

麗月
作者

魔鬼公主

第一册
(中)

พิมพ์ครั้งที่ ๒, ๒๕๖๕

ภาค การเปลี่ยนแปลง (ศึกโสทรยาง) เล่มกลาง

เขียนโดย สี่เข้

ภาค การเปลี่ยนแปลง (ศึกโสหาญ) เล่มกลาง

ผู้เขียน	สส 月 (ลิเย่ว)
จำนวนหน้า	๓๙๖ หน้า
ราคาปก	๓๗๙ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๒
จัดทำ	มีนาคม ๒๕๖๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจับเก็บถ่ายทอด แสกน บันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	สส 月 (ลิเย่ว)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊ค	(fastbookthai@gmail.com)
จัดจำหน่าย	บลูมูนส์	(blu3moon.store@gmail.com)

คำนำ

“มิสเจนเป็นคนเก่ง” ไม่มีคำไหนในเรื่องที่ผู้เขียนตั้งใจสื่อว่า มิสเจนเป็นคนดี ไม่ใช่ และไม่ใกล้เคียงด้วยซ้ำ คนรอบข้างมิสเจนที่รักและเข้าใจมิสเจน ส่วนหนึ่งเป็นกลุ่มคนที่ได้ประโยชน์จากเธอ อีกส่วนนั้นคือกลุ่มคนที่มีแนวคิดทำนองเดียวกัน

น่าเสียดายที่ผู้เขียนไม่อาจบรรยายจากมุมมองของตัวละครอื่นที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำที่เอาแต่ใจและระเหิงในอำนาจของมิสเจนได้เนื่องจากมันอาจทำให้เนื้อหายาวมากจนเกินควร แต่ถึงกระนั้นผู้เขียนก็มั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านของข้าพเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีวิจรรย์ญาณอยู่แล้ว

ที่จริงแล้วภาคนี้เป็นภาคที่มีจุดเปลี่ยนสำคัญมากของเรื่อง ดังคำที่กล่าวว่าอิฐที่วางพลาดเพียงก้อนเดียวก็สามารถทำกำแพงพังลงได้ และตอนพิเศษในเล่มนั้นก็ไม่ได้ให้มาเพียงแค่เป็น benefit พิเศษสำหรับผู้ที่ครอบครองหนังสือเท่านั้น ตอนพิเศษในภาคนี้ถือเป็นตอนที่เล่าความเป็นมาที่ค่อนข้างสำคัญหากไม่ได้อ่านก็น่าเสียดายเป็นอย่างมาก (รู้แล้วก็ฝากไปบอกต่อคนที่ยังไม่ได้ซื้อด้วย)

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้ความสนใจและการสนับสนุนมาโดยตลอด หลายคอมเมนต์และรีวิวของท่านทำให้ผู้เขียนมีแรงสร้างสรรค์ผลงานต่อไป งานเขียนที่ต้องมา edit ในตอนที่คุณโตกว่าตอนเริ่มเขียนนั้นลำบากไม่น้อย แต่มันก็ดีขึ้น ยินดีที่คุณทุกคนจะเติบโตไปด้วยกัน

ขอบคุณทีมงานตรวจเล่มและจัดพิมพ์ทั้งคุณเหม่ยจิ้งและคุณพ่อของผู้เขียนที่คอยให้คำแนะนำในการใช้คำมาโดยตลอด ทั้งภาษาจีนอันหลากหลาย รวมถึงคำโบราณภาษาไทย และคำราชาศัพท์ที่ผู้เขียนเรียนมาเพียงเพื่อสอบและได้ส่งความรู้คืนครูไปเรียบร้อยตั้งแต่ตอนที่ได้ใบ ปพ. ขอขอบคุณโรงพิมพ์ฟาสต์บุ๊กที่ทำให้หนังสือเล่มนี้เกิดเป็นรูปเล่มได้

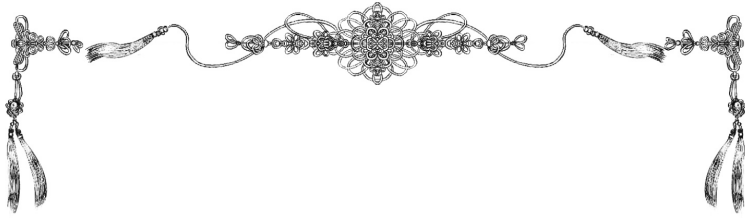
ขอบคุณเพื่อนหลายคนที่ทำให้ชีวิตอันลุ่มดอนเหมือนวงล้อบินที่วิ่งไปตามถนนลูกรังของข้าพเจ้าดูเข้าที่เข้าทางขึ้น และเพื่อนที่ได้ช่วยดึงตะปูฝังล้อในชีวิตของข้าพเจ้าออก ไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนได้เพียงพอเท่ากับความจริงใจที่ได้รับมาและให้คืนไป

ขอบคุณทุกท่านอีกครั้งที่อ่านถึงตรงนี้โดยไม่เปิดข้าม

Liyue

มีนาคม ๒๕๖๕

แต่' ทุกการตัดสินใจที่ผู้ตัดสินใจมีความรับผิดชอบต่อ

ตอนที่ ๒๘

คนสำคัญ

“ลูกข้า!!!”

เสียงร้องปานจะขาดใจของเอวี่ผิงเกี้ยนฟังดูน่าสงสารเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในยามที่เขากำลังเริ่มสูญเสียทุกอย่างเช่นนี้ แต่ถึงอย่างนั้นการยอมจำนนให้กับต้าซีเพียงเพราะว่าผู้นำโลหยางต้องการธิดาคืนนั้นไม่สมเหตุผลผลเอาเสียเลย การเป็นผู้นำนั้นย่อมต้องมีการเสียสละบ้างเป็นธรรมดา...

“อย่าอวรณ์ไปหน่อยเลยท่านพี่ผิงเกี้ยน เก็บความอวรณ์นั้นมาเป็นความแค้นต่อต้าซีเถิด”

การพูดอย่างนั้นไม่ทำให้จิตใจคนเป็นพ่อดีขึ้นเลยสักนิด เขาที่เป็นผู้นำแต่ส่วนหนึ่งเขาก็ยังมีความเป็นพ่อด้วย เด็กทั้งสามคนนั้นเป็นความสุขเดียวในชีวิตของเขาหลังจากภรรยาเขาสิ้นใจไป

เพราะอย่างนั้นแล้วไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่ต้องการจะเสียทั้งสามคนไป
แม้ว่านั่นจะเป็นการเสียสละเพื่อส่วนรวมก็ตาม

...ใครกัน! ใครทำให้ลูกเขาอยู่ในอันตราย...

อนิจจาสิ่งหนึ่งที่เอวียผิงเกียไม่รู้ก็คือมีคนทำเรื่องนี้ลับหลัง
เขาอยู่ การส่งซากสัตว์ไปให้กับเด็กทั้งสองนั้นไม่ใช่ความคิดของเอวีย
ผิงเกียแต่อย่างใด ไม่มีคนเป็นพ่อคนไหนหรอกที่จะทำเรื่องแบบนั้น
ได้ลง ชายหน้าเสียมแหลมยกยืมเทียมในขณะที่เอวียพลอบใจเอวียผิง
เกียอยู่

เอวียเส้นอุ่มมองพี่ชายตัวเองด้วยสายตาสมเพช เป็นอย่างนี้
มานานแล้ว เอวียผิงเกียเป็นคนขี้ใจอ่อนเกินไป ในเวลาอย่างนี้ไม่
นานก็คงจะเล่นไปเจรจากับต้าซีแนนนอน ใช้การบุกทำสงครามเป็น
ข้ออ้างในการไปเจรจาแล้วหลังจากนั้นก็สงบศึก มันเป็นอย่างนี้ทุก
ครั้ง และทุกครั้งที่เจรจาโลหยางเองก็มักจะเสียเปรียบทุกครั้งเช่นกัน

ในตอนที่กำลังศึกกับเฉียนฉินก็เลือกที่จะยอมจำนนง่าย ๆ
โดยการส่งข้าวส่งแร่สินทองมีค่าไปให้กับเฉียนฉินเป็นบรรณาการ
เพื่อไม่ให้ฝ่ายนั้นมาบุก ทั้งที่โลหยางเองก็เก่งไม่ได้น้อยกว่าใคร
เขาที่ฝึกขุนพลโลหยางย่อมรู้ดี เขาจะไม่ปล่อยโอกาสดี ๆ อย่างนี้ให้
ผ่านไปได้อย่างแนนนอน มันเป็นเวลาทีโลหยางจะได้ประกาศศักดา
ความยิ่งใหญ่แล้วไม่ใช่หรือ!

“เสียนอู! ใคร...” เอวียผิงเกียกัดฟันกรอดด้วยความแค้นใจ
“ใครกัน”

“นางงูพิษหยางเยว่ชื่ออย่างไรเล่าท่านพี่” เอวียเส้นอุ่มยุง

เอวียผิงเกี่ยวึกถึงนางสตรีผู้เหิมเกริมผู้นั้นด้วยความแค้น เขาไม่รู้ว่านางคิดอะไรอยู่กันแน่ การที่นางส่งสาส์นพวกนั้นมาพร้อมกับเสื้อผ้าของธิดาเขายังไม่พออีกหรือไร นางต้องการอะไรจึงต้องบุกเข้ามาที่โลหยางเพื่อเอาตัวธิดาเขาไปอีกกัน ชายวัยกลางคนกัณฑ์กรอดอย่างโกรธแค้นโดยที่ไม่รู้เลยว่าแท้จริงแล้วคนที่กำลังกุมนาฬิกาทรายชีวิตของธิดาทั้งสามของเขาอยู่ก็คือน้องชายของเขาที่กำลังถือสาส์นจากหนวี่หวงตัวยู่ในมือ

แน่นอนว่าสารที่หนวี่หวงตัวยุ้นั้นออกสำหรับส่งมาเพื่อจะบอกว่าหากยังคิดจะก่อวุ่นและไม่แสดงความเคารพด้วยการส่งซากสัตว์มาที่ต้าซีอีก โลหยางจะโดนมากกว่านี้

และหากต้าซีไม่ได้เห็นสาส์นแสดงความจำนงที่จะขอภัยต้าซีในการล่วงเกินครั้งนี้ก็เป็นประกาศจากโลหยางไปทุกเมืองก่อนยามจีซี¹แล้วนั้น พวกเขาจะได้ธิดาแห่งเอวียผิงเกี่ยวกลับไปเพียงส่วนหัวเท่านั้น

เขาจะให้เอวียผิงเกี่ยวเห็นสาส์นนี้ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะหากเอวียผิงเกี่ยวเห็นคงไม่พ้นเข้าไปเจรจาเอาเพื่อธิดาของเขาคืนมาแน่ มันจะต้องไม่เป็นเช่นนั้น

หลาน ๆ ของเขาทั้งสามจะต้องเสียสละตัวเป็นเชื้อเพลิงการก่อสงครามครั้งนี้ หากว่าเอวียผิงเกี่ยวได้เห็นร่างไร้วิญญาณของธิดาตัวเองแล้ว ต่อให้ประชาชนจะล้มเจ็บเจียนตายเท่าไรเขาย่อมไม่ยอมแพ้ต่อสงครามครั้งนี้เป็นแน่!

¹ ยามจีซี (ภาษาจีน) เวลา 09:00~11:00 น.

“หยางเยว่ซือ!” เอวี่ผิงเกียกัณฑ์กรอด “นางปีศาจตัวนั้นจะต้องตายด้วยมือข้า!”

“เด็กอย่างนั้นหรือ?”

ชายหนุ่มในชุดขาวถามกับสหายของตนเองที่กำลังนั่งอยู่ท่ามกลางการขนย้ายคนเจ็บและคนตายข้ามไปมาข้างหน้าจวนกลางแห่งโลหยาง แน่ขนั้วว่าฝ่ามือมารเขาสังหารแทบทุกคนที่อยู่ตรงนั้น ยกเว้นคนคนเดียวคือคนที่เขาดังใจสังหาร ยังไม่ทันที่ฟ้าจะสางเหยี่ยวของคี้โจวเซี่ยะก็ส่งมาหาเขาที่ถ้ำที่เขา กำลังฝึกวิชาอยู่ด้วยข้อความเพียงสั้น ๆ หากแต่สร้างความแปลกใจให้กับเขาได้เป็นอย่างดี

...เจอเด็กกรอดจากฝ่ามือมาร...

ไม่มีทางที่เด็กคนหนึ่งจะรอดจากฝ่ามือมารไปได้ แม้แต่ขุนเขากว้างภูผาสูงยังไม่เคยที่จะรอดจากฤทธิ์เดชของฝ่ามือมารเลยสักครั้ง ชายหนุ่มในชุดสีขาวสะอาดหรีตาของเขาลงด้วยความขังใจ พลังลำดับนิกรายนามของผู้เยี่ยมยุทธ์ที่อาจจะสามารถทำเรื่องอย่างนั้นได้ด้วยความกังวลใจ

“เจ้าพอจะนึกได้บ้างหรือไม่ว่าเป็นใคร” คี้โจวเซี่ยะถามผู้เป็นสหายของตัวเองด้วยจวนปัญญา

เขานึกถึงร่างเล็กที่ไม่มีปราณเลยแม้แต่ชั้นเดียวที่พุ่งเข้าโจมตีเขาด้วยมือเปล่าซ้ำ ๆ รวากับไม่กลัวตายทั้งที่ตัวเองก็เจ็บหนักอยู่ก่อนแล้วอีกครั้ง

เขาคิดไม่ออกจริง ๆ ว่าจะมีใครเป็นเช่นนั้นบ้าง ว่องไว ปราดเปรี้ยว หากแต่โง่เง่าถึงขนาดไม่รู้ตัวว่าไม่อาจจะสู้กับคนที่มี ปราดด้วยมือเปล่าได้... มันจะต้องเป็นคนที่หวังผลจากโลหยางอยู่ แล้วเรื่องนั้นเขารู้ดี เพราะตัวเขาเองก็มาเพื่อปกป้องโลหยางเมือง บ้านเกิดของเขา

“ต้าซีหรือ...” ร่างโปร่งในชุดขาวพิมพำก่อนจะขมวดคิ้ว

ในต้าซินั้นมีคนเก่งมากอยู่ในหลายด้านก็จริง แต่หากนับคนที่เยี่ยมยุทธ์แล้วก็พอจะบอกเป็นรายชื่อได้อยู่ แต่คนเหล่านั้นไม่มีใครสักคนที่จะเป็นเด็กหรือมีรูปร่างอย่างทีคี้โจวเซียะบอก แม่ทัพผู้เก่งกาจเองที่สูงใหญ่อาจแม้จะอายุอานามเพียงสิบหกปี อีกทั้งยัง ถนัดใช้อาวุธ แต่จากทีคี้โจวเซียะเล่ามานั้นดูเหมือนว่าเด็กนี้จะไม่ใช่ พวกใช้อาวุธ อีกทั้งไม่มีปราด

แม้ว่าแม่ทัพจะไม่ได้แก้กั๊กปราดแต่ก็ไม่น่าใช้คนที่ทำเช่นนั้น ไปทรงซานประมุขพรรคช่างลี้ น่าจะเป็นคนเดียวที่สามารถปิด ป้องพลังของทีคี้โจวเซียะได้ แต่ถึงอย่างนั้นงานที่สกรปรออย่างการร่วมมือกับโจรลักพาตัวธิดาของเจ้าเมืองนั้น คนอย่างไปทรงซานย่อมไม่ ลงมือเป็นแน่ และต่อให้ชายคนนั้นเลือกจะทิ้งคุณธรรมแล้วลงมือเองเขาก็เป็นชายร่างสูงใหญ่ หาใช่เด็กตัวน้อยอย่างทีคี้โจวเซียะเล่า ไม่

คิ้วของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันแน่นอีกครั้ง ที่จริงแล้ว หากว่าคนแซ่หยางยังอยู่เขาก็อาจจะคาดว่าเป็นองค์ชายสักคนใน

ตระกูลแห่งนักรบนั้นแน่ แต่ในตอนนี้อ้าชีเหลือสตรีปกครองเพียงคนเดียวเท่านั้น...

“ตัวประมาณนี้” คื้ใจเซี่ยยกมือขึ้นเพียงระดับอกเท่านั้น
 นั้นมันยิ่งกว่าเด็กเสียอีก ถ้าเป็นเด็กชายก็ไม่น่าจะเกินสิบสองปีไปได้ หากเป็นสตรีก็อาจจะ... ชายร่างสูงเบิกตากว้างเมื่อความคิดบางอย่างเข้าหัวมา บางทีอาจจะเป็นสตรีก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่มีชื่อผู้เยี่ยมยุทธ์ที่เป็นสตรีอยู่ในหัวเลย แม้ว่าในพรรคขงลิ่แห่งต้าซีจะมีสตรีอยู่บ้างก็ตาม แต่ด้วยฝีมือแล้วพวกนางไม่น่าจะรวดเร็วเช่นนั้น อย่างไรก็ตามแล้วพวกนางก็เป็นพวกใช้อาวุธระยะไกล ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ไม่น่าใช้พวกนาง... ถ้าอย่างนั้นก็เหลือเพียงคนเดียว คนที่น่าจะเป็นไปได้ คนเดียวที่กำลังโด่งดังอยู่ในระยะนี้...

...เหนือหัวแห่งต้าซีหยางเยว่ซือ....

...นางเป็นใครกัน แล้วนางทำอะไรลงไป...

นางเป็นใครมาจากที่ใด นางทำอะไรลงไปถึงได้กลับมาได้ แล้วนางกำลังคิดจะทำอย่างไรต่อไปกับต้าซี คำถามมากมายวนเวียนอยู่ในหัวของราขเลขาหนุ่มโดยที่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่อาจจะตอบได้ แม้แต่คำถามเดียว

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมันเร็วมาก เวลาจริงนั้นผ่านไปไม่ถึงก้านธูป แต่เขาที่อยู่ในห้องบรรทมและรอคอยให้นางฟื้นคืนมานั้นมันรู้สึกราวกับผ่านไปนานราวกับชั่วกัลป์ เพียงชั่วครู่ที่เขารู้สึกตัดขาดกับวิญญาณของหยางเยว่ซือแล้วอีกไม่กี่อึดใจถัดมานางก็ฟื้นขึ้นมา...

ใบหน้าของราชเลขาหนุ่มเคร่งเครียดไม่ต่างใบหน้าของจอมยุทธ์คนเก่งนัก ไปทรงซานเองก็รู้สึกเช่นกันว่าเขาไม่ได้ผูกสัญญาวิญญานกับสตรีคนนั้นอีกแล้ว ในเมื่อวิญญานของเขาและเถียนเจิ้งซื่อยังไม่เพียงพอเลย แล้วนางใช้อะไรถึงทำให้ตัวเองฟื้นขึ้นมาได้...

และไม่ว่ามันจะเป็นอะไรเขารู้ว่ามันไม่ดีแน่ เขาไม่คิดว่าสวรรค์จะบันดาลอะไรให้กับใครง่าย ๆ แน่ นางจะต้องแลกด้วยอะไร? อะไรทำให้วิญญานของนางกลับมาได้กัน แล้วเรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือนางยังไม่ได้บอกกับใครสักคนเลยว่านางเป็นใครมาจากไหน

“ทรงฟื้นแล้วอย่างนั้นหรือ” เกอกงกงเอ่ยถามด้วยยังไม่ค่อยแน่ใจกับข่าวที่ได้ยินนัก

แน่นอนการที่องค์เหนือหัวฟื้นนั้นย่อมเป็นข่าวดีแน่ แต่จากอาการที่เขาและทุกคนได้เห็นนั้น ไม่รู้ว่าจะมีหมอเทวดาที่ไหนสามารถทำให้พระองค์ฟื้นได้กัน เหล่ากงกงทั้งหลายเองก็คิดไม่ต่างกันนัก อาการอย่างนั้นอย่างน้อยก็น่าจะให้เวลานานกว่านี้ในการฟื้นฟุร่างกายกลับมา แต่นี่กลับใช้เวลาแค่ไม่ถึงชั่วยามด้วยซ้ำ ความรู้สึกต่าง ๆ ทั้งความสับสนและความดีใจมันปะปนกันไปหมด จนพวกเขาอดไม่ได้ที่คิดลึงเลกับข่าวที่ได้ยิน มันเหมือนปาฏิหาริย์เกินไป

...ทรงมีบุญญาธิการล้นฟ้า...

พวกเขาไม่อาจจะคิดอะไรได้อีกนอกจากเป็นเมตตาจากสวรรค์ต่อพระองค์ ไม่ก็ต่อคำชี้ที่ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นมาอย่าง

รวดเร็ว และเมื่อทรงพินิจก็ตรัสว่าจะทรงงานเช่นนั้น มันทำให้พวกเขาที่ยังตั้งตัวไม่ได้กับการที่พระองค์เหมือนจะจากไปนั้นไม่ต้องทำใจอีกต่อไป เพราะพระองค์กลับมาแล้ว

“หนวีหวงดีเสด็จ” เสียงประกาศหน้าห้องทำให้พวกเขาหันกลับไปทิศทางนั้นอีกครั้ง

ทุกครั้งที่หนวีหวงตื่นพบทุกคนที่ห้องทรงอักษรนั้นมักจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นเสมอ ทำให้พวกเขาไม่ค่อยจะรู้สึกดีนักในยามที่พระองค์เสด็จมา แต่ในครั้งนั้นความรู้สึกต้นตันของพวกเขาแน่นเต็มเปี่ยม เมื่อเห็นเด็กหญิงตัวน้อยในฉลองพระองค์ของเหนือหัวเสด็จเข้ามาในห้องทรงอักษรอีกครั้ง

ท่าทางของพระองค์นั้นเหมือนทุกวัน มันดูปกติจนพวกเขาแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เทพเซียนเป็นพยานเถอะ ไม่ถึงชั่วยามก่อนหน้านี้นางยังอยู่ในสภาพใกล้สิ้นใจอยู่เลย ร่างกายของหนวีหวงตื่นนั้นดูปกติเสียจนพวกเขาคิดว่าภาพที่พวกเขาเห็นเมื่อเช้าเป็นภาพลวงตาอย่างไรอย่างนั้น

“ตามสบายทุกท่าน”

เด็กหญิงเอ่ยอนุญาตเมื่อเห็นว่าทุกคนยังคงมองเธอแปลก ๆ อยู่หลังจากที่พวกเขาถวายพระพรเธอแล้ว และยังไม่มีใครกล้านั่งลงแม้แต่คนเดียว

เด็กหญิงที่ดำรงตำแหน่งผู้ครองแผ่นดินดำซินั่งลงที่โต๊ะทรงอักษรพร้อมทั้งพลิกหน้าฎีกาที่คงค้างอย่างรวดเร็ว มีสเน็ดตั้งใจที่จะใช้เวลาที่เหลือเพียงไม่มากอย่างคุ้มค่าที่สุด ดีที่ทุกคนแม้ว่าจะเจอ

เรื่องร้าย ๆ อย่างการเกือบจะเสียเนื้อหัวไปแต่ก็ยังตั้งหลักได้เร็ว ทำให้เธอยังได้ตรวจฎีกาพวกนี้ได้ทัน เรื่องนี้ก็ต้องขอบคุณการตั้งสติได้ดีของเถียนเจิ้งซือนั่นแหละ

ตามคำบอกเล่าของเจียวเหม่ยและเจียวอิงเขาเป็นคนที่สั่งการทั้งหมดในตอนที่เราไม่อยู่ (หมายถึงในตอนที่เราตายไปนั่นแหละ) อย่างน้อยมันก็ทำให้เธอพอจะวางใจได้บ้าง อีกเจ็ดปีกว่าไม่ว่าอย่างไรต้าซีกี่ไม่เป็นไรแน่นอน

“โลหยางยังไม่ติดต่ออะไรมาหรือท่านโจว” เนื้อหวัตรัสถามผู้ที่รับหน้าที่ตรวจสอบเรื่องโลหยางทันที

“กราบทูลฝ่าบาท ยังไม่มีการติดต่อมาพะยะค่ะ” โจวกงกงตอบทั้งที่ยังรู้สึกเหมือนว่าตัวเองฝันไปอยู่ที่เห็นเนื้อหัวประทับอยู่ตรงนี้

“ให้ตายสิ ชีวิติตาของพวกเขาไม่สำคัญพอหรือไรนะ...”
มิสเฉินเอียงคอด้วยสีหน้านิ่งสนิท

เอาเข้าจริงหากใครจับเธอไปเรียกค่าไถ่กับมาเพียเงินฉู่เทียนเขาเองก็คงส่งมาแค่ค่าทำศพกับค่าซ่อมแซมสถานที่ให้กับคนพวกนั้น แต่นั่นมันเธอไม่ใช่แม่สามคนนั้น กระตุกคนละเบอร์กัน อย่างเห็นได้ชัด

เธอหนีจากการลักพาตัวบ่อยจนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นงานอดิเรกผาดโผนอยู่แล้ว แต่จิตตาของเอวี่ผิงเกียเนี่ยตบยุงโดนหรือเปล่ายังไม่แน่ใจเลยด้วยซ้ำ มิสเฉินเม้มปากเล็กน้อยในขณะที่ใช้ความคิด ที่จริงแล้วเธอก็ไม่ได้กังวลกับเรื่องนี้สักหรอก เพราะเธอทำ

ไปก็เพื่อให้เขารู้ว่าเขาทำได้แค่ส่งสัตว์ตายมาขู่เด็ก ๆ ของเธอ แต่เธอทำได้ถึงขั้นเอาตัวลูกเขาออกมาที่เท่านั้นแหละ มันก็แค่ขีดเส้นให้รู้กันไปว่าใครตัวจริง!

“จะให้กระหม่อมส่งสาส์นไปเร่งเอาคำตอบหรือไม่พะย่ะค่ะ” โจวกงกงถามขึ้น

“ไม่ต้องหรอก” มิสฉินไหวไหว

“พวกเขาเลือกจะทิ้งชีวิติตาของผู้นำ เพื่อหาทางเปิดศึกกับต้าซืออย่างถูกต้องก็เท่านั้น ท่านโจวกงกงไปเตรียมทหารดีกว่า ข้าว่าอีกไม่นานหรอกประเดี๋ยวคงจะมีสาส์นทำรบบมาถึงต้าซือ”

คำตอบสมกับเป็นเหนือหัว แล้วด้วยคำตอบนั้นทำให้กงกงทั้งหลายมั่นใจได้ว่าในตอนนี้นั้พระองค์กลับมาพร้อมแล้วจริง ๆ กับราชกิจ ไม่ว่าจะกลับมาด้วยวิธีไหนก็ตามเถอะ ไม่ว่าจะเป็นเทพหรือเป็นมารก็ตามที่พาเหนือหัวของพวกเขากลับมา ตอนนี้พวกเขาคงทำได้แค่ขอบคุณเท่านั้น เพราะหากไม่ใช่เหนือหัวแล้วการที่จะมองสถานการณ์อย่างนี้ออกให้ชัดเจนและสามารถประเมินสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเฉียบคมในช่วงเวลากดดันนั้นเชื่อว่าใครก็ตามจะทำได้

...นางเป็นใครกันแน่?...

คำถามนั้นกลับมาในหัวของชายทั้งสองคนที่รู้ว่านางไม่ใช่เลือดเนื้อของราชสกุลหยางอีกครั้ง พวกเขาไม่รู้สึกันิดว่านางเป็นคนแบบไหน โดมาจากสถานที้อย่างไร ทำไมนางถึงสามารถคิดและทำอะไรได้มากขนาดนี้ แล้วทำทางแบบนั้น... ความหยิ่งผยองนั้นบ่ง

บอกได้ว่านางไม่เคยตกเป็นรองมาก่อนแน่นอน คนแบบไหนกันที่จะมีท่าทีแบบนั้นได้ และที่สำคัญทำไมต้องเป็นนางที่มาอยู่ที่นี่กัน

“เรื่องหลักสูตรที่จะจัดการสอนให้กับนักบวชในแผ่นดิน ข้าว่าที่ตรวจทานกันมานั้นก็ดีแล้ว” องค์เหนือหัวตรัสถึงฎีกาที่ยังค้างอยู่

“แต่ในตอนนี้อย่าว่าเราอาจจะมีสงครามชายแดนอยู่ ประปรายอีกสักพักหนึ่ง อย่างไรก็ตามก็ต้องให้นักบวชพวกนั้นเป็นขวัญกำลังใจให้คนในพื้นที่ก่อน คงจะต้องเลื่อนวันจัดสอนวิชาพวกนี้ไปก่อนแล้วกัน รอสถานการณ์สงบก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกครั้ง เป็นไปได้ก็อย่าให้ยืดเยื้อเกินไปสิวัน”

“รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ”

“ส่วนเรื่องการเปิดยู้งฉางกลาง...”

เหนือหัวตัวน้อยยังคงรับสั่งต่อไปราวกับว่าพระองค์ไม่ได้ขาดเจ็บสาหัสมาก่อน แค่นี้เป็นหัตถ์ประชวรเล็กน้อยไม่ถึงกับเลือดตกยางออก เหมือนพระองค์ไม่ได้โดนฝ่ามือมารมาเสียดอย่างนั้น บุรุษทั้งสองไม่ว่าอย่างไรแล้วก็ไม้อาจสบายใจได้เลย เพราะแม้ว่าวิญญาณของพระองค์จะกลับมาแล้ว แต่ก็ไม่ว่าพระวรกายนั้นจะปกติดีในเร็ววัน ไม่ว่าอย่างไรก็ตามความคิดแล้วเขาก็คิดว่าพระองค์ควรจะได้พักมากกว่านี้ อีกทั้งเรื่องของวิญญาณที่กลับมาของนางด้วย...

ไปทรงชานมองไปที่เด็กหญิงร่างเล็กที่เมื่อเช้าเขายังเห็นนางขาดเจ็บสาหัสปางตายอยู่เลย บัดนี้นางกำลังเปิดพลิกหน้าฎีกาไปมา ขมวดคิ้วมุ่น ส่วนปากอิมนั้นก็เอ่ยสั่งการไม่หยุด ราวกับว่านางไม่ใช่

คนเดียวกันกับเด็กที่บาดเจ็บอย่างไรวางนั้น แล้วก็ไม่ใช่แค่การรักษาด้วยที่น่านมหัสจรรย์ วิญญาณของนางอีก วิญญาณที่อ่อนแอ และเปราะบางขนาดนั้นกับงานที่หนักขึ้นนี้...

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ”

เต็งกงกรับคำสั่งสุดท้ายขององค์เหนือหัว ทั้งที่ยังยากจะเชื่อสายตาตัวเองว่าพระองค์กลับมาทรงงานแล้วหลังจากอาการบาดเจ็บสาหัส

“วันนี้พอเท่านี้ก่อนแล้วกัน ต้องขอโทษด้วยที่เข้ามาจัดการเรื่องเข้าไป” มิสเณอียดตั้งเช่นเป็นเรื่องปกติอย่างไรวางนั้น แม้ว่าเหตุของการที่มาร่าฎีกาซักก็ต่อพระองค์ยังไม่พ้นจากความตายก็ตาม

“มิบังอาจพะยะค่ะ” เหล่าขุนนางต่างเอ่ยพร้อมกันด้วยความเกรงใจ

พวกเขาไม่คิดมากหรือหากพระองค์จะมาเข้าไปบ้าง ด้วยอาการเจ็บขนาดนั้นพวกเขาไม่คาดหวังให้พระองค์มาว่าฎีกาภายในสิบวันนี้ด้วยซ้ำ การที่พระองค์มาว่าฎีกาได้ในวันนี้มันทำให้พวกเขานอกจากจะปลื้มปิติแล้วก็ยังมีความหวั่นเกรงอยู่ไม่น้อยเช่นกัน มันเป็นวิชาแบบไหนกันที่ทำให้องค์เหนือหัวฟื้นมาได้

เด็กหญิงปิดฎีกาฉบับสุดท้ายลงก่อนจะหันไปทางราชเลขาคนเก่งที่บัดนี้ไม่ทำอะไรมากไปกว่าจ้องหน้าเธอด้วยสีหน้าที่ไม่ได้แสดงออกถึงอารมณ์อะไรมากไปกว่าปกตินัก เธอรู้สึกว้าวุ่นทั้งที่ทั้งไปทรงงานวันนี้จะไม่ได้มีอารมณ์ใส่ใจหรือได้ฟังสิ่งที่เธอรับสั่งเอาเสียเลย แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้ถือสาอะไร เธอรู้ว่าเรื่องวันนี้มันหนัก

สำหรับพวกเขา... ที่จริงมันก็หนักสำหรับเธอ แต่ยังไม่ก็ยังไม่เบาว่า
ตอนที่เธอตัดสินใจจบชีวิตของเงินมีจวน

“ที่จริงข้าคิดว่าจะไปตรวจดูกองทัพบแต่...”

เหนือหัวสร้างทำสีพระพักตร์ลึกลับน้อยในขณะที่มองหน้า
เถียนเจิ้งชื่อเป็นเชิงปรึกษา เธอรู้ว่าเขามีคำถามจะถามเธอเยอะที่
เดียวเพราะอย่างนั้นแล้วเธอจะให้โอกาสเขาได้ถามเธออย่างเต็มที่
เขาจะสามารถถามได้เท่าที่ต้องการ แต่เธอจะไม่ตอบเขาแม้แต่
คำถามเดียว

“กราบทูลเหนือหัว เรื่องนั้นให้เป็นหน้าที่ของแม่ทัพจางจะ
เหมาะสมกว่า เพียงแค่ท่านโจวไปแจ้งเรื่องการเตรียมทัพแล้วพะยะ
คะ” เถียนเจิ้งชื่อรีบรับเอาไว้นั้นที่

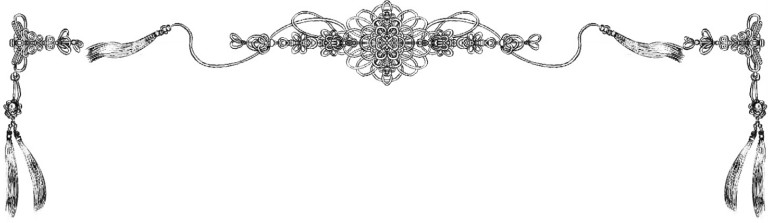
“พระองค์ควรพักผ่อนตามคำแนะนำของหมอหลวง”

“...” มิสเงินมองหน้าราชเลขาเถียนครู่หนึ่งก่อนจะพยัก
หน้ารับคำแนะนำนั้น

“ถ้าอย่างนั้นก็ฝากด้วยแล้วกันท่านโจวกงกง”

กงกงกรมกลาโหมรับคำบัญชาจากเหนือหัวทันที ในตอนนี้
ไม่มีสิ่งใดต้องกังวลอีกแล้วสำหรับพวกเขาที่ใจเกือบจะตกลงพื้นไป
แล้วในตอนที่คิดว่าเหนือหัวกำลังจะจากไป แต่จากที่เห็นตอนนี้เขา
แน่ใจแล้วว่าเหนือหัวของพวกเขากลับมาแล้ว

...ถ้าคนสำคัญกลับมาแล้ว ต่อไปต้าซีก็ไม่ต้องกลัวใคร
อีก...

ตอนที่ ๒๓

คุณค่าของคนชั่วคราว

“ท่านไม่ควรแลกสิ่งนั้นกับการกลับมาครั้งนี้ ขอเพียงแค่ว่าคุณวิญญานของท่านได้ ซ้ายินดีจะทำพิธีให้ท่านใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง...”

ชายสูงวัยยื่นความจำนงของตัวเองทันที ท่ามกลางบรรยากาศความเจ็บของห้องลับในวังหลวงแห่งดำซี มีเพียงเสียงน้ำเดือดเท่านั้นที่ทำให้บรรยากาศการพูดคุยนั้นผ่อนคลาย ความเครียดลง การหายใจของหยางเยว่ซื่อไม่ดีเท่าที่ควรนัก อย่างน้อยร่างกายของเธอก็ต้องการพักมากกว่านี้

แม้ว่าวิญญานจะกลับมาหากแต่อาการบาดเจ็บไม่ได้จัดอยู่ในขั้นหายเป็นปกติทั้งแต่อย่างไร แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ต้องคุยกับชายคนนี้ เขาเป็นคนที่ทำพิธีให้เธอกลับมาเพราะอย่างนั้นแล้วเขาย่อมมีบางอย่างที่ต้องการจะบอกเธอแน่

เขียนใจเหลียงมองหน้าเด็กหญิงตัวน้อยด้วยความกังวล มันไม่ใช่แค่อายุขัยของนางเท่านั้นที่สูญไป หากแต่มันยังถือเป็นความผิดติดตัวนางไปด้วยกับการฝืนกฎสวรรค์เช่นนี้ ไม่นานว่าเมื่อนางสิ้นใจไปแล้ว นางอาจจะโดนเง็กเซียนฮ่องเต้สั่งจองจำวิญญานของนางชั่วกัลป์ชั่วกาลเลยก็ได้ ความกำแหงของนางนั้นในโลกมนุษย์ก็ติดอยู่หรือ แต่ในโลกวิญญานนั้นไม่เหมาะทีเดียว

“ไม่จำเป็น” เฉินมีเจวนตอบง่าย ๆ

“ข้าไม่ชอบฝากชีวิตตัวเองไว้บนมือใคร คนอย่างข้าหากเอ่ยสัญญาแล้วยอมทำให้ได้ และข้าจะไม่ฉีกสัญญาที่ตัวเองเป็นคนยื่นเองเด็ดขาด”

มิสเฉินเอ่ยในสิ่งที่ตนเองคิดออกมาอย่างง่ายดาย มันดูง่ายเสียจนหากคนอื่นที่ฟังแล้วไม่รู้จะไรก็อาจจะคิดว่านางเพียงแค่ทำสัญญาแลกเปลี่ยนเงินทองเล็ก ๆ น้อย ๆ กับข้าวสารกรอกหม้อก็ว่าได้ แต่นี่ไม่ใช่! นางเพิ่งจะเอาอายุขัยของตัวเองแลกกับการกลับเข้าร่างของหยางเยว่ซือ สำหรับเฉินมีเจวนแล้วการเอาสิ่งที่ตัวเองมั่นใจว่ามีอยู่แล้วอย่างอายุขัยแลกกับชีวิตนั้นย่อมง่ายกว่าการไปตามหาคุณวิญญานที่ไม่รู้ว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน แล้วเขาจะยอมช่วยหรือไม่อย่างไรเสียอายุขัยก็แลกได้ชั่ว ๆ ในตอนนั้นเลย

เฉมาจิวเหลียงแม้จะได้ยินทุกอย่างที่นางคิดและรู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ทั้งนิสัยและการตัดสินใจอย่างนั้นของเฉินมีเจวนนั้นไม่ทำให้เขาเข้าใจนัก ดูเหมือนว่าเด็กจากต่างที่ต่างยุคต่างสถานที่จะมี

วิธีการคิดที่ต่างไปมากทีเดียว เพราะทั้งนางและทั้งแม่นางฟานนั้น ต่างก็มีความหวัหือไม่น้อยในแบบที่ต่างกันไป

“ท่านไม่รู้เลยสักนิดว่าท่านผิดกฎสวรรค์ไปเท่าไร...”
เขียนเฉาะเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

“นั่นฟังดูไม่ดีเลย” เด็กหญิงเอ่ยตามมารยาททั้งที่ไม่ได้รู้สึก
อย่างนั้นเลยสักนิด

เธอไม่สนหรอกว่าเธอทำผิดกฎที่เธอไม่รู้มากน้อยเท่าไร
‘ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิด’ ในเมื่อเธอไม่รู้กฎ สิ่งที่เราทำลงไปแม้จะผิดก็ไม่
ผิดมาถึงขั้นจงใจทำผิด ถ้าเธอต้องรับโทษตามปกติแล้วก็จะรับโทษ
เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้นโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ต่อให้ต้องรับโทษ
เต็มอัตราจริงเธอก็ไม่สน สิ่งที่เราตัดสินใจไปแล้วถือเป็นอดีตที่เรา
กลับไปแก้ไขไม่ได้ ส่วนผลของมันนั้นเป็นเรื่องของอนาคตที่ยังมาไม่ถึง
ในตอนนี้อะมีแค่ตัวเธอกับตัวชีเท่านั้นที่ต้องสนใจ

“ท่านไม่ได้สำนึกผิดต่อสวรรค์เลยสักนิด” เขียนเฉาะเอ่ย
ด้วยความอ่อนใจ

นางช่างเป็นสตรีที่ไม่เกรงฟ้ากลัวดินเลยสักนิด ที่จริงแล้ว
หากว่าเขาบอกเรื่องสัญญาของนางกับสองคนที่อยู่ข้างนอกนั้น ทั้ง
สองจะต้องเข้ามาระงับสิ่งที่นางทำแน่นอน และจากความจริงใจของ
ทั้งสองคนนั้นที่มีต่อนางแล้ว พวกเขาจะต้องหาวิธีญานนางให้พบ
และทำทุกอย่างให้นางได้อยู่ยาวนานขึ้นแน่นอน

แต่หากเขาออกไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้น เงินมีจวนเป็นสตรี
ใจเด็ดและกล้าได้กล้าเสียขนาดนี้ นางอาจจะทำทุกทางให้เรื่องที่สอง

คนนี่คิดจะขวางนางไม่เกิดขึ้น และหากจะให้สองคนนี้ทันเล่ห์ของนางนั้นก็ดูจะเป็นการหวังสูงเกินไปด้วย แต่อีกแง่หนึ่งนี่ก็ถือเป็นชะตากรรมของเงินมีจวนที่สวรรค์กำหนดมาแล้วเช่นกัน

...ทำไมสวรรค์โหดร้ายนัก...

“ผิดแล้ว...” มิสเงินเอ่ยเรื่อย ๆ

“ข้าสำนึกเสมอต่อคุณค่าของชีวิตที่สวรรค์มอบให้ ทั้งในตอนมีชีวิตอยู่และตอนตายจากไป เชื่อข้าเถอะท่านเซียน ข้าคือคนสนิทกับความตายมากที่สุดเท่าที่ท่านจะหาได้แล้ว”

มิสเงินเพียงแค่แค่นัยมเท่านั้น เอาเข้าจริงการลาจากที่เพิ่งเกิดขึ้นนั้นยังคงทำร้ายเธออยู่ไม่น้อย การที่เธอไม่สามารถเจอทุกคนในเกาะฮ่องกงนั้นทำให้เธอรู้สึกทรมานจนไม่อาจจะเก็บซ่อนความรู้สึกได้ไหว แล้วมันก็ไม่ดีเอาเสียเลยที่เธอต้องมารู้ว่าในอีกเจ็ดปีมันจะเกิดขึ้นอีกครั้ง

แต่ไม่ว่าอย่างไรมันก็ต้องเกิดขึ้น... ดีเสียอีกที่คราวนี้เธอรู้ระยะเวลาก่อน อย่างน้อยเธอก็มีโอกาสดูแลตัวมากขึ้นกว่าเดิม เตรียมที่จะไม่สร้างความผูกพันกับใครให้มากเกินไปเพื่อให้การจากลาครั้งต่อไปไม่เศร้ามากเกินไปนัก

“ท่านจะไม่บอกเรื่องสัญญาแลกอายุขัยกับสองท่านนั้นสินะ” เซียนเฒ่าเอ่ยเมื่อได้ยินสิ่งที่อยู่ในใจของนาง

“เข้าใจถูกแล้ว ข้าจะไม่พูด แล้วมันจะดีมากกว่าที่ท่านจะไม่พูดด้วย” เด็กหญิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังพร้อมท่าที่ขมขื่นอย่างชัดเจน

เขียนเผ่าเพ่งพิศท่าทีหยิ่งผยองราวกับกำลังข่มขู่ผู้อื่นของนางที่แตกต่างจากสิ่งที่อยู่ในใจของนางด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก นางฉลาดในทุกเรื่องมากพอที่จะพาตัวซีผ่านเรื่องราวร้าย ๆ ต่อไปได้อย่างง่ายดาย แต่นางฉลาดไม่พอที่จะรู้ว่าสิ่งสำคัญในชีวิตอันแสนสั้นมนุษย์คืออะไรอย่างนั้นหรือ

ทั้งที่นางก็ได้ผ่านการใช้ชีวิตและความตายมาแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นนางก็ยังไม่เห็นคุณค่าของเวลาที่ได้ใช้ชีวิตกับคนอื่นเพื่อสร้างสิ่งดี ๆ ระหว่างมนุษย์ด้วยกันอย่างนั้นหรือ ระยะเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่มีความมากถ้าเพื่อสิ่งนั้นแล้ว...

นางมองเพียงแต่ว่าผลของการจากลาทำให้เจ็บปวดเท่านั้น แล้วก็เพราะไม่อยากจะให้คนอื่นต้องเจอกับความเจ็บปวดแบบนั้น นางถึงตัดสินใจทำเช่นนี้ เขียนเผ่าสิ้นศรัทธาด้วยความอ่อนใจในความดื้อดึงของนาง

...นี่อาจจะเป็นสิ่งที่สวรรค์ต้องการสอนนาง...

บางทีการที่ส่งมนุษย์ที่เก่งทุกอย่างทุกทางมาเจอกับเรื่องสำหรับคนอื่นนั้นยาก แต่นางสามารถทำได้อย่างง่ายดายอย่างการครองเมืองนั้น มันอาจจะไม่ใช่เพียงเพื่อให้นางได้สร้างกุศลอันยิ่งใหญ่หรือตอบแทนแผ่นดินบรรพบุรุษอย่างเดียวก็ได้ บางทีการกลับมาในครั้งนี้ อาจจะเป็นการให้บทเรียนเรื่องชีวิตกับตัวนางเองด้วยเรื่องง่าย ๆ ที่ไม่ว่าใครก็รู้แต่นางกลับมองไม่เห็นมัน...

“ถ้าท่านดื้อดึงจะทำเช่นนั้นข้าก็คงจะไม่มีอะไรขัด แม่นางเดิน...” เขียนเผ่าเลือกที่จะเฝ้าความจริงของนางออกมา “ข้าหวังว่า

เวลาเพียงเท่านั้นจะทำให้เจ้าได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่มีค่าในชีวิตของมนุษย์อย่างแท้จริง”

คำพูดที่ไม่เคยจะตรงไปตรงมาของชายชราที่ดูจะฉลาดในเรื่องกฎหมายและวิญญานทำให้เด็กหญิงนั่งคิดอยู่ครู่ใหญ่ มีสเน่ห์ไหวไหวสงสัยด้วยไม่อยากจะใส่ใจกับสิ่งที่ยากจะหาคำตอบนั้นนัก การเกิดและตายมาหลายครั้งทำให้เธอเรียนรู้เรื่องสำคัญอย่างการไม่ควรเอาทุกคำพูดของทุกคนมาใส่ใจได้เป็นอย่างดี เพราะไม่ว่าใครจะว่าอย่างไร การเกิดการตายของเธอก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้วอยู่ดี

“ข้าคิดเพียงว่าเวลาตั้งเท่านี้ที่ได้มา ข้าจะสร้างอะไรให้ตัวข้าได้บ้างมากกว่า”

“ในเมื่อโลหยางไม่ส่งคนมา ข้าก็จำเป็นต้องสังหารเด็กทั้งสามคนนั้นสินะ”

หลังจากที่เขียนแผนที่จากไปด้วยท่าทางและสายตาที่ประณามราวกับว่าเธอกำลังคิดผิด เธอก็เรียกเถียนเจิ้งซื่อและไปทรงซานมาวางแผนเรื่องโลหยางทันที แน่แน่นอนว่าเธอรู้ว่าเขียนแผนที่นั้นเตือนเธอด้วยความห่วงใย เธอรับรู้ความห่วงใยนั้นเป็นอย่างดี

แล้วอย่างไรเล่า เธอไม่ได้มีทางเลือกอื่นมากนัก คนในต้าซีมีร่วมหมื่นคน ในเฉียนฉินมีร่วมแสน ไหนจะ ลู่ซุน ผู่ซุน โลหยาง เมืองทางเหนือ ฉางซุน ...รวมแล้วตั้งมากมายไม่ต่างกับมด ปลวกในป่าไผ่ กว่าที่จะหาคุณวิญญานที่ว่าเจอก็เกินเจ็ดปีแล้ว การจะทุ่มเวลาให้

กับเรื่องแบบนั้น สู้เอาเวลาที่มีค่านั้นมาทุ่มให้กับตัวชีน่าจะเหมาะสมกว่าไม่ใช่หรือ

“ธิดาทิ้งสามไม่สำคัญกับชายคนนั้นเลยหรือไรนะ...”

เด็กหญิงตัวน้อยบ่นพึมพำในขณะที่กำลังมองแผนที่เขตติดต่อของต้าซีกับโลหยางเพื่อวางแผนการศึกษาแบบเน้นชนะเร็วในแบบของเธอ เธอไม่ใช่คนกระหายสงครามก็จริงแต่ก็ไม่ปฏิเสธเลยว่าผลประโยชน์ในโลหยางนั้นยากเกินจะมองข้ามจริง ๆ เพราะอย่างนั้นแล้วไม่ว่าอย่างไรเธอก็คงจะเลี่ยงสงครามครั้งนี้ไม่ได้

“ข้าไม่ชอบเอาชีวิตเด็กเสียเท่าไร แต่เรื่องนี้มันก็เกี่ยวกับความเอาจริงเอาจังและวาจาสัตย์ของต้าซีด้วย หากเราไม่ประหารพวกนาง เมืองอื่นก็อาจจะมองว่าต้าซีดีแต่ซุกก็ได้...”

เด็กหญิงพึมพำต่อโดยไม่ได้สนใจเลยว่าชายสองคนอยู่ในอารมณ์ที่รับฟังหรือไม่ หลังจากที่นั่งคุยกับท่านเขียนเรียบร้อยแล้วสตรีลึกลับในร่างเหนือหัวก็เรียกชายทั้งสองเข้าพบทันที ซึ่งพวกเขาที่รออยู่นานแล้วก็รีบมาพบกับนางทันทีเช่นกัน แน่نونว่าพวกเขาหวังว่านางจะพูดอะไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องที่นางเป็นวิญญาณมาจากไหนหรือว่าเรื่องวิธียะไรสักอย่างที่ทำให้นางได้กลับมาที่นี่ แต่เมื่อมาถึงนางก็เริ่มไถ่ถามเรื่องโลหยางทันที...

“แม่นาง...ท่าน เอ่อ เจ้า...”

เถียนเจิ้งชื้อตัดสินใจเกริ่นขึ้นมาก่อน มีคำถามมากมายเต็มหัวเขาไปหมดที่ต้องการจะถามนาง และความสงสัยนั้นก็มากมายเสียจนเขาไม่แน่ใจว่านางจะยอมตอบทั้งหมดเสียด้วย จริงอยู่ที่เขา

ไม่รู้แม้แต่ชื่อแซ่ของนาง แต่เขารู้จักนางดีไม่แพ้ใคร เพราะอย่างนั้น
แล้วเขาก็พอจะเข้าใจได้ว่านางอาจจะไม่ยอมตอบในสิ่งที่นางคิดว่า
เขาไม่ควรต้องรู้ แต่ในตอนนี้เขาไม่รู้สึกรู้ว่าอะไรเลยที่เขาไม่
สมควรรับรู้

...นางเป็นใครก็ไม่รู้ที่เข้ามาอยู่ในร่างของหยางเยว่ซือ ขึ้น
ปกครองตำแหน่ง...

เทียนเจิ้งซื่อมองไปที่ชายอีกคนที่นั่งอยู่ด้วย ที่กำลังจ้องมอง
เด็กหญิงราวกับพยายามจะหยั่งรู้สิ่งที่อยู่ในใจนางผ่านการจ้องมอง
นั้น แต่ไม่มีทางที่จะรู้อยู่แล้ว... สิ่งที่พวกเขารู้นั้นมีเพียงเรื่องที่น่างง
ได้ใช้สัญญาผูกวิญญาณกับพวกเขา นางไม่ใช่คนจากภพนี้ และนาง
ฟื้นขึ้นมาด้วยตัวเองก็เท่านั้น

“ทำไมเจ้าถึงตัดสัญญาผูกวิญญาณกับพวกเขา?”

ไปหรงซานถามทะเลกลางปล้องขึ้นมาโดยเลือกจะมองผ่าน
เรื่องโลหยาที่นางกำลังพูดถึงไปเสีย

“...สัญญา?”

เด็กหญิงที่กำลังครุ่นคิดเรื่องการบุกของโลหยาหันมาหา
เขาทั้งสองด้วยสีหน้านิ่งสนิทประหนึ่งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นร้ายแรงทั้ง
นั้น...

“ใช่ สัญญาผูกวิญญาณที่ท่านเขียนใจเหลียงทำให้ ทำไมถึง
ตัดมันทิ้งแล้วเจ้ากลับมาที่นี่ได้อย่างไร” ไปหรงซานถามในสิ่งที่ตัว
เองคาใจที่สุดก่อน

“อ้อ... เรื่องนั้น” มิสฉินพยักหน้ารับช้า ๆ

“ฝ่าบาท... ไม่สิ แม่นางจะช่วยเล่าเรื่องทั้งหมดได้หรือไม่”
เถียนเจิ้งชื่อเองก็เอ่ยปากเช่นกัน

ทั้งที่พอจะเดาคำตอบได้ก็ตามว่านางจะต้องปฏิเสธ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็กังการจะรู้ยุติ นางเป็นคนสำคัญสำหรับเขาในตอนนี้อย่างไรนางจะเป็นใครก็ตาม เพราะอย่างนั้นแล้วเขาคงไม่อาจจะปล่อยให้นางเป็นอันตรายไปมากกว่านี้ได้ด้วยการตัดสินใจอันประมาทของตัวเองแน่ แล้วสังหรณ์ของเขาก็บอกเสียด้วยว่านางกำลังทำเรื่องอันตรายอยู่

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่จะกระทบต่อต้าซี” เด็กหญิงตัวน้อยตอบเรียบ ๆ เพียงเท่านั้น

...ไม่กระทบต่อต้าซี...

ไม่กระทบต่อต้าซีแปลความง่าย ๆ ก็คือไม่บอกนั่นเอง ทั้งสองบุรุษขมวดคิ้วทันที แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะไม่พอใจกับคำตอบอยู่แล้ว พวกเขาคือคนที่พร้อมจะสละทั้งชีวิตให้กับนาง แต่นางกลับบอกว่าเรื่องสำคัญอย่างนั้นไม่กระทบต่อต้าซีอย่างนั้นหรือ... นางเสียสติหรือไรกัน!!

“ข้าไม่สนหรอกว่ามันกระทบต้าซีหรือไม่ ข้าต้องรู้ถ้ามันกระทบกับเจ้า” ไปทรงซานเอ่ยอย่างหัวเสียทันที

เขาไม่ชอบเอาเสียเลยที่นางปิดบังอย่างนี้ การที่นางปิดบังนั้นย่อมแปลว่ามันเป็นเรื่องไม่ดีแน่นอน ใครกันจะปิดบังเรื่องดี ๆ บ้าง แล้วเด็กคนนี้!

ชายหนุ่มแทบจะเก็บความฉุนเฉียวเอาไว้ไม่อยู่เมื่อได้ยินเช่นนั้นและเห็นสีหน้าเช่นนั้นของนาง นี่ยังไม่รวมเรื่องที่นางยกคนมารุมเขาแล้วออกไปที่โลหยางด้วยตัวเองอีกนะ ที่เขาต้องคิดบัญชี! มีอย่างไหนเอาตัวเองไปเสี่ยงแทนคนที่บอกว่าจะปกป้องนางกัน

“ท่านจะรู้ไปทำไมหากว่ามันกระทบกับข้า?” เงินมีจวนถามกลับอย่างตรงไปตรงมา

สายตาของนางนั้นไม่แสดงความหวั่นไหวใด ๆ ทั้งสิ้นในขณะที่ยืนมองทั้งสองคนที่กำลังจ้องมาที่เธอด้วยสายตาที่แฝงความหมายบางอย่าง เธอไม่ได้เฝ้าขนาดจะมองความห่วยเหวของทั้งสองคนไม่ออก ที่จริงเธอก็ไม่ใช่มนุษย์ที่จะมองข้ามความห่วยเหวของคนอื่น แต่เพราะครั้งนี้เธอมีเวลาจำกัดในชีวิต มันเป็นเวลาที่น่าอึดใจไปสำหรับการใช้ชีวิตและมากเกินไปสำหรับความผูกพัน ความห่วยเหวพวกนั้นจะยิ่งกลายมาเป็นห่วงที่รั้งแต่จะสร้างความเจ็บปวดในภายหลังด้วย

...ยิ่งผูกพันก็ยิ่งเจ็บปวด...

พวกเขาอาจจะไม่ชอบนักกับความเย็นชาของเธอในวันนี้ แต่ในวันที่เธอจากไปแล้วพวกเขาไม่ได้เสียใจมากมายเท่าที่เป็นนั้น ในวันนั้นเธอจะรู้ว่าสิ่งที่เธอลงมือทำลงไปทั้งหมดนั้นคุ้มค่า เธอรู้ว่ามันจะมาถึงแน่นอน

เจ็ดปีเจ็ดเดือน... มากเกินไปสำหรับคนที่ไม่ได้คิดจะผูกพันกับใคร มันยากกับการจะห้ามไม่ให้เกิดความผูกพันในเวลาที่มีขนาดนั้น แต่ก็ยังน้อยไปสำหรับการสร้างความสัมพันธ์ที่แม้ไม่มีอีกคนแล้ว

ก็ยังรู้สึกเหมือนไม่ขาดหายไป ความสัมพันธ์ที่มากพอจะเรียกได้ว่า
ต่อให้อีกคนไม่อยู่ก็ยังรู้สึกเหมือนอยู่ด้วยกันเสมอ ก็จำเป็นต้องมีเวลา
มากกว่านี้

“ก็เพราะมันเป็นเจ้าอย่างไรล่ะ!” ไปหรงซานตอบกลับทันที
แต่กลับได้รับเสียงหัวเราะเบา ๆ กลับมา

“แล้วอย่างไร? ทำอย่างกับว่าท่านรู้จักข้าอย่างนั้นแหละ
แค่ชื่อที่แท้จริงของข้าท่านยังไม่รู้เลย...”

“เจ้าเป็นอะไรไป” ไปหรงซานเอ่ยอย่างหัวเสียเมื่อเห็นว่า
เด็กหญิงไม่ยอมพูดในเรื่องที่จำเป็นออกมา

“แม่นาง มันเป็นเรื่องสำคัญไม่ว่าจะต่อข้า ต่อท่านไป หรือ
ต่อต้าซี” เกียนเจิ้งชื่อเองก็พยายามให้เหตุผล ทั้งที่เขาเองก็ใกล้หมด
ความอดทนกับการไล่ถามนางมากขึ้นทุกที

“หากท่านพอจะเห็นพวกข้าอยู่ในสายตาบ้าง เรื่องสำคัญ
อย่างนี้ท่านก็ควรจะบอกพวกข้าทั้งสอง”

แน่นอนว่าเกียนเจิ้งชื่อชายที่ติดตามเธอจนแทบจะเป็นเงา
ตามตัว ชายที่ให้ความสำคัญกับเธอเหนือสิ่งอื่นใด คนที่ยอมเปิดใจ
และลดกำแพงให้กับสตรีอย่างเธอเข้ามาปกครองต้าซี ชายที่เธอเอง
ก็ทั้งยอมรับและห่วงใยเขาไม่น้อยไปกว่ากัน แต่ก็เพราะเป็นเช่นนั้น
แหละ หากไม่ใช่สองคนนี้หากไม่ใช่คนที่เธอให้ความสำคัญมากแล้ว
เธอจะไม่ลังเลที่จะบอกเลย...

“แน่นอนว่าข้าให้ความสำคัญกับท่านทั้งสองเสมอ ต้าสีคงจะอยู่ไม่ได้หากไม่มีท่านทั้งสองคำจุนเอาไว้” เด็กหญิงกลืนน้ำลายที่เริ่มฝืดคอลลง

“แต่เรื่องตัวตนของข้ามันไม่สำคัญเลยสักนิด”

หญิงสาวตอบเพียงเรียบง่ายก่อนจะวางถ้วยชาลงเพียงแผ่วเบา เธอจึงไปที่ตาของเถียนเจิ้งซื้อพักใหญ่ ก่อนจะผินสายตาไปทีไปทรงซาน เพื่อให้แน่ใจว่าการที่เธอไม่พูดออกไปนั้นจะไม่กระทบต่อการปกครองต้าสีของเธอแน่แล้ว เด็กหญิงลอบกลืนน้ำลายที่ฝืดคอลลงไปอีกครั้ง แน่ใจว่ามันไม่ยากกับการทำตัวไร้หัวใจเช่นนี้ ไม่่าย่อมแปลว่าทำได้ เพราะอย่างนั้นแล้วเธอก็ต้องทำ...

“ในเมื่อพวกท่านไม่ได้เสียความมั่นใจในการปกครองของข้า และยังคงรักภักดีต่อเหนือหัวคนนี้แล้ว ความจริงที่ว่าแท้จริงแล้วข้าเป็นใครนั้นมีค่าน้อยกว่าเศษทรายใต้รองเท้าเสียอีก กรุณาอย่าได้ใช้เวลาอันมีค่าของท่านทั้งสองไปกับเรื่องนี้เลย”

...อย่าได้สนใจเรื่องของคนชั่วครวอย่างเธอเลย...

“หยางเยว่ซืออย่างนั้นรี?”

ชายร่างใหญ่เอ่ยย้ากับสหายของเขาเมื่อพวกเขาควบม้ามาถึงเขตชายแดนต้าสีเพื่อมาตามล่าคนที่ก่อเรื่องเมื่อคืน ไม่ว่าอย่างไรสำหรับคี้โจวเจี๋ยแล้ว การที่เด็กที่เขาสู้อยู่เป็นสตรีไร้วรยุทธ์ อีกทั้งยังไม่รู้ผลแพ้ชนะดินั้น มันทำให้เขารู้สึกคาใจและเจ็บใจอย่างบอกไม่ถูก แล้วความรู้สึกเจ็บใจนี้ก็รบกวนเขาเหลือเกินด้วย

ไม่ว่านางจะเป็นใครก็ตาม เขาจะต้องหาเด็กนั้นให้เจอ เด็กที่ทำให้พลังของเขาพลังไปโดนชาวโลหยางด้วยกัน เขาโตมากับโลหยางนับเป็นเมืองบ้านเกิด การที่เขาพลังมือสังหารคนในบ้านเกิดไปนั้นย่อมทำให้เขาใจเสียไม่น้อย และการโทษตัวเองก็ดูไม่สมเหตุผล ผลเท่ากับการโทษคนที่ทำให้เขาต้องลงมือ ถ้าเจ้าเด็กนั้นไม่โผล่มาแล้วก็คงไม่เกิดเรื่องขึ้นหรอก!

“หากไม่ใช่นางก็ไม่มีใครแล้วในต้าซี” ชายชุดขาวที่อยู่บนม้าสีขาวเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักใจ “แต่อย่างนี้จะดีหรือ เจ้าจะไม่รอให้โลหยางตัดสินใจเรื่องสงครามก่อนอย่างนั้นหรือ...”

“ข้าไม่ได้จะสังหารหนวี่หวงตี้เสียหน่อยหากว่านางไม่ใช่เด็กนั้นข้าก็ไม่ยุ่ง ข้าเพียงแต่ต้องการจะเจอกับเด็กที่ทำให้ข้าต้องปลั้งมือ...” คีโจวเซี่ยะเอ่ยต่อสหายของตัวเอง

“ก็นางนั้นแหละ...” ชายชุดขาวเอ่ยแผ่วเบาด้วยความอ่อนใจ

“ข้าไม่รู้...” มันยากสำหรับคีโจวเซี่ยะที่จะเชื่อว่าเป็นหนวี่หวงตี้ที่ประลองกับเขาจริง ๆ

“แต่หากได้เจอข้าถึงจะจำได้ว่าใช่หรือไม่...”

“แล้วถ้าเกิดเป็นนางเล่า” ชายชุดขาวเอ่ยลองเชิง

“นางเป็นหนวี่หวงตี้ของต้าซี การกระทำครั้งนี้อาจจะทำให้เมืองบ้านเกิดของเจ้าเดือดร้อน”

ชายผู้ใจเย็นกว่าตักเตือนสหายของตน แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ผลเสียเท่าไรเพราะว่าบัดนี้คีโจวเซี่ยะเลือดขึ้นหน้าไปแล้ว ก็

อย่างที่รู้กันว่าไม่มีใครต้านทานหรือรับพลังของฝ่ามือมารได้เลยสักครั้ง เมื่อใดที่คิ้วไจวเซี่ยะใช้พลังนั้นแล้วจะไม่มีทางไม่ชนะ แต่การที่เขาเป็นแบบนี้ มั่นใจในพลังอย่างนั้นมันไม่ส่งผลดีใด ๆ เลย อย่างไรก็ตามเสียอีกฝ่ายก็เป็นสตรีอีกทั้งยังเป็นเด็ก การไปเอาชนะคะคานเด็กผู้หญิงก็ไม่น่าจะน่าภูมิใจตรงไหน...

“ถ้าเป็นนางจริงข้าก็ไม่สน เด็กนั้นทำให้ฝ่ามือของข้าสังหารชาวโลหยางด้วยกัน!” ชายร่างใหญ่เอ่ยด้วยน้ำเสียงโหดเหี้ยม

“ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องจัดการกับเด็กนั้นให้ได้”

ตอนที่ ๓๐

เหตุผลของสงคราม

“พี่ผิงเกีย ทักพร้อมแล้วจะส่งออกทัพเมื่อใด”

เสียงของผู้เป็นน้องชายที่ดังขึ้นข้างหูนั้นไม่ได้ทำให้ชายที่เสียดวงใจไปแล้วรู้สึกดีขึ้นแต่อย่างไรเลย กลับกันเขากลับรู้สึกโหวงในใจขึ้นทุกที ธิดาทั้งสามที่เขาสัญญากับภรรยาตัวเองเอาไว้ว่าจะดูแลพวกนางเป็นอย่างดี บัดนี้พวกนางกลับหายไปแล้ว... สายตาของคนเป็นพ่อยังคงมองไปที่ที่นอนว่างเปล่าอยู่อย่างนั้น รวากับว่า เขาหวังให้พวกนางกลับมาปรากฏอยู่ตรงหน้าอย่างไรอย่างนั้น

“พี่ผิงเกียพี่ยังลังเลอะไรอยู่อีก หากท่านยังนั่งคิดอยู่อย่างนี้ อีกไม่นานข้าก็คงจะส่งคนมาบุกโลหยาง...”

คำกล่าวนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ดูไม่สมเหตุผลเลย เมื่อเช้าเขาโกรธจนเลือดขึ้นหน้าที่ไม่เห็นธิดาทั้งสามของเขาจึงสั่งเตรียมทัพทันที แต่จนบัดนี้เขาก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมนางปิศาจคนนั้นถึงได้เอาตัว

ธิดาของเขาไป ทั้งที่หากนางจะสังหารทิ้งในจวนเขาก็ทำได้ไม่ใช่หรือ เขาไม่เข้าใจเอาเสียเลย...

แล้วหากว่านางต้องการจะเอาตัวธิดาเขาไปจริง ๆ แล้ว นางก็ทำได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่บุکمมาเลย ไม่จำเป็นจะต้องส่งสาส์นมาเตือนก่อนแล้วค่อยกลับมาพาตัวไปอีกครั้ง นางเด็กนั้นโหดจนปีศาจยังต้องร้องไห้ให้กับนางคนนั้น คนที่ทำได้ขนาดที่สังหารแล้วยังลบหลู่ศพถึงขั้นส่งสารมาในปากของศพได้แล้ว มีหรือการสังหารเด็กหญิงสามคนกลางจวนจะยากสำหรับนาง

...ไม่รู้ปานนี้พวกเจ้าจะเป็นอย่างไรบ้าง...

ทันทีที่คิดถึงธิดาทั้งสาม ใจของผู้เป็นพ่อก็หลุดลอยไปอีกครึ่งอย่างห้ามไม่ได้ ทั้งที่การต่อกรกับนางปีศาจคนนั้นจำเป็นต้องใช้สมาธิเป็นอย่างมาก แต่สมาธิกับคนที่กำลังสูญเสียทุกอย่างนั้นมันดูไม่ไปด้วยกันเอาเสียเลย เขาจ้องมองเตียงเปล่าก่อนจะผินหน้าไปที่รายงานคนบาศเจ้าจากการปะทะเมื่อคืนอีกครั้ง

คนตายในจวนเขามีจำนวนไม่มาก แต่ทุกคนที่ได้ปะทะกับบุคคลต้องสงสัยนั้นต่างก็ให้การตรงกันเรื่องรูปพรรณของผู้บุกรุก เด็กตัวเล็ก ปิดบังหน้าตา เก่งการต่อสู้ ไม่มีใครเห็นว่าเด็กนั้นได้พาใครออกไปด้วยหรือไม่ ทุกคนยืนยันตรงกันว่ามีเด็กคนนั้นเพียงคนเดียวที่บุกเข้ามา ถ้าอย่างนั้นเด็กนั้นก็ไม่น่าใช่คนที่พาธิดาของเขาออกไปไม่ใช่หรือ?

เด็กคนนั้นปะทะกับทุกคนที่เขาจัดให้เป็นคนคุ้มกันจวนอย่างรุนแรงจนข้าวของเสียหายไปมาก แต่ถึงอย่างนั้นคนตายก็น้อย

เกินไป มันน้อยจนไม่เหมือนว่าเป็นการบุกเพื่อสร้างความเสียหายให้ถึงชีวิตแต่อย่างไร แน่นอนว่าการต่อสู้เมื่อคืนเกิดขึ้นอย่างรุนแรงและเสียงดังมาก แต่ถึงอย่างนั้นกลับไม่มีใครในจวนกลางตื่นเลยแม้แต่ตัวเขาเอง...

...พ่อผิดเองที่ไม่ได้ดูแลลูกให้ดี...

ความรู้สึกผิดเกิดขึ้นอีกครั้งที่ตัวเองไม่ได้ตื่นขึ้นมาเพื่อปกป้องลูกของตน ไม่รู้ว่าด้วยวิชาหรือสายสนกลในที่ทำให้เขาและเหล่าคนที่เขาเกณฑ์ให้มาเป็นผู้คุ้มกันจวนนั้นกลับหลับไหลไปเสียหมด ต้องมีบางอย่างไม่ชอบมาพากลอยู่แล้ว อาจจะเป็นพวกยาที่ผสมในอาหารหรืออะไรทำนองนั้น ที่จริงหากแค่การต่อสู้ในจวนแล้ว เขาก็คงไม่สงสัยอะไรมากหรอก แต่เรื่องที่แม้แต่การต่อสู้ที่ดังสนั่นข้างนอกจวนเขาก็กังไม่ได้ยินนั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเกิดจากการวางยาแน่ แต่การกระทำเช่นนั้นมันไม่ใช่วิสัยทหาร แล้วก็แปลกเกินไป หากวางยาให้หลับได้ทำไมไม่วางยาให้ตายไปเลย...

ทุกอย่างที่เขาคิดนั้นไม่ว่าอย่างไรมันดูเหมือนจะไม่สามารถปะติดปะต่อกันได้เลย มันยากที่จะเชื่อว่าเรื่องทั้งหมดนี้กำลังเกิดขึ้นจริงโดยไม่มีสาเหตุอื่นมาเกี่ยว มันจะต้องมีบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกันแน่... บางเรื่องที่เขาไม่รู้ว่าเป็นอะไร เพราะไม่ว่าอย่างไรมันก็ดูไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย

“ข้าจะสั่งให้ทัพแรกชุดไปที่ชายแดนก่อน” เอวียเส้นอุ่พูดรวบรัดทันทีเมื่อเห็นว่าพี่ชายของตัวเองไม่กล่าวอะไรออกมาเสียที

“อย่าเพิ่ง” เอวียผิงเกียเอ่ยระงับเสียก่อน

“ท่านพี่จะร่ออะไรอีก นางปิศาจเป็นผู้สังหารจิตาของพี่”
เอวี่ยเส้นอุเอ้อย่างหัวเสีย

“สังหารอย่างนั้นหรือ...” เอวี่ยผิงเกียหันไปมองน้องของตัวเองอีกครั้ง “พวกนางแค้โดนจับไปเท่านั้น เจ้าอย่าพูดอะไรไม่เป็นมงคลเช่นนั้นอีก”

สายตาของผู้นำโลหยางนั้นไม่บอกถึงความปรานีเลยสักนิด กับคนที่เอ่ยถึงจิตาเขาไม่ดี ชายผู้นำหันกลับไปทีนอกหน้าต่างของจวนอีกครั้ง บ้านเรือนที่พังเสียหาย กำแพงที่พังทลายด้วยฝีมือของคัโจวเซี่ยะ เป็นการโจมตีที่มากกว่าหนึ่งครั้ง ที่น่าแปลกใจยิ่งกว่าทำไมพวกเขาถึงไม่ได้ยินเสียงนั้น ก็คือใครกันที่สามารถหลบการโจมตีของคัโจวเซี่ยะได้มากกว่าหนึ่งครั้ง อีกทั้งยังหายไปอย่างไร้ร่องรอยอีก

...มีคนแบบนี้ผู้อยู่ในต้าซีด้วยหรือ จะใช้คนเดียวกับคนแรกที่บุกมาหรือไม่...

ตั้งแต่การส่งสารมาครั้งแรกแล้ว การมาอย่างไร้ร่องรอยตัวอีกทีความน่ากลัวของมหันตภัยเจียบก็ครอบคลุมทั่วโลหยางแล้ว ครั้งก่อนนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ใช้ฝีมือและวิสัยของทหาร เป็นที่รู้กันโดยทั่วว่าทหารต้าซิ่นนั้นเป็นผู้มีแผนการรบที่เฉพาะตัว ในครั้งนั้นก็พอคาดได้แล้วว่าน่าจะเป็นยอดฝีมือคนอื่นในต้าซี

แต่ครั้งนี้แม้จะจับได้แต่ก็กลายเป็นเด็กที่เป็นคนบุกเข้ามาอีก เด็กอย่างนั้นหรือที่ลงมือ เห็นได้ชัดว่าต้าซีมีคนเก่งที่นำกลัวอยู่มากเลยทีเดียว... แน่่อนว่าการจะบุกเข้าไปในที่ที่มีคนเก่งเช่นนั้นก็จะทำสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้ เพราะอย่างนั้นแล้วไม่ใช่แค่เพราะห่วงใยจิตา

แต่ว่าการบุกไปในที่ที่เต็มไปด้วยยอติฝีมือเช่นนั้น สำหรับชาวโล
หยางนั้นไม่ได้มีทหารที่ทำการฝึกอย่างเข้มข้น เป็นเพียงทหารส่วน
หนึ่งกับชาวบ้านที่อาสามาเท่านั้น ไม่ว่าอย่างไรแล้วก็ไม่ควรรู้วาม

“คนที่บุกเข้ามานั้น... ไม่รู้ว่าเป็นใครจริง ๆ” เอวี่ผิงเกีย
พิมพ์ขึ้นอย่างแผ่วเบา

“ก็คงชาวต้าซีไม่ผิดแน่ ท่านพี่” เอวี่เส้นอู่เอ๋ยตอบทันที
ด้วยเริ่มร้อนใจ

จนบัดนี้แล้วทั้งที่เตรียมทัพและเตรียมทุกอย่างเอาไว้พร้อม
แล้ว แค่สั่งการ พวกเขาก็สามารถบุกต้าซีได้ทันที ไม่รู้ว่าเอวี่ผิงเกีย
ยังจะคิดอะไรมาอีก การที่ฝ่ายนั้นบุกมาขนาดนี้แล้วจะให้ใจดี
เข้าไปเจรจาหรือไร อีกฝ่ายเป็นแค่สตรีที่heimuกันแท้ ๆ เขาละ
เกลียดความละเอียดคิดมากของพี่ชายตัวเองเสียจริง

เอวี่เส้นอู่จำต้องเก็บสีหน้าหงุดหงิดของตัวเองเอาไว้ก่อน
เพื่อไม่ให้กดดันพี่ชายตัวเองมากเกินไป เพราะไม่ว่าอย่างไรเอวี่ผิง
เกียก็ยังเป็นผู้นำของโลหยาง หากว่าเอวี่ผิงเกียเกิดกดดันมากแล้ว
สั่งยกเลิกทัพขึ้นมาเพราะหมดแรงจะไปสู้ขึ้นมาจะแยเอา

เอวี่ผิงเกียขมวดคิ้วกับคำพูดนั้น เป็นชาวต้าซีไม่ผิดแน่
อย่างนั้นหรือ เขาไม่คิดว่าจะใช่เพราะว่าเหนือหัวต้าซีเองก็ส่งสาส์น
มาเพื่อนัดวันแล้ว ไม่มีเหตุผลใดที่นางจะต้องบุกมาเพื่อลักพาตัวธิดา
ของเขาไปเลย แล้วการบุกมาครั้งแรกมันก็เป็นการบุกแบบเงียบ แต่
การบุกครั้งนี้มันเป็นรูปแบบที่เปลี่ยนไป หากว่ามันไม่ใช่ต้าซีเล่า
หากว่ายกทัพไปบุกต้าซีแล้วเกิดไม่เจอธิดาเขาเล่า...

“นี่ไม่เหมือนนิสัยการบุกแบบต้าซี...” เอวี่ผิงเกียพิมพ์
 “ข้าจะไปพบกับท่านคิ๊จวี่เยะเพื่อถามให้รู้เรื่อง”

ชายผู้ครองเมืองหุนหันลุกทันทีโดยไม่รอฟังคำของผู้เป็น
 น้องเลยแม้แต่บ่อย มันมีบางอย่างที่เขาไม่เข้าใจและมันดูไม่สมเหตุ
 สมผล เขาจะอยู่ตรงนี้ได้ ลูก ๆ ของเขารออยู่ เพราะอย่างนั้นแล้ว
 เขาจะเข้าไปกว่านี้ได้ แล้วเขาก็ไม่ควรจะทำพลาดด้วย

เอวี่ผิงเกียมองพี่ชายของตัวเองที่หุนหันลุกขึ้นด้วยสีหน้าไม่
 เป็นมิตรนัก ชายคนนี้จะคิดอะไรมากอีก ไม่มีทางที่ธิดาของเขาจะ
 รอดอยู่แล้ว มือของชายหน้าเสี้ยมแหลมกำมัดเขาหากันแน่นใน
 ขณะที่ร่างสูงใหญ่ของพี่ชายตัวเองกำลังลุกออกไป เอวี่ผิงเกียกำลัง
 จะทำเสียเรื่องอีกแล้วและครั้งนี้มันจะไม่เกิดขึ้นอีก!

ผลึก!!! หมับ!!!

แม้ว่าสัญญาชตาณการปกครองบ้านเมืองของเอวี่ผิงเกีย
 จะไม่ดีนัก แต่ว่าสัญญาชตายนักสู้ของเขานั้นไม่เคยทำงานแยเลย
 แม้แต่ครั้งเดียว เขาหันมาคว้ามือของน้องชายแท้ ๆ ที่กำลังถืออาวุธ
 ร้ายเตรียมจะพุ่งแทงเขาอยู่ด้วยความรวดเร็ว

สายตาของเอวี่ผิงเกียที่ปกติจะฉายแววอ่อนโยนบัดนี้กลับ
 เต็มไปด้วยความไม่เข้าใจอย่างเต็มที่ มันเป็นความไม่พอใจแฝงไป
 ด้วยความตกใจและผิดหวัง หากจะให้พูดกันแล้ว แน่แน่นอนว่าเขาคิด
 ไม่ถึงเลยว่าน้องชายของเขาจะทำอย่างนี้ มือของเขาสั่นในยามที่บีบ
 ข้อมือของคนที่ยพยายามจะมุ่งทำร้ายเขาเอาไว้

“เจ้า!” เอวียผิงเกียตวาด “เจ้าคิดจะทำอะไร ข้าเป็นพี่ของเจ้าไม่ใช่หรือ!”

“ผิงเกีย พี่จะต้องประกาศสงครามกับต้าซี” เอวียเส้นอ่อนแอ
ดวงตาทั้งสองข้างของชายที่เป็นน้องแดงกำ เขาเองก็ไม่ได้ต้องการจะทำเช่นนี้ แต่เพื่อโลหยางแล้วเขาไม่อาจจะปล่อยให้เอวียผิงเกียออกไปต่อรองกับต้าซีได้อีก ต้าซีไม่ใช่เมืองที่ดี การที่มีผู้หญิงเป็นแม่ของแผ่นดินนั้นยิ่งไปใหญ่

สตรีจะทำให้เมืองล่มจม เทพเซียนจะต้องพิโรธ แล้วหากว่าพวกเขาไม่ฉวยโอกาสนี้ในการทำสงครามแล้ว นอกจากจะเสียโอกาสในการประกาศศักดาของโลหยางไป การที่ไม่ทำสงครามกับแผ่นดินที่สตรีกำแหงขึ้นมานั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ดีแน่ หากเพิกเฉยแล้วอีกไม่นานเทพเซียนจะทำโทษโลหยางด้วย

“เส้น่อ!” เอวียผิงเกียตวาดผู้เป็นน้องทันที “สงครามอาจจะไม่ใช่คำตอบของโลหยาง”

ชายผู้เป็นพี่แม้ว่าจะแก่ลงมากแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีแรงมากพอที่จะผลักคนเป็นน้องให้กระเด็นออกไปได้ เอวียเส้นอ่อนมองมาที่พี่ชายของตัวเองด้วยสายตาที่ไม่อาจจะสงบได้อีกต่อไป เขาจะไม่ทนกับความเชื่องช้าและอ่อนแอของเอวียผิงเกียอีกต่อไป ก็ครั้งนี้แล้วที่เขาต้องทนกับความเชื่องช้าและขี้ใจอย่างนี้ ครึ่งก่อนหน้านี้อีกครึ่งนี้แล้ว นี่ขนาดริดาไปอยู่ในมืออีกฝ่ายแล้วยังจะใจเย็นอีกหรือ!!!

“สงครามคือคำตอบของโลหยาง” เอวี่ยเส้นอุ๋ตอบ “นางปิตาจันนั้นกำลังจะสังหารธิดาของพี่ หลานของข้า หากว่าพี่ไม่แก้แค้นเพื่อธิดาของพี่มันจะไม่มีวันจบ”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่านางจะสังหารธิดาข้า...” เอวี่ยผิงเกียหรีตาลงด้วยความสงสัย

“ธิดาของข้าหายไป มีคนบอกโลหยางไม่มีหลักฐานใดเลยว่าเป็นตัวชี อีกทั้งฝีมือระดับตัวชีนั้นจะสังหารธิดาข้าที่จวนแห่งนี้ ข้าว่านางก็คงไม่ลังเล...”

ในตอนนี้อาไม่คิดว่าเขาจำเป็นจะต้องออกไปข้างนอกจวนเพื่อหาคำตอบของชิ้นส่วนที่ไม่ปะติดปะต่อกันแล้ว เพราะดูเหมือนว่าทุกชิ้นส่วนจะอยู่ตรงนี้แล้ว... เอวี่ยผิงเกียจึงลงไปที่ตาของเอวี่ยเส้นอุ๋ตด้วยสีหน้าราวกับกำลังค้นหาอะไรสักอย่าง แต่ผู้เป็นน้องนั้นก็ไม่ได้ใจเย็นหรือใจร้อนไปกว่ากันนัก เอวี่ยเส้นอุ๋ตจึงกลับไปก่อนจะพูดปิดคำโต

“ท่านพี่ไม่เคยมีศัตรูที่ไหนนอกจากนางปิตาจันนั้น นางฆ่าทหารของเรามาแล้ว” เส้นอุ๋อ่วย “หากไม่ใช่นาง ข้าก็ไม่ว่าจะไปหาหมาข้างถนนที่ไหนมาอีกแล้ว”

“...” เอวี่ยผิงเกียหรีตาลงอีกครั้ง

แน่นอนว่าในครั้งนั้นถือเป็นความโหดเหี้ยมของนางก็จริง แต่ส่วนหนึ่งในครั้งนั้นก็เป็นเพราะว่าโลหยางส่งสาส์นไปห้ามเกียรตินางก่อน แม้ว่านางจะทำเกินกว่าเหตุไปมากแต่ถึงอย่างนั้นก็ยังถือว่ามิเหตุ ด้วยวิสัยของผู้ปกครองเมืองแล้วไม่ว่าอย่างไร จะทำอะไรลง

ไปย่อมต้องมีเหตุผลไม่เช่นนั้นผู้ตามคงไม่คิดจะทำตามแน่นอน นางคงไม่อยู่ ๆ ส่งยอดฝีมือมาลักพาตัวธิดาของเขาและส่งคนมายึดกองกำลังรักษาการในเมืองเขาเพื่อย้ำถึงความแข็งแกร่งเล่น ๆ ทั้งที่นางได้ส่งสาสน์นัดวันเอาไว้แล้วแน่

ใช่ ในสาสน์ที่น่าขยะแขยงที่มาในปากของทหารเขานั้นมีวันนัดหมายแล้วแน่นอน การที่นางนัดเอาไว้เช่นนั้นมันเป็นการวัดใจโลหยางและเปิดโอกาสให้พวกเขาได้เตรียมตัวไม่ใช่หรือ การที่นางทำอย่างนั้นมันต้องมีเหตุอื่นที่แฝงอยู่แน่ แม้ว่าเขาจะยังไม่รู้ว่าเหตุแบบไหนที่ทำให้นางปิศาจคนนั้น ที่ยอมละเว้นชีวิตทั้งเขาและลูกในมือสามารถทำได้เอาไว้ แต่เลือกจะนัดเจรจาแทนก็ตาม แต่ไม่ว่าอย่างไรรด้วยเหตุนั้นมันก็ต้องสำคัญมากพอที่จะทำให้นางไม่โง่โง่โตโตไม่ใช่หรือ

แล้วคนที่อุตสาหุหนัดวันเป็นมั่นเป็นเหมาะอย่างนั้น จู๋ ๆ จะมาเอาตัวธิดาของเขาไปนั้นมันไม่เข้าท่าเอาเสียเลยไม่ใช่หรือไร ใช่ แล้ว สิ่งที่ยากไปก็คือสาเหตุที่ทำให้นางทำเช่นนี้ แล้วถ้าเดาไม่ผิดแล้วละก็ เขาว่าเหตุที่ว่าก็คงจะหาได้แถวนี้เนียแหละ

“นางเป็นสตรีที่กำลังแหวง อีกทั้งยังกำเริบทำทลายโลหยางของเราด้วยการสังหารธิดาของท่าน เพียงแค่นี้ก็มากพอแล้วที่เราจะประกาศสงคราม เมืองเรามีบุรุษปกครองอย่างถูกต้องไม่ว่าอย่างไรฟ้าดินจะต้องเข้าข้างเรา...” ผู้เป็นน้องเอ่ยส่ายส่ายด้วยเหตุผลที่ชักแม่น้ำทั้งห้ามาทันที

เหมือนคนกินปูร้อนท้อง สิ่งที่เขาทำไปเพื่อยุยงด้าซินั้นมันส่งผลกลับมาแล้ว ธิดาของเอวียผิงเกียถูกจับตัวไปแล้ว เพียงเท่านั้นก็

น่าจะทำให้เอวียผิงเกียหัวเสียได้แล้วไม่ใช่หรือไร แล้วยังจะลังเลอะไรอีก!!!

“เสิ่นอู่” โดยไม่รอให้น้องชายของตนพูดจบเอวียผิงเกียก็ตัดคำทันที “เจ้าได้ทำอะไรลงไปหรือไม่”

เอวียเสิ่นอู่ที่ถูกจับได้นั้นไม่แสดงความหวั่นไหวอะไรออกมาแม้แต่น้อย เขาจะไม่ยอมรับกับพี่ชายเขาแน่ว่าเขาได้ทำเรื่องที่ทำให้หลานทั้งสามของเขาต้องเสี่ยง เขาจะต้องทำทุกอย่างแม้กระทั่งผิดสัจจะกับพี่ชายตัวเองเพื่อศักดิ์ศรีและความยิ่งใหญ่ของโลหยางต่อไป ในภายภาคหน้า เขาจะไม่ยอมแพ้ตรงนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรโลหยางก็ต้องทำศึกกับต้าซี!

“ข้าจะทำอะไร ท่านพี่! ท่านทำไมมองข้าเช่นนั้น” เอวียเสิ่นอู่เอ่ยด้วยน้ำเสียงแสสร้งหงุดหงิดอย่างชัดเจน

“เสิ่นอู่ ข้าจะถามอีกครั้งเจ้าได้ทำอะไรลงไปหรือไม่” ไซว่าไม่เชื่อใจน้อง แต่เขาไม่คิดว่ามันสมเหตุสมผลที่นางปีศาจจะบุกเข้ามาเพื่อลักพาตัวธิดาเขาไปในเวลานี้ และดูเหมือนว่าในตอนนี้นั้นเป็นไปได้หลายอย่างเสียด้วย...

สายตาของเอวียผิงเกียที่มองไปที่เอวียเสิ่นอู่แน่นเต็มไปด้วยความสงสัยเคลือบแคลง ที่ทำให้คนที่ถูกจ้องมองอึดอัดเป็นอย่างมากยิ่งแต่ถึงอย่างนั้นแล้ว เขาก็มาไกลเกินกว่าจะกลับลำ หากขึ้นขี่หลังเสือแล้วครั้งนั้นจะลงก็อาจจะอันตรายต่อชีวิตตัวเองได้ เอวียเสิ่นอู่แสสร้งหายใจแรงในขณะที่จ้องกลับไปตาของผู้เป็นพี่ตัวเองอย่างตรงไปตรงมา คนโกหกมักหลบตาและเขาจะไม่พลาดในครั้งนี้...

“ข้าไม่ได้ทำอะไร” เอวี่เเส้นอยู่เลือกที่จะจ้องตาของพี่ชายตัวเองตรง ๆ “ท่านพี่ ข้าไม่มีทางจะทำอะไรที่จะทำให้หลานสาวทั้งสามของข้าเป็นอันตรายแน่”

“...”

ความเงียบระหว่างทั้งสองคนผ่านไปครู่ใหญ่ มันเป็นความเงียบที่ทำให้เอวี่เเส้นอึดอัดไม่น้อย แต่ถึงอย่างนั้น หากให้เทียบกับความผิดหวังที่อยู่ในใจของเอวี่ผิงเกียแล้วอาจจะเทียบไม่ได้แม้แต่น้อย ชายผู้ครองเมืองโลหยางกระตุกริมฝีปากเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เขายังไม่ทันกล่าวโทษน้องเขาสักคำเรื่องของธิดาเขา เขาเพียงแค่ถามว่ามีเหตุใดให้เกิดสงครามเท่านั้น แต่น้องของเขากลับหลุดปากออกมาเสียเองขนาดนี้แล้ว... จะให้เขาพูดอะไรได้อีกกัน

“ข้าเข้าใจแล้ว” เอวี่ผิงเกียเอ่ยเพียงเท่านั้นก่อนจะปล่อยปากของน้องชายตัวเอง

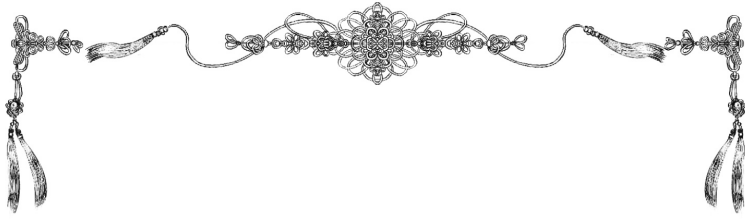
“...ท่านพี่เข้าใจว่าอย่างไร”

ด้วยความเป็นพี่น้องกัน ไม่มีทางแน่นอนที่เขาจะไม่รู้ถึงความผิดปกตินั้น ชายผู้ร้อนตัวด้วยความลับนั้นไม่อาจจะวางใจกับคำว่าเข้าใจแล้วของพี่ชายตัวเองได้แม้แต่น้อย ใบหน้าเสียมแหลมของเอวี่เเส้นอยู่คู่ตึงเครียดหมดবারมี ในขณะที่สายตาของเอวี่ผิงเกียนั้นหม่นแสงยิ่งกว่า...

“ข้าจะทำสงครามกับต้าซี...” เอวี่ผิงเกียเอ่ยในขณะที่มองลงไปที่ยื่นจวน

ชายผู้นำแห่โหลหยางเดินออกไปจากห้องของธิดาเขาแล้ว
ทำทางอย่างนั้นของเอวี่ผิงเกี้ยนมันไม่ทำให้เขาสบายใจเลย ชาย
ร่างสูงเดินออกจากห้องไปด้วยความเจ็บขริบอย่างที่ไม่เคยเห็นมา
ตั้งแต่ในช่วงที่พี่สะใภ้เขาเสียไป

...วางใจยากเหลือเกิน...

ตอนที่ ๓๑

คำคืนในขวนของอำทัยวัง

“นี่หรือธิดาของเอวี่ผิงเกีย”

เด็กหญิงตัวน้อยในเสื้อผ้าหุรหุราตามตำแหน่งหนวีหวงดี สอดสายตาผ่านช่องแคบของห้องใต้ดินในจวนจงจำท้ายวังหลวง พระองค์เพิ่งไปที่ห้องจงจำพิเศษที่ซึ่งเด็กหญิงทั้งสามเอาไว้ ทั้งที่ อายุของนางนั้นน้อยกว่าธิดาคนโตของเอวี่ผิงเกียเสียอีก แต่บัดนี้ นางกลับเป็นคนกุ่มนาฬิกาทรายชีวิตของเด็กหญิงทั้งสามคนไว้

ที่จริงแล้วในฐานะที่เป็นคนในยุคใหม่ที่เรียนรู้เรื่องเผ่าพันธุ์ มาแล้ว เธอไม่คิดว่าเด็กพวกนี้เป็นชาวแผ่นดินใหญ่นัก หน้าของพวก เธอเหมือนเผ่าพันธุ์มองโกลไม่ก็พวกทิเบตมากกว่า ทั้งร่างกายที่สูง ใหญ่กว่าสตรีทั่วไปและโหนกแก้มนั้น ดูเหมือนว่าโลหยางควรจะเป็น เมืองที่อยู่สูงไปกว่าที่เป็นในปัจจุบัน

แต่จากภูมิศาสตร์แล้ว เธอว่าไม่ว่าอย่างไรตำแหน่งของเธอก็คือ บริเวณของเงินตูไม่ผิดแน่ เพราะฉะนั้นไม่มีทางเลยที่จะติดกับมองโกลได้ เด็กหญิงขมวดคิ้วเมื่อนึกถึงแผนที่ในหัวของเธอ คนพวกนี้ไม่ควรมาอยู่ตรงนี้ไม่ใช่หรือ? เงินมีจวนเอียงคอไปมาพลา่งใช้ความคิดหาความเป็นไปได้ แต่ถึงอย่างนั้นลู่ซุนที่ติดกับทะเลก็เป็นหลักฐานอย่างดีว่าเธออยู่ใกล้ทางใต้มากกว่าอยู่ดี เราย้ายทะเลไม่ได้เสียหน่อย

...หรือต้องเป็นเราที่ไล่ที่คนพวกนี้ขึ้นไป...

ความคิดที่เข้าท่าแต่ก็ดูไม่เข้าท่าผุดเข้ามาในหัวของเธอจนได้ มันก็ว่าจะมีทางเดียวไม่ใช่หรือไร ในตอนนี้อย่างที่เป็นแผ่นดินเดียวที่กำลังจะมีเรื่องกับโลหยาง เพราะอย่างนั้นแล้วก็น่าจะมีเหตุการณ์เดียวที่จะทำให้ประวัติศาสตร์ไม่ผิดเพี้ยนไปก็คือเธอต้องเป็นคนทำมันเอง ให้พวกมองโกลกลับไปรวมกับพวกมองโกล

...เรานี้ช่างเป็นที่มีประโยชน์ต่อประวัติศาสตร์จริง ๆ...

เด็กหญิงตัวน้อยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เมื่อคิดได้ว่าเธอกำลังจะทำอะไร แล้วสิ่งที่เธอทำนั้นมันจะช่วยให้ประวัติศาสตร์ดีขึ้นอย่างไร หากว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ก็แน่นอนว่าเธอจะชนะในศึกครั้งนี้แน่ โดยไม่ต้องลั่นให้เหนื่อยเลย บางครั้งการรู้สึปปอยสก่อนมันก็ดีเหมือนกัน เพราะการทำงานและวางแผนรอบที่รู้ว่าจะชนะแน่นอนนั้นย่อมทำให้เธอกล้าได้กล้าเสียกับกลศึกมากกว่าการรบแบบกลัวแพ้อยู่แล้ว

“ตื่นเต้นอะไรอยู่หรือฝ่าบาท” ตัวหลิ่งอี่ที่ติดตามเหนือหัวตัว
แสบมาด้วยหันมาถามเธอด้วยความสงสัย

แน่นอนว่าเขาไม่ยอมปล่อยให้พระองค์คลาดสายตาอีกเป็น
แน่ เขาจึงเลือกที่จะแอบเดินติดตามพระองค์ออกมาที่จวนจงจำ
ทำยวังด้วยทันทีที่เขาเห็นว่าพระองค์แอบลอบออกมาจากตำหนัก
ใหญ่ในยามค่ำคืน พระองค์ยังคงทำตัวซุกซนเอาตัวเองเป็น
ศูนย์กลางและอยู่ในความประมาทเสมอ แม้ว่าพระองค์จะผ่านความ
ตายมาแล้วก็ตาม เพราะอย่างนี้แล้วเขาจึงไม่คิดว่าเขาจะปล่อยให้
พระองค์คลาดสายตาอีกต่อไป ไม่ว่าที่ใดที่มีหยางเยว่ชื่อจะต้องมีตัว
หลิ่งอี่อยู่เสมอ!

อีกอย่างที่แปลกไปก็คือท่าทีของท่านเถียนเจิ้งชื่อและท่าน
ไป๋หรงซาน เขาไม่รู้ว่าเหนือหัวของเขาทะเลาะอะไรกับท่านเถียนเจิ้ง
ชื่อและท่านไป๋หรงซานหรือเปล่า สองคนนั้นดูหงุดหงิดเป็นอย่าง
มากหลังจากที่ออกจากห้องทรงอักษรไปแล้ว

เขาเดินสวนกับสองคนนั้นพอดี ชายทั้งสองที่แลกชีวิตเพื่อ
พระองค์ดูหัวเสียสุด ๆ ต้องเรียกว่ายิ่งกว่าหัวเสียก็ว่าได้ สีนหน้าอย่าง
นั้นหากจะบอกว่าสองคนนั้นกำลังจะไปฆ่าคนเขาก็ไม่แปลกใจอะไร
เลย แล้วสองคนนั้นก็หายไปเลยจนถึงยามพระอาทิตย์ตกดินแล้วก็
ยังไม่โผล่กลับมา ทั้งที่ปกติแล้วสองคนนี้มีจะมาบ้วนปัสสาวะอยู่รอบ
ตำหนักเสมอไม่ว่าจะมึนงานอื่นหรือไม่ก็ตามเถอะ

...อย่างนี้ก็ไม่มีใครระวังภัยให้กับเหนือหัว...

เด็กชายตัวน้อยได้แต่ถอนหายใจ เขาเข้าใจนิสัยของหยางเยว่ชือมากพอกับที่เข้าใจตัวเองและจิ่นอวี่ เพราะอย่างนั้นแล้วหากว่าเหนือหัวทำอะไรที่ดูประหลาดจนทำให้คนอื่นหัวเสียไปแล้วละก็ พระองค์ย่อมมีเหตุผลของพระองค์เสมอ

เพราะเป็นอย่างนั้นแม้ว่าตัวเขาจะไม่เข้าใจเหตุผลทั้งหมดและบ่อยครั้งมันก็เป็นเหตุผลที่เข้าใจยาก... แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็จะอยู่ข้างพระองค์เสมอ หนวี่หวงตี้คือที่พึ่งสุดท้ายของเขา พระองค์เป็นครอบครัวเดียวของเขา ครอบครัวคือคนที่ไม่ว่าตอนไหนเมื่อไหร่ก็พร้อมจะให้อภัยเสมอเพราะอย่างนั้นเขาจะอยู่ข้างพระองค์เอง

...ไม่ยากให้หายไปอีก...

การที่พระองค์หายไปนั้นน่าตกใจพอ ๆ กับการที่พระองค์กลับมา ที่จริงเรื่องที่พระองค์หายดีจากอาการนั้นแน่นอนว่าเป็นเรื่องดีสำหรับเขาด้วย แต่ถ้าถามว่าน่าสงสัยหรือไม่ ใครกันจะไม่สงสัยเรื่องนี้ เขาเองยังรู้สึกสงสัยเลยว่าจะมีหมอเทวดาที่ไหนทำเรื่องอย่างนั้นได้กัน

แต่พระองค์ก็ยืนอยู่ตรงนี้กับเขาแล้วและก็เป็นคนจริง ๆ เสียด้วย... เด็กชายตัวน้อยมองไปที่เด็กหญิงข้างตัวที่กำลังทำสีหน้าตื่นต้นด้วยสายตาที่อ่อนลงเป็นกำลัง เขากลัวแทบตายว่าพระองค์จะไม่กลับมา...

“เรื่องศึกกับโลหยาง” เด็กหญิงตอบเสียงแผ่วเบาด้วยกลัวว่าทั้งสามคนที่นอนอยู่ในนั้นจะตื่นขึ้นมา

“ฝ่าบาทจะพูดเรื่องศึกสงครามหลังจากที่เพิ่งเจ็บหนักจากการไปบุกแผ่นดินมาอื่นนะหรือ” ตู๋หลังอี่พึมพำก่อนจะถูก ‘เด็กผู้หญิงที่ชอบเรื่องการศึก’ หยิกแก้มอย่างแรงจนเป็นรอย

“ข้าเลี้ยงเจ้าให้ตอปากต่อคำหรือไร” หยางเยวี่ซื่อคุเบา ๆ ทั้งที่ไม่ได้ถือสำนัก

“ก็ข้าพูดจริงนี่” ตู๋หลังอี่ตอบเสียงอู้อี้ “ท่านจะทำเรื่องเสี่ยงอีกมากน้อยเท่าใดกัน เพียงแค่นี้ท่านไปกับท่านเถียนก็จะขาดใจอยู่แล้ว...”

คำตำหนิจากเด็กชายตัวน้อยไม่ทำให้ฉินมีจวนคิดมากนัก นางสั่นไหล่เป็นเชิงไม่ใส่ใจกับคำบ่นของเด็กชายอายุสิบเอ็ดที่คิดจะทำตัวแกล้งตัวนักร นางตั้งใจแล้วว่าจะทำทุกอย่างที่นางจะต้องทำเพื่อต้าซี โดยที่นางจะไม่เสียเวลาไปกับเรื่องของความสัมพันธ์ที่จะก่อให้เกิดความเจ็บปวดเหล่านั้นเด็ดขาด

อะไรที่นางได้เริ่มเอาไว้ ทั้งนโยบายการปกครอง ทั้งเรื่องสงครามและการล่าดินแดน นางจะใช้เวลาเจ็ดปีนี้ให้คุ้มเชียว วันใดที่เจ็กเซียนส่งนรกมารับนางแล้ว นางจะได้ไปเกทับได้ว่าเจ็ดปีที่เชื่อว่าน้อยนะมันมากเพียงใด!

...เจ็กเซียน could cry บอกเลย...

“ข้าไม่ตายในสงครามนี้หรอกน่า เชื้อข้าเอละ”

หนวี่หวงตีตอบด้วยความหยิ่งผยอง คำสาปเจ็ดปีต่อให้อยากตายก็ตายไม่ได้อย่างนั้นหรือ เจ็กเซียนจะรู้ว่านางแน่ว่าคำพูดพวกนั้นเป็นไหน ๆ ต่อให้เป็นเทพเซียนเป็นเจ้าครองสวรรค์ก็อย่า

คิดต่อรอกับนักธุรกิจเป็นอันขาด ไม่มีนักธุรกิจคนไหนเลือกสัญญาที่ตัวเองจะเสียเปรียบหรอก่น่า

...ดูเอาไว้! คนอย่างมิสเฉินไม่มีทางที่จะเสียเปรียบในการทำสัญญาอยู่แล้ว...

“เฮ้อออ” เด็กชายตัวน้อยถอนหายใจยาว

เขาอยากจะเอนตัวพิงแขนพระองค์เหมือนที่ทำทุกครั้งในยามที่พระองค์กำลังทำงานหนัก ๆ แล้วเขาอยากให้อำนาจ แต่ในตอนนั้นเขาไม่รู้ว่าพระองค์จะยังเจ็บแขนอยู่หรือไม่เพราะอย่างนั้นเขาจึงไม่อยากเสี่ยงทำมันลงไป ผลของพระองค์ที่เขาเห็นทำให้เขารู้สึกแย่อย่างบอกไม่ถูกเลยทีเดียว

เด็กชายมองลอดไปที่ห้องซึ่งมีเด็กหญิงสามคนนอนหลับอยู่ด้วยสายตาเวทนา เด็กสามคนนั้นถูกจับตัวมาตั้งแต่เมื่อคืน ด้วยความกลัวทำให้พวกนางเอาแต่ร้องไห้แล้วก็ไม่ได้รับประทานอะไรเลยสักนิด ที่จริงนางไม่รู้ด้วยว่านางถูกพามาที่ไหนอย่างไรและเพื่ออะไร พวกนางช่างใสซื่อและบริสุทธิ์น่าสงสารเกินกว่า...

“ท่านจะสั่งสังหารพวกนางหรือไม่...” เด็กชายถามกับเหนือหัวคนเหี้ยม

แม้ว่านางจะเป็นสตรีที่ใจดีกับเขาและจีนอวีที่ถูกจับมาเป็นตัวประกัน แต่ถึงอย่างนั้นเขาเดาไม่ได้เลยว่านางจะทำอย่างไรกับเด็กทั้งสามคนนี้ พวกเขาเป็นชาวต้าซีแต่สามคนนี้ไม่ใช่ หนวีหวงตี้ดูแลแต่ชาวต้าซีเท่านั้นเป็นเรื่องที่ทุกคนในต้าซีรู้กันดี

การที่พระองค์ระงับการประหารไว้ก่อนนั้นไม่ได้แสดงว่าพระองค์จะไม่สังหารพวกนางแต่อย่างไร หยางเยว่ซือเป็นคนเด็ดขาด อีกทั้งยังเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับคำพูดตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด หากพูดว่าจะสังหารก็คือสังหาร

ด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่พระองค์ทำมาตลอดรัชสมัยนั้น จะให้เชื่อว่าเด็กพวกนี้จะปลอดภัยเพียงเพราะว่าพระองค์เลื่อนการประหารไปก่อนนั้นยังไม่อาจวางใจได้เลยสักนิด เด็กชายมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างชัดเจนในขณะที่มองไปยังสามคนนั้น มิสเดินหันไปมองตุ้หลังอีด้วยสายตารู้ทัน

“นั่นไม่ใช่เรื่องของเจ้า” เหนือหัวตัวน้อยแสวงทำหน้าเคร่งเครียดในขณะที่พูดออกไป

ที่จริงแล้วการตัดสินใจเรื่องนี้นั้นก็เป็นไปได้หลายทางเหมือนกัน หากว่าเธอยังไม่สังหารพวกนางนั้นก็มิมีประโยชน์ในการใช้เป็นไฟส่องทางได้ แต่ในเมื่อฝืนนั้นไม่ได้แค่เด็กสามคนนี้เลยมันก็ทำให้เธอต้องคิดทบทวนใหม่เหมือนกัน ว่าเด็กสามคนนี้มีค่ามากพอที่จะเป็นเครื่องส่องทางได้หรือไม่

ที่จริงสำหรับเธอแล้วมันค่อนข้างแปลกไม่น้อยเลย เธอไม่ใช่พ่อแม่คนสักครั้งก็จริง แต่เธอเคยเป็นผู้นำมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนแล้วสถานการณ์นี้มันก็ ‘ซ้ำเกินไป’ ถ้าเธอเป็นเอวี่ผิงก็เลยหากว่าไม่ยอมจำนนตามคำขู่ในฐานะพ่อแล้ว ก็ต้องบุกมาที่ต้าซีในฐานะผู้นำ ไม่มีทางที่จะเจียบหายไปอย่างนี้ไม่ใช่หรือ

...มันแปลกจริง ๆ ที่ไม่ได้ข่าวอะไรเลยอย่างนี้...

อีกอย่างหากว่าเธอไม่สังหารเด็กสามคนนี้แล้ว โลหยาและเมืองอื่น ๆ จะคิดว่าเธอดีแต่ปากหรือไม่ การไม่ทำตามที่คุณเอไว้นั้น อาจจะส่งผลต่อตัวชีในภายภาคหน้าในการเจรจาอีกอื่นได้ มันเป็นเรื่องของความน่าเชื่อถือของตัวชีเสียด้วย ที่จริงเธอก็ไม่ใช่คนโหดร้ายอะไรนัก การสังหารเด็กสามคนย่อมไม่ใช่หนึ่งในเรื่องที่จะสุนทรเมื่อทำอยู่แล้ว

แต่ทุกคนมีความจำเป็นของตัวเอง ทุกครั้งที่เธอทำไปนั้น มันก็เป็นเพราะหน้าที่และความจำเป็นทั้งนั้น เธอมีหน้าที่สละความเป็นเงินมีจวนมายังตัวชีก็เพื่อตัวชี เด็กพวกนี้บางทีก็อาจจะมีหน้าที่สละชีพตัวเองเพื่อโลหยาก็ได้...

...คุณธรรมกับการรักษาสัจจะบางครั้งก็ไม่ได้ยืนอยู่ข้างเดียวกัน...

การเลือกระหว่างของสองสิ่งนั้นเป็นเรื่องที่ยากสำหรับคนทั่วไป ซึ่งแน่นอนว่าในหลายครั้งเธอก็สามารถเลือกได้ทันทีด้วยการกำหนด priority ของแต่ละเหตุผล

แต่ในครั้งนีดูเหมือนว่า คุณธรรมกับสัจจะไม่ใช่สิ่งที่จะมาเทียบ priority กันได้เสียด้วย แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เชื่อว่าไม่มีทางสำหรับปัญหาที่ต้องเลือกสองทางเลือกแล้ว ด้วยอุปนิสัยของคนทำธุรกิจแล้วมักจะไมเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่มักจะใช้สมองของตัวเองหาทางเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้สามารถได้ทั้งสองอย่างมาโดยไม่ต้องเลือกให้ได้มากกว่า

“พวกนางไม่ผิดเลยสักนิด หากพวกนางต้องตาย...” เด็กน้อยตัวหลังอึ้งเถียงเบา ๆ ในขณะที่เดินตามเหนือหัวตัวเองออกมา

“...”

มิสฉินเหลือบตามองเด็กชายตัวน้อยด้วยสายตาอ่อนลง เขายังเด็กนัก... ฉินมีจวนถอยไปเดินเคียงข้างเด็กน้อยที่ตัวแทบจะเท่าเธอ ก่อนเดินออกจากจวนจงจำอย่างช้า ๆ น้ำค้างยามค่ำเริ่มลงหนักทำให้อากาศเริ่มจะเย็นลง แสงจันทร์ที่น้อยนิดไม่ทำให้การเดินทางที่น่าสุนทรีนัก แต่ถึงอย่างนั้นระยะทางจากตรงนี้ไปจนถึงตำหนักใหญ่ก็นับว่าไกลพอสมควร และพวกเขาก็คงจะต้องเดินกันอีกนานเลยทีเดียว...

เด็กน้อยตัวหลังอึ้งมองไปยังเสี้ยวพระพักตร์ของเหนือหัวด้วยพยายามจะมองหาเหตุผลหรือสัญญาณบางอย่างจากพระองค์ พระพักตร์ที่ต้องแสงจันทร์ในสวนหลังตำหนักตะวันตกของพระองค์นั้นยังคงอ่อนโยนอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงสำหรับเขา แม้ว่าทั้งท่าทางและคำพูดอย่างนั้นของพระองค์ทำให้เขารู้ได้ถึงความโหดร้ายที่กำลังจะเกิดได้ไม่ยาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความบางอย่างในดวงเนตรนั้นที่ทำให้เขารู้ได้ถึงความสำเร็จอย่างถึงขีดสุดของพระองค์เช่นกัน มันเป็นแววตาที่เขาไม่คิดว่าจะได้เห็นจากหยางเยว่ชื่อเลย

“การตายของคนเราไม่ได้หมายความว่าต้องทำผิดเท่านั้นหรอกนะ ถึงจะต้องตายหลังอึ้ง...” เด็กหญิงที่แก่กว่าเขาไม่ถึงสามปีพูดเบา ๆ ด้วยน้ำเสียงที่แฝงความขมขื่นเอาไว้อย่างเต็มที่

“บางครั้งทำดีทุกอย่างก็ต้องตายอยู่ดี...”

“ข้าไม่เข้าใจ...” ตู๋หลิงอ้อเอ๋ย

“ก็ไม่ต้องเข้าใจมันตอนนี้ ความตายยังห่างไกลกับเจ้าอีกมากหลิงอ้อ” เด็กหญิงอ้อเอ๋ยเพียงแผ่วเบา ก่อนจะเหม่อมองฟ้าอีกครั้ง ด้วยสายตาที่ดูหม่นแสงกว่าเดิม

“แต่ความตายนั้นเข้าใกล้เจ้าทุกขณะใช่หรือไม่” เสียงทุ้มคุ้นเคยถามขึ้น

มันเป็นเสียงที่ทำให้เหนือหัวต้องหันกลับไปหาดันเสียงอีกครั้ง จอมยุทธ์หนุ่มจอมยุ่งในเสื้อผ้าชุดใหม่ที่ได้มีคราบเลือดของเธอแล้ว เขาเดินตามพวกเธอมาในความเงียบและมันเงียบเสียจนเธอไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ทั้งที่ปกติแล้วเธอหูตาไวไม่แพ้ใครเลยทีเดียว

มิสเฉินมองชายคนนั้นด้วยสายตารู้สึกผิดอย่างเก็บไม่มิด ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ทำผิดต่อเขาแม้ว่าจะทำไปเพื่อเขาก็เถอะ

“ท่านไป ข้าคิดว่าท่านกลับจวนไปแล้ว” สตรีนิรนามในร่างเด็กหญิงตัวน้อยอ้อเอ๋ยเพียงแผ่วเบา

ที่จริงแล้วเธอก็ยังรู้สึกผิดอยู่ที่ต้องปิดบังเรื่องตัวเองกับเขา เพราะเขาเป็นคนที่จริงใจกับเธอมากที่สุดเท่าที่เธอจะหาได้คนหนึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นเพราะเวลาเพียงแค่ว่าเจ็ดปีเจ็ดเดือนที่เหลือนั้นก็น้อยเสียจนเธอไม่รู้สึกว่าตัดสินใจพลาดที่ทำเลย ใบหน้าของไป๋หรงชานไม่ฉายอารมณ์หงุดหงิดดังเช่นตอนแรกที่หุนหันออกไปจากห้องทรงอักษรแล้ว แต่กลับมีแววบางอย่างมาทดแทนมากกว่า แล้วมันก็เป็นท่าทีที่เธอไม่อยากจะเห็นเสียเท่าไรด้วย...

“กลับไม่ได้” ไป๋หรงชานไหวไหวเป็นเชิงไม่ใส่ใจจนนัก

“ทำไมเล่า...” เด็กหญิงตัวน้อยถามด้วยสีหน้าไม่เข้าใจเสียเท่าไร เธอคิดว่าเขาจะโกรธจนไม่อยากเห็นหน้าเธอเสียอีก

ตุ้หลังอึ้งมองผู้ที่โตกว่าทั้งสองด้วยสายตาแฝงเลศนัยบางอย่างเอาไว้ แม้เขาจะยังเด็กแต่ผู้ชายด้วยกันย่อมดูกันออก เขารู้ว่าเหนือหัวของเขานั้นทั้งนารักรังดงามเก้งก้างฉลาดอย่างหาได้ยากเพียงใด แล้วก็ไม่ได้แปลกเลยที่พระองค์จะต้องตาต้องใจยอดยุทธ์ที่เดินทางมาทั่วยุทธภพแล้วก็ยังไม้อาจจะหาสตรีอย่างนางได้ เขารู้ดี... คนรักอิสระอย่างไปหรงซานประมุขพรรคข่างลี่แต่กลับมาเดินตามเหนือหัวของเขาทุกวันนี้ ไหนจะเรื่องสัญญาฝังวิญญาณอีก ถ้าเขามองผิดเขายอมอุ้มมาท้องแก่สามตัวเลย!

“ก็สัญญาฝังวิญญาณที่ข้าอุตส่าห์ทำไว้เพื่อปกป้องเจ้า เจ้าดันทำมันหลุดเสียแล้ว ข้าก็เลยต้องมาเดินตามเจ้าเพื่อไม่ให้เจ้าเป็นอันตรายอย่างไรเล่า”

จอมยุทธ์หนุ่มแสร้างทำหน้าที่เครียดขริมหงุดหงิดเพื่อกลับเกลื่อนสีหน้าบางอย่างของตัวเองเอาไว้ ที่จริงแล้วสัญญาฝังวิญญาณของเขานั้นมันเป็นสัญญาที่มีเงื่อนไขมากที่เป็นข้อยกเว้น แล้วแม้แต่ตัวสลับที่ไม่รู้ว่าที่จริงแล้วเป็นใครก็ดันทำให้สัญญานี้หลุดด้วยการเฉลยตนว่าไม่ใช่สตรีที่เขาผูกสัญญาด้วย ที่จริงหากเขายังเข้าใจว่านางคือหยางเยว่ซือสัญญาก็คงไม่หลุด! แต่ในตอนนี้พอเขาผู้ที่เป็นคนเอ๋ยสัญญาดันรู้แล้วว่าผิดคู่สัญญามันก็ช่วยไม่ได้เสียด้วยที่สัญญานั้นจะต้องหลุดไป

ถึงอย่างนั้นต่อให้ยังโกรธเคืองนางอยู่ทีนางไม่ยอมเล่าอะไรให้เขาฟัง แต่คนหน้าหนาย่างเขาก็มาตามดูแลนางอยู่ดี เขาไม่อาจจะปล่อยให้นางเป็นอันตรายได้ เขารู้นิสัยของคนอย่างคิโจวซึยะดี หากมีโอกาสมันจะต้องมาตามล่าตัวเหยื่อที่หลุดไปของมันแน่! เพราะอย่างนั้นแล้วโกรธเพียงไหนเขาก็ต้องมาอยู่กับนาง

“ข้าคิดว่าท่านโกรธข้าแล้วเสียอีก” เนื้อหัตถ์น้อยตรัสเพียงแผ่วเบา

“ที่จริงข้าก็โกรธ โกรธทุกเรื่องตั้งแต่เอาคนมารุมข้า แล้วก็เจ้าใช้หรือไม่ที่ปากริชใส่ข้าล่ะ” แล้วแก้มอีกข้างของตุ้หลังอีกก็โดนจอมยุทธ์หนุ่มตึงจนยึดเป็นรอยแดงอีกครั้ง

“โอ๊ย ข้าเจ็บนะท่านไป” ตุ้หลังอีร้องจ๊ำ “มันเป็นคำสั่ง เนื้อหัตถ์ขัดคำสั่งก็โทษตายพอดีละสิ”

เด็กน้อยกล่าวโทษมาที่เธอทันที มิสจินแยกเขี้ยววับใส่ตุ้หลังอีที่โยนโทษมาที่เธอ แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ความผิดเธอจริง ๆ นั่นแหละ มิสจินมองเลยไปที่ไปทรงซาน ต้องยอมรับว่าเธอไม่เห็นความโกรธในสายตาของเขาแล้ว เธอเห็นเพียงแต่ความน้อยใจเท่านั้นที่ยังหลงเหลืออยู่ แต่ถึงอย่างนั้นความห่วงใยก็ยังท่วมทันออกมาอยู่ดี หากเขาโกรธเธอเสียเลยเธออาจจะรู้สึกผิดน้อยกว่านี้ก็ได้...

...ให้ตายเถอะ! ช่วยโกรธทีเถอะนา...

“ข้าโอรสที่เจ้าไปโลหยางโดยไม่มองความปลอดภัยของตัวเอง โอรสที่เจ้าทำเรื่องเลวร้าย...” แววดาของเขาที่มองมานั้นทำเธอรู้สึกผิดจนแทบจะร้องไห้บอกความจริงกับเขาไปทุกที

“แต่ทำอย่างไรได้เล่า หากเจ้าเป็นอะไรไปต้าซีกก็ลำบากพอดี...”

...ข้าเองก็ลำบากด้วย...

ไปหรงซานเลือกจะเก็บประโยคหลังเอาไว้ในใจ ในตอนแรกมันก็เป็นความโกรธและความน้อยใจอยู่ แต่ถึงอย่างนั้นเขาที่ดันเผลอไปสนใจชอบใจคนที่ทั้งเอาแต่ใจทั้งเผด็จการอย่างนางจะทำอะไรได้อีก ก็เพราะนางเป็นเช่นนี้ไม่ใช่หรือเขาถึงมาอยู่กับนาง ทั้งที่มีที่อีกมากมายในยุทธภพที่เขาสามารถเป็นหนึ่งได้โดยไม่ต้องอยู่ใต้อำนาจใคร ที่มันเป็นอย่างนี้ก็เพราะนางไม่ใช่หรือไร ยอมมาตั้งขนาดนี้แล้วยอมไม่รู้เรื่องของนางอีกสักเรื่อง รอนจนกว่าวันที่นางจะเปิดใจบอกเขาก็คงไม่ยากอะไรหรอก...

“จ๋า...”

พอเขาทำสีหน้าอย่างนั้นเข้าคนที่ตั้งใจจะทำตัวปากหนักตอนแรกก็พลันอยากจะบอกเรื่องของตัวเองขึ้นมา แต่ยังไม่ได้เอ่ยอะไรต่อ ชายหนุ่มก็ยกมือขึ้นมาส่งสัญญาณให้เธอเงียบเสียงลงเสียก่อน

“...”

สรรพเสียงรอบกายพลันเงียบลงทันที ไซ้ มันเงียบ แต่มันเป็นความเงียบที่ผิดปกติไปมาก ในเวลาอย่างนี้เงียบจนไม่ได้ยินเสียง

ไปไม่ไหวไม่ว่าอย่างไรก็ผิดปกติ หยางเยว่ซื้อต้นร่างของตุ๋นหลิงอี้ไป
ข้างหลังตัวเองเพื่อไม่ให้เด็กขายตกอยู่ในระยะโจมตีด้วยความ
เคยชิน ดวงตาคู่สวยหรือลงทันที

...อย่างนี้เอง ที่มาของการที่เสียบหายไปอย่างนั้นหรือ...

พี่ว!!!

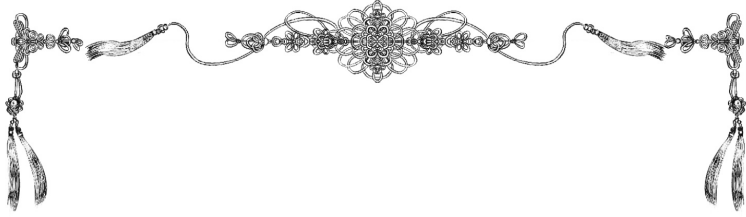
ฉับ!

ลูกธนูลูกแรกที่พุ่งเข้ามาถูกระเบิดของคนที่บอกว่ามาเพื่อ
คุ้มครองเธอฟันขาดทันที เด็กหญิงตัวน้อยกระตุกยิ้มเล็กน้อยเมื่อ
เห็นปลายลูกดอกนั้นขาด ๆ เพราะว่าด้ายยังไม่ถึงหัวของสามสาวส่งไป
สิ้นะถึงได้กล้าบุกเข้ามา เพราะยังมีความหวังว่าธิดาของตัวเองยังมี
ชีวิตอยู่ พอดีเลย์เธอจะได้ไม่ต้องส่งหัวใครกลับไป

แค่คิดบุกวังหลวงด้ายก็เท่ากับว่าฝั่งโลหยางเริ่มหาเรื่องก่อน
แล้ว บางทีเธอก็อาจจะคิดไม่ได้ว่าสวรรค์เองก็อาจจะชอบเธอไม่น้อย
ในเวลาที่ไม่กล้าเข้าตาจนอย่างนี้ถึงได้ส่งทางออกมาเสมอ เด็กหญิงหัน
ไปกระซิบกับเด็กน้อยข้างหลังอย่างรวดเร็ว

“หลิงอี้ ไปบอกองค์กรภัยลี้ที่ล้อมวังหลวงไว้ อย่าให้
แมลงตัวเดียวหลุดไปได้”

ตอนที่ ๑๒

แผนการของเหนือหัว

“แต่ว่า...”

เด็กชายตัวน้อยร้องค้านทันทีที่ได้รับคำสั่งนั้น เขาไม่ต้องการให้เป็นอย่างนี้เสียหน่อย เขาติดตามเหนือหัวมาก็เพื่อปกป้องไม่ใช่หรือ เขาไม่อยากจะคลาดสายตากับพระองค์อีก ครั้งที่แล้ว เขาก็คิดว่าไว้ใจพวกโจรได้ สุดท้ายก็เกิดเรื่องกับพระองค์จนได้เพราะอย่างนั้นแล้วแม้ว่าในครั้งนี้อะไรจะมีไปทรงชานอยู่ แต่เขาก็ไม่อยากจะคลาดสายตาเลยสักนิด เพื่อว่าพระองค์จะ...

สายตาของหลิ่งอิ่นนั้นแทบจะบอกทุกอย่างออกมาอย่างชัดเจน ไปทรงชานเหลือบตามองเด็กชายตัวน้อยก่อนจะผลักร่างเด็กชายออกไปให้พ้นวิธนูอีกครั้ง

“เจ้าต้องไป!” ก่อนจะหันไปดั้นวรกายน้อยของเหนือหัวด้วย “เจ้าก็ด้วย”

คู่หลิ่งอันนั้นยังพอเข้าใจว่ามันเป็นความจำเป็นที่เด็กคนนั้นไม่ควรอยู่ตรงนี้แล้วก็ควรจะมีใครสักคนออกไปเพื่อบอกข่าวนี้ต่อ แต่ว่าเธอไม่เกียวยเสียหน่อย! เขาไม่ใช่ไม่รู้่ว่าเธอสามารถต่อสู้ได้ ที่จริงเขาเองก็เห็นมาตั้งหลายครั้งไม่ใช่หรือ มิสเฉินดึงกระบี่ที่ได้มาเป็นของขวัญวันเฉลิมราชย์ออกมาก่อนจะสั่นศีรษะเป็นเชิงว่าเธอไม่ไป แน่แล้วมันไม่ใช่ความตึงตึงด้วยการอยู่ที่นี่ของเธอมิเหตุผล!

ไปหรงซานขึ้นนิ้วกลับมาที่เธออีกครั้งเป็นเชิงสั่งให้เธอไป ซึ่งมันก็เป็นการบังคับให้เธอก็กดราหยกขึ้นมาให้เขาเห็นได้ชัด ๆ เพราะไม่ว่าเธอจะเป็นใครจากภพไหนก็ตาม ต่อหน้าอาญาสิทธิ์นี้เขาไม่มีสิทธิ์มาवादติกับเธอ!

“ลองสั่งข้าอีกครั้งสิ” หยางเยว่ซื้อแยกเขี้ยววับก่อนจะฟันลูกธนูที่พุ่งตรงมาทางเธออีกลูกอย่างรวดเร็ว

ไปหรงซานได้แต่ถลึงตาใส่เด็กหญิงที่ยกเรื่องยศขึ้นมาชู้ หากแต่ไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่านั้นเพราะบรรดาลูกธนูที่พุ่งมาปองร้ายพวกเขานั้น มันเยอะมากเสียจนเขาต้องหันไปใช้ทั้งพลังปราณของตัวเองกางป้องกันคนทั้งสองเอาไว้และก็ต้องใช้กระบี่ปิดป้องด้วย ที่จริงแล้วการที่หนวี่หวงได้อยู่ก็ไม่ได้ทำให้เขาลำบากอะไรหรอก เพราะว่านางเองก็เก่งพอจะเอาตัวรอดได้อยู่หรอก ถ้าไม่ได้สู้กับคนที่ใช้ปราณก็ไม่แน่ว่านางอาจจะสู้คนเดียวได้ด้วยซ้ำ แต่ไม่ว่าอย่างไรแล้วเขาก็ไม่ชอบให้นางทำตัวให้ตัวเองอยู่ในอันตรายอย่างนี้อยู่ดี มันอาจจะเป็นเพียงแค่ความรู้สึกในใจของเขาก็ได้ที่ไม่ต้องการเห็นนางอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงอีก...

เด็กหญิงหมุนตัวกลับไปหาตุ้หลังอีกก่อนจะออกคำสั่งอีกครั้งด้วยความเร่งร้อน เพราะลองมีธนูเข้ามาขนาดนี้ดูท่าจะไม่ใช้ โจทก์เก่าของเธออย่างเจ้าคนใช้ฝ่ามือมารแน ดูท่าแล้วจะเป็น ‘กลุ่มบุกมารับหัวริดาทั้งสามของเจ้าเมือง’ มากกว่า แล้วก็เพราะอย่างนี้จึงทำให้โอกาสชนะสงครามของเธอ อีกทั้งสิทธิ์อย่างชอบธรรมในการทำสงคราม (เพราะเธอไม่ได้เริ่มก่อนจะดูมีคุณธรรมกว่า) มาอยู่ที่เธอและเธอจะไม่ปล่อยสิทธิ์นี้หายไปแน่

“เจ้ารีบไปบอกองค์กรหลักเสียวันนี้” มิสเดินหันไปหาตุ้หลังอึดั้นตา

“ทีเมื่อครูยังบอกกับท่านไปว่าไม่กล้าขัดคำสั่งอยู่เลย ไป! เดียว! นี่!”

“จ๋า...”

“เร็วเถอะ อย่าให้เสียแผนข้า!”

เด็กหญิงสั่งข้าพลางถลึงตาขู่ด้วยวิสัยลูกสาวมาเฟียทันที เธอผลักเด็กชายให้ออกไปให้พ้นในขณะที่หันไปตั้งท่าเตรียมรับมืออีกครั้ง เธอไม่จำเป็นต้องปกป้องลูกธนู แต่สิ่งที่เธอต้องทำก็คือดูที่มาของการโจมตีเหล่านั้นดีกว่า ไม่เอาหน้า อีกไม่นานโลหยางจะได้บางอย่างกลับไปแน่ เธอไม่ไจร้ายขนาดนั้นก็รู้กันอยู่...

ตุ้หลังอึดั้นเมื่อเห็นว่าเหนือหัวทำท่าอย่างนั้นแล้ว เขาก็พอจะเดาได้ว่าพระองค์คงจะต้องมีแผนบางอย่างแน่ เพราะมันไม่ใช่สีหน้าอย่างตอนที่พระองค์คิดเรื่องจะเสียสละตัวเองหรือสีหน้าคล้ายตอนบุกไปโลหยาง หากแต่เป็นสีหน้านึกสนุกแบบเดียวกับที่เขาเห็น

พระองค์ทำหน้าอย่างนั้นในตอนอยู่ในจวนจงจำ สีหน้าของพระองค์ตอนกล่าวถึงสงคราม... เด็กชายตัวน้อยสั่นหัวเบา ๆ ก่อนจะเร่งฝีเท้าวิ่งออกไปหาองครักษ์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้พระองค์ ‘เสียแผน’

ลูกธนูที่ยิงเข้ามานั้นมีปริมาณที่มากเกินไปกว่าจะเป็นคนคนเดียวบุกมา เพราะอย่างนั้นแล้วย่อมไม่ใช่เจ้าคนใช้ปราณที่เธอเจอแน่นอน การบุกแบบนี้เป็นการบุกแบบกลุ่มที่ไม่ใหญ่มาก จึงตั้งใจใช้อาวุธระยะไกลเข้ามาเบิกทางหรือเพื่อเก็บเวรยามที่ประจำอยู่ก่อนเท่าที่เธอบุกเข้าไปโลหยาง ทำให้เธอรู้ว่าโลหยางไม่ใช่เมืองที่มีทหารมากเสียเท่าไร ที่จริงเป็นเมืองที่มีชาวบ้านที่ทำการเกษตรแบบพอกินเป็นส่วนใหญ่ด้วยซ้ำ

หากว่าส่งคนมีฝีมือมาชิงตัวประกันกลับแล้วละก็ย่อมต้องส่งทหารที่มีฝีมือมา แล้วการที่ส่งทหารมีฝีมือมาที่นี้ก็แสดงว่าตอนนี้ในโลหยางไม่มีคนอยู่

“เราจะล่อพวกมันเข้ามาในวัง” เด็กหญิงหันไปบอกกับชายที่กำลังตั้งรับการโจมตีด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

แผ่นหลังของไป่หรงซานที่บังเธอเอาไว้จากการโจมตีนั้นทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยจนแทบจะลืมตัวไปเลยว่าเธอกับเขายังมีเรื่องราวบาดหมางกันอยู่ เรื่องที่เธอปิดบังตัวเอง เด็กหญิงตัวน้อยแอบบอกแผนของตัวเองด้วยความลึ้มตัว ส่วนหนึ่งก็เพราะความตื่นเต้นด้วย มิสเฉินที่มองไปข้างหน้าเท่านั้นมัวแต่ตื่นเต้นกับแผนการเริ่มรบ

ที่อาจจะชนะได้ในคืนเดียวของตัวเอง จนลืมเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นไปเสีย
สิ้น

“เจ้าเพิ่งหายเจ็บมาหมาด ๆ อย่าเพิ่งพูดอะไรเสียสติไป
หน่อยเลย” ไปทรงซานหันมาดูเธอทันทีที่ได้ยินแผนการนั้น

“ข้าไม่ได้เสียสติ” มิสเฉินย่นคิ้วก่อนจะเสียงอธิบายทันที

“ฟังข้าเถอะนำท่านไป... เราจะล่อทหารของโลหยางพวกนี้
เข้ามาในวังหลวงแล้วชิงเอาไว้ในนี้ก่อน ทหารพวกนี้มีไม่มากก็จริง
แต่ก็มากพอจะทอนกำลังเมืองที่คนน้อยอย่างโลหยางได้แล้ว”

คำอธิบายของเด็กหญิงตัวน้อยนั้นทำให้เขาเข้าใจได้ในส่วน
หนึ่ง แม้ว่าเขาจะเก่งการต่อสู้แต่เรื่องชั้นเชิงการรบนั้น เขาที่เป็น
จอมยุทธ์ไม่ได้คุ้นชินกับมันบ่อยเหมือนพวกทหารหรือคนเจ้า
แผนการอย่างเหนือหัว

เพราะอย่างนั้นแล้วแม้จะพอเห็นภาพคร่าว ๆ แต่ตัวเขาก็ไม่
มั่นใจมากพอว่าเขาเข้าใจถูกต้องเหมือนกับสิ่งที่นางคิดหรือไม่ มิส
เฉินเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ได้เอ่ยแย้งก็รีบอธิบายต่อทันที

“พอเรารวบทหารส่วนนี้ได้แล้ว เราจะส่งม้าเร็วไปขายแดน
สั่งทัพของเรากับโลหยางทันที! หากว่ายอดฝีมืออยู่ที่นี้แล้วที่เมือง
ย่อมไม่มีคน ต่อให้เจอเจ้าตัวโตนั้นก็ไม่เป็นไรเพราะคนเรามี
มากกว่า”

‘เจ้าตัวโต’ ที่ว่า นางคงหมายถึงคิ่วเจี๋ยะแน่นอน ไปทรง
ซานถอนหายใจเฮือกใหญ่ ที่จริงมันเป็นแผนที่ต้องเรียกว่าเข้าท่าเลย
ทีเดียวกับการศึกครั้งนี้

ไม่ว่าหากทำได้ตามนี้ทั้งหมดด้าซือาจะล้อมโลหยางได้ในเวลาไม่ถึงวันด้วยซ้ำ ชายหนุ่มเหลือบมองเสี้ยวหน้าอันอ่อนหวานของสตรีที่ถือครองป้าอาญาสิทธิ์อีกครั้ง

นางใช้เวลาเพียงแค่วันเดียวที่ที่ลูกธนูลูกแรงพุ่งเข้ามาในการคิดอย่างนั้นหรือ ด้วยเวลาแค่เสี้ยวเดียวของการโจมตีเนี่ยนะ! ที่จริงแล้วเขาก็อยากที่จะแย่งนางด้วยความหมั่นไส้ในความตื้อรั้นกระหายสงครามและขยันทหาเรื่องใส่ตัวอยู่หรอก แต่ในตอนนี้นะเขาไม่รู้ว่าแย่งอย่างไรจริง ๆ เพราะแผนนี้นั้นแทบจะสมบูรณ์แบบด้วยซ้ำ เดาไม่ถูกเลยว่าภายใต้ใบหน้าอ่อนหวานนั้น นางเป็นยอดปัญญาหรือแม่ทัพของที่ไหนมาก่อนหรือไม่ ...หรือนางจะเป็นชายมาก่อน

“ท่านต้องล่อพวกมัน...”

ไม่ทันที่เด็กหญิงตัวน้อยจะเอ่ยจบ คนที่กำลังบังทิศของนางก็หันมาลงตาลใส่เป็นเชิงให้เจียบเสียก่อน

“รู้แล้ว...” ไปทรงซานหันมาดุ “เจ้านี่มัน!”

ท่าทางเขาดูหงุดหงิดไม่น้อยหลังจากที่ได้ยินแผนของเธอ แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ว่าแผนนี้ดีที่สุดแล้วไม่ใช่หรือ ไปทรงซานกระซอกเธอให้เข้ามาหลบอยู่ข้างหลังของเขาจนชิดทันที ใบหน้าของเธอเข้าไปปะทะกับแผ่นหลังของเขาทันที เขาใช้แขนข้างเดียวในการจับเธอเอาไว้ในขณะที่อีกมือของเขานั้นลัดกำแพงปราณของตัวเองลง ชายหนุ่มตั้งท่าเตรียมรับท่าอาวุธที่กำลังจะหลุดเข้ามาทันที

“ท่านทำอะไร?” มิสฉินเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าเขาลดพลัง

ลง

“ก็ล่อพวกมันเข้ามาอย่างที่เจ้าสั่งอย่างไรเล่า” ไปหรงซาน
ตอบด้วยความหัวเสีย “อยู่หลังข้าเอาไว้รอจนพวกทหารเข้ามาล้อม
วังแล้วค่อยหาจังหวะออกไปส่งม้าเร็ว”

คำตอบนั้นทำให้คนที่คิดว่าจะโดนขัดใจก็ยิ้มด้วยความ
ยินดี อย่างน้อยเขาก็ยอมรับความคิดเธอแล้ว ที่จริงเธอก็ไม่คิดว่าเขา
จะขัดใจเธอหรอก แต่ความเป็นไปได้ที่เขาจะไม่เห็นด้วยกับเธอร้อย
เปอร์เซ็นต์มันก็มีอยู่ เพราะอย่างไรแล้วเขาก็รู้ว่าเธอไม่ใช่คนของต้าซี
การที่เขาแสดงออกอย่างนี้เธอก็ค่อยคลายใจหน่อย แม้ไม่รู้ว่าเธออยู่ใน
สถานะความไวใจอย่างนี้ได้นานเท่าไรก็ตาม อย่างน้อยก็น่าจะ
จนกว่าแผนที่โลหยาจะจบ เด็กหญิงได้แต่ปลอบใจตัวเองเท่านั้น
เพราะอย่างไรแล้วแผนนี้ก็ไม่ได้ใช้เวลามากขนาดนั้น

“ที่จริงให้ข้าหลบไปส่งข่าวเลย...”

“ไม่ได้” คำพูดนั้นมาพร้อมกับการจับแขนของเธอที่แน่นขึ้น
ทันที

สัญลักษณ์ทางร่างกายของเขานั้น ทำให้เธอรู้ได้ทันทีว่าเธอ
ไม่ควรจะไปไหนทั้งสิ้น เพราะเขาจะไม่ปล่อยเธอไปแน่ มือของเขา
กุมข้อศอกของเธอไว้เสียวมิถนยังแน่นมากพอที่จะขยับได้ยากเสีย
ด้วย แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็เคลื่อนกายไปตามเงาหลังของเขาได้
อย่างคล่องแคล่วเช่นกัน เธอไม่ใช่คนที่จำเป็นจะต้องบู๊ตลอดอย่างที่
คนอื่นมองมา เธอเคยมีบอดีการ์ดสองคนมาก่อน เธอย่อมเข้าใจ
สถานการณ์อย่างนี้ดี ในการปล่อยให้คนที่ทำหน้าที่นี้ได้ดีที่สุด
ทำงานแทน แล้วเธอก็รู้ว่าตรงนี้ไปหรงซานทำหน้าที่ได้ดีกว่าด้วย

“...”

ไปทรงซานเหลือบมองเด็กหญิงที่เขาคิดว่านางจะต้อตั้งอีกสักหน่อย แต่นางกลับยอมอยู่หลังเขาอย่างง่ายดายด้วยความแปลกใจ แม้จะไม่ได้อยู่นิ่ง ๆ ด้วยความตกประหม่าอย่างที่ควรเป็นก็ตาม แต่อย่างน้อยในตอนนี้นางก็ทำให้เขาเห็นว่านางเองก็อยู่แบบให้คนอื่นคุ้มกันได้เหมือนกัน... และการที่ได้เห็นแบบนี้ก็ทำให้เขาเบาใจได้อีกมากทีเดียว

“มองอะไร ไม่ไวใจข้าหรือไร” เด็กหญิงเอ่ยเข้าทั้งที่อยู่ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวาน

“ตั้งใจทำหน้าที่ของเจ้าไปเถอะ ข้าไม่ยุ่งุ่นวายหรอกนะ”

เพียงแค่นั้นชายหนุ่มก็หันกลับไปปิดป้องอาวุธลอยที่มุงร้ายมาต่อทันที เขาพยายามสร้างทำเป็นล่าถอยไปด้านหลังเรื่อย ๆ เพื่อล่อให้คนพวกนั้นบุกประชิดเข้ามาในวังหลวงให้ได้ แม้ตัวสแบก็ทำได้ดีในแง่ที่เรียกว่าหลบอยู่เบื้องหลังและไม่ทำให้เขาต้องห่วงมากไปนักปกติแล้วเขาไม่ใช่พวกที่ต่อสู้ด้วยการใช้เล่ห์กลอย่างนี้เท่าไร เขามักจะจบการต่อสู้ด้วยการบุกตะลุยมากกว่า แต่ถึงอย่างนั้นแล้วมันก็ได้ยากอะไรมากที่จะทำเช่นนั้น

มิสฉินอาศัยมุมอับสายตาของฝั่งศัตรูลอบส่งสัญญาณให้กับเหล่าทหารประจำการในวังให้เข้าไปคุ้มกันภายในจวนจงจำเพื่อไม่ให้ทหารของเธอออกมาตีเหล่าทหารจนล่าถอยไปเสียก่อนเหล่าทหารกองไม้ใหญ่มากค่อย ๆ ลอบบุกป็นเข้ามาข้างในมากขึ้นเมื่อเห็นว่าคนตั้งรับนั้นมีเพียงแค่สองคนเท่านั้น

การสร้างเพลิงพล้ำล่าถอยแบบไม่ค่อยจริงจังนั้นดำเนินไปเรื่อย ๆ ในขณะที่เดียวกันกับที่คอบเพลิงข้างนอกเริ่มเห็นการล้อมเข้ามาช้า ๆ แล้ว คาคว่าจอมยุทธ์ไปเองก็อาจจะเห็นแสงพวกนั้นเช่นกัน เพราะเขาเร่งฝีเท้าของตัวเองมากขึ้น มิสเดินพยายามชะงักหน้าผ่านไหล่ของไปทรงซานไปเพื่อดูว่าสถานการณ์ของเหล่าทหารเป็นอย่างไรบ้าง โชคดีเป็นของเธอที่คนพวกนั้นส่งทหารกองกลางมาประมาณด้วยสายตาก็ร่วมร้อยคนได้ คิดว่าน่าจะหวังใจกับทหารรักษาการณ์ภายในของตำบ้ออยู่ไม่น้อย

อย่างน้อยเมื่อวานเธอก็เก็บตัวเก่ง ๆ ไปได้เยอะพอตัว ที่เหลือก็คงมีพวกบาดเจ็บอยู่บ้าง การที่ชนคนมาเพื่อปล้นตัวประกันร่วมร้อยคนนั้นก็ถือว่ามากพอสมควรสำหรับเมืองที่มีคนไม่มากอย่างโลหยางแล้วก็แค่การช่วยเด็กแค่สามคนเสียด้วย แสดงว่าโลหยางก็ยังให้ความสำคัญกับเด็กทั้งสามคนอยู่

มิสเดินกระตุกยิ้มในขณะที่สร้างขว้างมีดบินเล่มน้อยออกไปเพื่อล่อให้คนพวกนั้นบุกเข้ามาเร็วขึ้น มือหนาหันมาบีบข้อแขนของเธอแน่นขึ้นทันทีเป็นการเตือนให้อยู่เฉย ๆ แต่ถึงอย่างนั้นแม่ตัวสแบก็ไม่ได้หยุดการก่อวุ่นแต่อย่างใด

ทั้งสองคนค่อย ๆ ล่าถอยไปใกล้จวนคุมขังมากขึ้นทุกขณะเพื่อล่อให้ทหารพวกนั้นเข้ามาให้หมด ในขณะที่กองกำลังทหารรักษาราษฎรก็ค่อย ๆ โอบล้อมวังหลวงอย่างแผ่วเบาตามที่ได้รับคำสั่ง ‘ปิดประตูตีแมว’ หลังอี่ที่นั่นอยู่บนหลังม้าขององครักษ์หล่่มองไปที่สองร่างที่กำลังทำท่าราวกับหนีหัวซุกหัวซุนอย่างเสแสร้งด้วย

สายตากังวลจากภายนอกวังหลวง ตอนนี้เหล่าทหารของโหลหยางเข้าไปด้านในหมดแล้ว พวกเขาเองก็ล้อมด้านนอกหมดแล้วเหลือแค่...

เด็กหญิงตัวน้อยที่เห็นวงล้อมด้านนอกแล้วกระตุกยิ้มทันทีเท้าของเธอเองก็เตะเข้าที่หน้าประตูจวนคุมขังพอดีเสียด้วย ไม่มี timing (จังหวะ) ไหนจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว ไปทรงซานเหลือบตามองเด็กหญิงตัวน้อยที่อยู่ข้างหลังเขาและทันทีที่ได้สัญญาณจากนางเขาก็กางพลังปราณของตัวเองอีกครั้งทันที มีน้อยเคาะไปที่ประตูจวนคุมขัง เหล่าทหารรักษาการพุ่งออกมาพร้อมกับอาวุธครบมือในจังหวะเดียวกับที่เสียงเฮจากเหล่าทหารที่ล้อมอยู่ด้านนอกกำเเพงดังขึ้นพร้อมกัน

...เสร็จดำซี!

“เกิดอะไรขึ้น?”

คิ้วจื้อเซี่ยเอ๋อเมื่อได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวพลจำนวนมากจากข้างวังหลวงแห่งดำซี พวกเขาเข้ามาถึงในดำซีแล้วและด้วยความที่เขายังไม่มั่นใจกว่าคนที่เขาต่อสู้ด้วยจะไข่เหนือหัวแห่งดำซีจริงหรือไม่เลยทำให้เขาใช้เวลากับการเดินทางอย่างเชื่องช้าเพื่อสำรวจเด็ก ๆ ในเมืองมากกว่า ว่ามีใครที่ให้ความรู้สึกอันตรายหรือเด็กที่เจ็บหนักบ้างหรือไม่ แต่แล้วก็ไม่เจอเลยสักคน...

“ป่าทางด้านตะวันตกอย่างนั้นหรือ” ชายในชุดขาวเอ๋อเมื่อเห็นคนพวกนั้นวิ่งไป

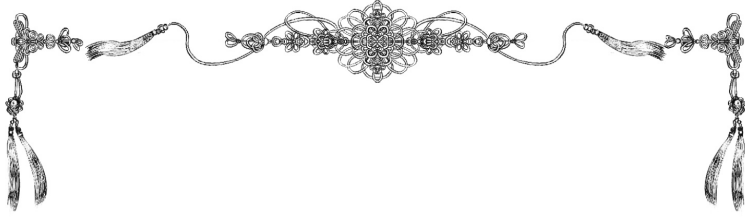
ทั้งสองผู้บุกรุกหันมองหน้ากันด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก แน่นนอนว่าจากเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วย่อมต้องมีผลกระทบเกิดขึ้นแน่ มีบางคนบุกเข้ามาในโลหยางเกิดการปะทะกันอย่างรุนแรง แม้ว่าเขาทั้งสองไม่รู้ว่าเกิดความเสียหายอะไรขึ้นภายในจวนแต่แค่อกจวนก็นับว่ามากแล้ว เพราะฉะนั้นหากว่ามีการเคลื่อนไหวที่ดูผิดปกติในด้าชีบังแล้วละก็คงไม่แปลกที่จะเป็นเพราะโลหยางแน่นนอน แม้จะยังไม่อาจเรียกได้ว่าสงครามแต่การผลัดกันบุกไปมาอย่างนี้ในตอนนี้สภาพก็ไม่ได้ต่างจากสงครามเสียเท่าไรหรอก

คี้โจวเซี่ยะมีสีหน้าที่เคร่งเครียดขึ้นทันที เพราะเขาไม่อาจจะต้านเด็กคนเมื่อวานไว้ได้จึงทำให้เกิดเรื่องการโต้กลับอย่างนั้นหรือชายหนุ่มที่รักและกตัญญูต่อบ้านเกิดมีความรู้สึกผิดขึ้นมาที่เหมือนว่าตัวเองเป็นหนึ่งในเหตุที่ทำให้เกิดเรื่องด้วย คี้โจวเซี่ยะกำมือแน่น ใจร้อนรุ่มราวกับไฟ

“คนของโลหยางอย่างนั้นหรือ” คี้โจวเซี่ยะขมวดคิ้วเอ่ยเสียงเหี้ยม “ข้าไม่ปล่อยให้พวกเขาสู้อำพรางแน่!”

เขาไม่อาจจะวางใจได้เลยในฐานะที่เขาเป็นคนโลหยางและคนที่ได้ปะทะกับเด็กคนเมื่อคืน โดยไม่ต้องผ่านการคิดพิจารณาซ้ำชายร่างใหญ่ใจร้อนก็ควมม้าออกไปตามทางที่เหล่าทหารพวกนั้นกำลังเคลื่อนกำลังไปทันที โดยไม่ถามไถ่ความเห็นจากเพื่อนของตัวเองเลยแม้แต่น้อย ชายในชุดขาวได้แต่กระตุกม้าตัวเองตามไปเท่านั้น ทั้งที่กลางสังหรณ์เขาเห็นว่าไม่ควรทำอย่างนั้นเลย

“คี้โจวเซี่ยะ เจ้าใจร้อนเกินไปแล้ว”

ตอนที่ ๓๓

สงครามที่เกิดขึ้นรวดเร็ว

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เหล่ากงก ข้าราชการบริวารคนสนิท แม่ทัพคนสำคัญถูกเรียกในยามคำคืบอย่างนี้ ที่จริงต้องนับว่าเป็นปกติของต้าซีภายใต้การปกครองของหยางเยว่ซือด้วยซ้ำ แต่ในวันนี้หากจะบอกว่าปกติก็จะเป็นการโกหกจนเกินไป เพราะไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นปกติในที่นี้ บรรยาการรอบตัวพวกเขาบัดนี้เต็มไปด้วยความมืดหม่นและความกดดัน เหล่าทหารจากโลหยางถูกจับกุมอยู่กลางลานทางตะวันตกของวังหลวง ม้าเร็วสามนายออกไปที่ชายแดนต้าซีแล้ว ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อในตอนนี้สงครามต้าซีกับโลหยางกำลังเกิดขึ้นแล้ว

“ถ้าพวกนี้ไม่บุกเข้ามาเราจะไม่รู้เลยว่าดินแดนเรามีช่องโหว่ตรงนั้นด้วย” มิสฉินเอ่ยด้วยน้ำเสียงตึงเครียดไม่ต่างจากคนอื่นเสียเท่าไร

เพราะไม่มีรายงานการปะทะจากหน่วยลาดตระเวนรอบดินแดนเลย แต่กลับจับกุมทหารของโลหยางได้ในวังหลวง ย่อมแสดงว่าคนพวกนั้นบุกมาจากมุมที่พวกเธอไม่ได้วางกำลังป้องกันเอาไว้ เด็กหญิงผู้กุมชะตาแผ่นดินเอาไว้หรีดตาลงด้วยสีหน้าเคร่งเครียดขณะที่มองไปที่แผนที่ชายเขตต้าซีอีกครั้ง

มีเพียงพื้นที่เดียวที่ไม่มีทหารลาดตระเวน พื้นที่ตรงนั้นเต็มไปด้วยป่าเป็นส่วนใหญ่ อีกทั้งยังเป็นป่ารกทึบและเป็นทางที่ห่างจากทั้งตัวเมืองต้าซีและโลหยางพอสมควร มันเป็นเส้นทางที่เธอไม่ได้ใส่ใจมาก่อนเพราะมันเป็นส่วนที่รกทึบเกินกว่าที่มนุษย์ทั่วไปจะผ่านมาได้ เด็กหญิงตัวน้อยแทบกลั่นหายใจในยามนึกถึงพื้นที่นั้น ฟันขาวขบริมฝีปากไว้อย่างเช่นทุกครั้งยามที่พระองค์ใช้ความคิด

“ไม่ธรรมดาเลยคนร่วมร้อยพากันผ่านป่ารกทึบมาอย่างนั้นหรือ” เหนือหัวตัวน้อยยืมพำเบา ๆ

“ทูลฝ่าบาท กระหม่อมให้คนเข้าไปประจำการที่ริมชายป่าแล้วพะย่ะค่ะ” ตูจวินชูอู่ให้ทูลรายงานทันที

“ดีมาก” ฝ่าบาทตรัสรับคำ “เตรียมคนที่เก่งด้านการวางกับดักด้วย ประเดี๋ยวฟ้าสาગกว่านี้อีกนิตแล้วให้เข้าไปวางกับดักเอาไว้...”

“รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ แล้วจะให้กระหม่อมเพิ่มกำลังคนเตรียมทัพเสริมไว้รับมือด้วยเลยหรือไม่พะย่ะค่ะ”

“ยังไม่ต้อง เน้นวางกับดักไว้ก็พอ คนของเราไม่ชำนาญการรบในป่าทึบ ป่วยการจะสู้กับคนที่ชำนาญทาง”

การรับสั่งของเหนือหัวนั้นแสดงได้ชัดว่าไม่เพียงแต่เรื่องการปกครองหรือการบุกชุมโจมตืเท่านั้นที่พระองค์สามารถทำได้ แม้กระทั่งการศึกสงครามที่สตรีอย่างพระองค์ไม่น่าจะเข้าใจ ก็ยังสามารถอ่านกลศึกและวางกลยุทธ์ได้ขาดไม่แพ้ชายใดในแผ่นดิน จะว่าน่าชื่นชมก็ไม่แปลกนัก ในฐานะที่พวกเขาเป็นข้าราชการในพระองค์แล้วก็ต้องนับว่าทำให้พวกเขาคลายใจไม่น้อยทีเดียว แต่ในฐานะที่พวกเขาเป็นบุรุษแล้ว พระองค์ก็นับเป็นสตรีที่เหนือสตรีทั่วไปอยู่มากทีเดียว ที่จริงหากจะนับว่าเหนือบุรุษด้วยก็ไม่แปลกอะไร

“กราบทูลฝ่าบาท เมื่อครู่มีรายงานเรื่องการยิงพลไฟสัญญาณจากฝั่งชายแดนแล้วพะยะค่ะ” นายทหารอีกคนวิ่งเข้ามาในห้องบัญชาการชั่วคราว (ที่ดัดแปลงมาจากตำหนักเก่าขององค์ชายสอง) อย่างรวดเร็วก่อนจะรื้อนรันทูล

“ดี ให้ม้าเร็วสลับกันส่งข่าวจากชายแดนตลอด เราไม่ต้องการขาดการติดต่อจากฝั่งแม่ทัพซู” หนวีหวงตีรับคำทันที

สีหน้าของทั้งข้าราชการและเหล่าแม่ทัพระดับบัญชาการต่างก็เคร่งเครียดไม่ต่างกันเสียเท่าไร ต้องนับว่าเป็นการศึกที่เกิดค่อนข้างเร็วกว่าที่คาดเอาไว้ไม่น้อย แม้ว่าจะมีสัญญาณมาบ้างหลายครั้งแล้วจากการทำหายกันไปมาตั้งแต่งานเฉลิมราชย์แล้วก็ตาม แต่ก็ยังนับว่าเร็วไปอยู่ดี...

หากนับเป็นวันแล้วก็ไม่เกินอาทิตย์เลยด้วยซ้ำ ความ
ใจร้อนของเหนือหัวนั้นเป็นเรื่องที่พวกเขาคุ้นชินก็จริง แต่ถึงอย่าง
นั้นพวกเขาก็ไม่อาจจะห้ามความเครียดได้

“ท่านเต็งกงกง ข้าต้องการรายงานการอพยพชาวบ้านด้วย
ข้าไม่ต้องการให้พวกเขาอยู่ลำบากนัก หลังจากย้ายถิ่นชั่วคราวแล้ว
ให้แน่ใจว่าประชาชนอยู่กันอย่างไม่ลำบาก”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ”

น่าจะเป็นเพราะเป็นสตรีที่เป็นผู้ครองแผ่นดินด้วย จึงทำให้
ความละเอียดลออนั้นส่งผลเลยไปจนถึงเหล่าประชาชนตาดำ ๆ ที่
อาจจะได้รับผลกระทบด้วย

หากเป็นการปกครองของเหนือหัวคนก่อน ๆ แล้ว พวก
ประชาชนที่จะลำบากนั้นไม่สำคัญเท่าชัชชนะ แต่พอเป็นสตรีที่
ปกครอง ยิ่งเป็นหนวีหวงศ์พระองค์นี้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นทหารหรือ
ชาวบ้าน พระองค์ก็ไม่ต้องการให้เกิดการสูญเสียมากนักจากทุก
รับสั่งขององค์เอง ยิ่งเป็นเช่นนี้แล้วมีหรือที่พวกเขาจะไม่ทำงานแบบ
สู้ตายถวายหัวให้พระองค์

“ข้ากังวลเรื่องบ้านเรือนแถบชายแดนเหมือนกัน แต่ให้
แน่ใจว่าเราจะมีเบี้ยชดเชยความเสียหายจากสงครามให้ทุกบ้านเรือน
และพืชผักสัตว์เลี้ยงที่จะเสียหายด้วย” รับสั่งนั้นแสดงออกถึงน้ำ
พระทัยของพระองค์อย่างแท้จริง

“พะยะค่ะ กระหม่อมจะจัดคนไปตรวจให้” เต็งกงกงเอ่ย
รับ

“ขอบใจท่านมาก” พระวรกายเล็กของเหนือหัวผ่อนคลายความเกร็งลง สีพระพักตร์ของพระองค์ดูคล้ายพระทัยขึ้นมาก

แต่พวกเขาเกล้าสาบานเลยว่าความคลายพระทัยของพระองค์นั้นไม่เท่าความคลายใจของพวกเขาหรอก สำหรับคนที่ได้เห็นสภาพพระองค์เมื่อเช้านั้น การที่ได้เห็นพระองค์กลับมามีพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ มีแรงทรงงานไม่พออีกทั้งยังสามารถก่อสงครามบัญชาการทัพได้อีก การที่พระองค์สามารถทำงานได้ขนาดนี้แล้วก็ต้องนับว่าเป็นทั้งบารมีและบุญญาธิการทั้งของพระองค์และข้าจริง ๆ

“ข้าไม่คิดจะย่อศึกลานเกินไป ยิ่งนานยิ่งรังแต่จะสร้างความเสียหาย เราจะชนะและสูญเสียน้อยที่สุด” เด็กหญิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหยาบโหดไม่ต่างจากสายตามุ่งมั่นของพระองค์

“รับด้วยเกล้า” เหล่าข้าราชการบริพารที่เข้าเฝ้าเฝ้ารับโดยพร้อมกัน

“เหนือหัว กระหม่อมเกรงว่าหากเร่งร้อนไปอาจจะกระทบกับความสัมพันธ์ของข้าซีกับดินแดนอื่น” เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยปากด้วยสีหน้าลำบากใจ

เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเมื่อนั้น หากจะมองเป็นปัญหาใหญ่ก็นับได้ว่าเป็นปัญหาใหญ่ แต่หากจะไม่มองเป็นปัญหาแล้วก็ได้เช่นกัน น่ากลัวว่าองค์เหนือหัวจะไม่มองเรื่องนี้เป็นปัญหาเข้าละสิถึงได้เร่งตัดสินใจเช่นนี้ ราชเลขาหนุ่มได้แต่ถอนหายใจกับความหัวไวตัดสินใจเร็วของเหนือหัวเท่านั้น ที่จริงแล้วหากนางจะให้

เหตุผลกับเขาว่านางไม่สนความสัมพันธ์ระหว่างเมืองเลย เขาเองก็คงไม่กล้าเอียงอะไรกับนางหรอก

...ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ว่านางเป็นใครก็เถอะ...

ก็เขาเลือกที่จะเชื่อใจนางไปแล้วตั้งแต่วันที่นางปรากฏตัวในฐานะหยางเยว่ซือกงจู่ผู้มีฝีมือไม่ว่านางเป็นใครก็ตาม แต่... คนประเภทไหนเล่าที่กล้ามาใช้ชีวิตในร่างของคนอื่นโดยที่ต้องรับภาระที่หนักเกินตัวอย่างนั้น เขาไม่อาจจะคิดได้จริง ๆ ว่านางเติบโตมาแบบไหน มีความเป็นอยู่อย่างไรมาก่อน และที่สำคัญการที่นางเป็นวิญญาณที่เร่ร่อนมานั้น นางตายอย่างไร...

ภายใต้ใบหน้างดงามที่กำลังครุ่นคิดเรื่องที่เขาเตือนนั้นไม่อาจรู้ได้เลยว่าแท้จริงแล้วนางเป็นคนแบบไหนกันแน่ แต่ด้วยสติปัญญาของนางแล้วและเป็นเขาที่เลือกนางกลับมาเองแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไว้ใจนาง เขาต้องการให้นางรับรู้เรื่องนั้นเอาไว้และตัดสินใจอย่างรอบคอบดังที่เคยเป็นมากกว่า

“เรื่องนั้น...” เด็กหญิงตัวน้อยพยักหน้ารับเบา ๆ “ไม่น่าจะเป็นปัญหา ข้าเชื่อว่าแปดส่วนน่าจะอยู่ข้างต้าซี”

ตามหลักก็ย่อมเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ถึงอย่างนั้นเธอก็รู้ว่ายังมีอีกหลายเหตุผลที่จะทำให้หลาย ๆ แผ่นดินเปลี่ยนใจ คือถ้ามองกันตามหน้างานแล้ว ระหว่างแผ่นดินที่ยุทธศาสตร์ด้อย่างต้าซีกับแผ่นดินที่เป็นหุบเขาที่รวมชาวชนเผ่าอย่างโลหยางแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรต้าซีของเธอก็ชนะขาด แต่มันก็มีบางกรณีอยู่หรอก...

อย่างเช่น หากว่าแผ่นดินใหญ่ที่ตั้งตัวเป็นพ่อทุกสถาบัน อย่างเฉียนฉินเลือกที่จะเข้าข้างโลหยางแล้ว มันก็ไม่แน่ว่าแผ่นดินอื่น จะคิดกำเริบตาม แต่ถึงอย่างนั้นหากเฉียนฉินคิดเช่นนั้นก็นับว่าโง่ เหลาเบาปัญญาเต็มทน ไม่ควรเลยไม่ใช่หรือที่จะไปร่วมมือกับเมือง อื่นที่ถัดไปจากเมืองกันชนของตัวเอง นั่นแค่กรณีแรกและนับเป็น กรณีที่ค่อนข้างโหดร้าย ใช่ว่าจะไม่ชนะ แต่การสู้ศึกสองทางย่อม เป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะเหนื่อยเกินความจำเป็นไปเสียมาก

อีกกรณีหนึ่งก็คือลู่ซุนคิดเข้ากับโลหยาง เปอร์เซนต์การเกิด น้อยแต่ก็ใช่ว่าจะไม่มี ในกรณีที่พวกขุนนางลู่ซุนเกิดปอดแตก คิดว่า เธออาจจะรุกรานลู่ซุนด้วยแล้วละก็ มันก็เป็นไปได้อยู่... เพราะเธอก็ ไม่คิดหรือกว่า เซวี่ไท่จื่อจะด้านความเห็นของเหล่าขุนนางได้

การที่ต้าซิบุกโลหยางนั้น หากสำเร็จ (ซึ่งเชื่อเถอะว่าสำเร็จ แน่) ลู่ซุนก็จะตกอยู่ในวงล้อมทันที แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็เชื่อว่าเหล่า ขาวลู่ซุนนั้นย่อมมองออกถึงน้ำใจของเธอที่มีต่อทั้งลู่ซุนและไท่จื่อ รวมถึงบุญคุณอันล้นพ้นของเธอด้วย... เพราะอย่างนั้นแล้วเธอไม่คิด ว่าเรื่องนี้จะป็นปัญหา

“แล้วอีกสองส่วนเล่า...” เกียนเจิ้งซื่อเอ่ยเตือน

ทุกครั้งเขาไม่ค่อยเห็นพระองค์ตัดสินใจโดยยังไม่ใช่สิบส่วน เต็มเท่าไหน ทำไมครั้งนี้พระองค์ดูรีบ ทำไมพระองค์จึงดูร้อนรน หรือเป็นเพราะว่าจะหวังว่าพวกเขาจะไม่เชื่อเรื่องที่พระองค์ตัดสินใจ จริงอยู่ที่พวกเขาทั้งสองที่รู้ความจริงย่อมต้องเคลือบแคลงในตัวของ นางอยู่แล้ว แต่เรื่องอย่างนั้น...

เขาที่เป็นคนตัดสินใจเลือกให้นางกลับมาที่นี้แต่แรกทั้งที่มีโอกาสเลือกองค์หญิงตัวจริงกลับมาแล้ว หากว่าพระองค์รู้เรื่องนั้นก็ไม่ว่านางอาจจะตัดสินใจรอบคอบกว่านี้เพราะไม่ต้องเร่งรีบเรียกความน่าเชื่อถือคืนก็เป็นได้ ใบหน้าของราชเลขาตั้งเครียดขึ้นทันทีเมื่อเห็นความเป็นไปได้ที่อาจจะเกิดขึ้น

มิสเดินหันไปมองใบหน้าที่ของเถียนเจิ้งซื้อด้วยความสนใจ เพราะปกติแล้วคนที่จะขัดใจเธออย่างนี้ไม่ใช่เถียนเจิ้งซื้อหรอก ส่วนใหญ่จะเป็นไปหรงซานมากกว่า แต่ในครั้ง... บางอย่าง que แสดงถึงความเคลือบแคลงใจของเขานั้นทำให้เธอเข้าใจได้อย่างง่ายดาย เด็กหญิงกระต่ายก็เพียงเล็กน้อย ดูเหมือนว่าความเชื่อใจจะไม่อาจจะกลับมาได้ร้อยเปอร์เซ็นต์สินะ กับคนที่ไม่ใช่ชาวต้าซืออย่างเธอ

ในเมื่อเธอไม่ยอมบอกอะไรเขาเลย... แต่เรื่องนี้เธอเองก็คิดและเตรียมใจเอาไว้แล้วสำหรับการต่อต้านเล็ก ๆ อย่างนี้ ที่จริงมันก็ค่อนข้างเสียเวลาไม่น้อยกับเรื่องความไม่ไว้วางใจ แต่เธอเชื่อว่าอีกไม่นาน อย่างน้อยก็จบสงครามครั้งนี้ เขาจะกลับมาเชื่อใจเธออีกครั้ง

ไปหรงซานเชื่อในการตัดสินใจเฉพาะหน้าของเธอเพราะฉะนั้นอาจจะเรียกความเชื่อใจกลับมาได้เป็นครั้งคราวแต่ไม่นาน ส่วนเถียนเจิ้งซื้อเป็นคนที่ต้องมองกันนานอีกนิดจึงจะกล้าไว้วางใจ เพราะอย่างนั้นแล้วก็คงทำอะไรไม่ได้นอกจากปล่อยให้ไปสักพัก ถ้าเขาอยากได้เวลา เธอก็ให้เวลา เธอไม่ถือโทษกับเรื่องแบบนี้หรอก...

“อีกสองส่วน...” เด็กหญิงตัวน้อยยกยิ้ม “ที่จริงแล้วไม่มีข้าแค่พูดตามมารยาทเท่านั้น”

เด็กหญิงตัวน้อยไหวไหวเพียงเล็กน้อยก่อนจะหัวเราะเบา ๆ รวากับเรื่องสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ทั้งสี่พระพักตร์และท่าทางอย่างนั้นสร้างความมั่นใจให้กับเหล่าข้าราชการบริพารคนอื่น ๆ ไม่น้อย

แต่นั่นไม่ใช่เงื่อนไขข้อหนึ่งแน่นอนว่าเขาไว้วางใจพระองค์เรื่องสงครามอยู่แล้วแต่ดูจากสายพระเนตรเมื่อครู่แล้วดูเหมือนว่าพระองค์ยังมีส่วนที่ไม่นิ่งอยู่... เด็กหญิงจึงตรงไปที่ตาของราชเลขาหนุ่มคนสนิทด้วยท่าทีราวกับกำลังท้าทายอย่างไรอย่างนั้น

...ถ้าข้าทำเรื่องนี้สำเร็จท่านคงจะเชื่อข้ามากขึ้นสินะท่าน
เถียน...

“อย่าห่วงไปเลยข้าให้มากที่สุดสามวันเท่านั้น... ประเดี๋ยวเราก็ได้โลหยางแล้ว”

โครม!!!

เสียงการปะทะอย่างรุนแรงดังขึ้นที่ด้านหนึ่งของกำแพงวังหลวง ทุกคนลุกขึ้นพร้อมกันทันที ต่างคนต่างมองหน้ากันด้วยความตกใจ มีเพียงแต่เด็กหญิงตัวเล็กเท่านั้นที่รีบรุดออกไปจนองครักษ์จางและองครักษ์หยางลุกตามแทบไม่ทัน เสียงปะทะนั้นเธอจำได้ดี ใบหน้าของเด็กหญิงนั้นมีทั้งความเครียดและความดุดันปะปนกันจนไม่อาจแยกออกได้ เถียนเจิ้งซื่อลอบมองเสี้ยวหน้านั้นด้วยความกังวลใจ...

“เจ้าตัวโตนั่นบุกมาแล้วรี”

“ไม่มีข่าวจากคนของเราเลยหรือ”

เอวียผิงเกียเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความครั่นคร้ามไม่น้อย เพราะเขาส่งคนของเขาออกไปได้สามชั่วยามแล้ว ยังไม่มีข่าวดีนั้นไม่นับว่าแปลก แต่ในตอนนี้นี้ดูเหมือนว่าจะไม่มีข่าวอะไรเลยมากกว่า มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย เขาให้ทหารเหล่านั้นลอบไปทางลับอ้อมภูเขาด้านหลังฝั่งตะวันตกของเมือง แทบไม่ต้องปะทะกับทหารรอบนอกของต้าซีด้วยซ้ำ เพราะอย่างนั้นแล้วบัดนี้ก็น่าจะมีข่าวกลับมาบ้างแล้วสิ... ทหารแคร้อยนายไม่ได้เคลื่อนไหวพลซำขนาดนั้น...

“ยังไม่มีเลยขอรับ” ชายคนสนิทตอบด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดไม่แพ้กัน

“หรือจะเกิดอะไรขึ้น...” เอวียผิงเกียเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนัก

แน่นอนว่าแท้จริงแล้วตัวเขาไม่ได้มองว่าสงครามเป็นทางออก ยิ่งในแง่ที่เมืองโลหยางเป็นเพียงเมืองเล็ก ๆ ที่ไม่มีกองทหารจริงจึงมีแต่กองกำลังป้องกันตัวเองแล้ว การที่ยกพวกไปตีกับเมืองต้าซีที่ขึ้นชื่อเรื่องทหารและการรบนั้นย่อมไม่ดีแน่นอน แม้ว่าแม่เมืองของต้าซีจะเป็นสตรีก็ตามทีเถอะ แต่การรบนั้นไม่ได้พึ่งเพียงกำลังของผู้นำเท่านั้น ทหารเองก็ต้องพร้อมด้วย...

โอกาสที่โลหยางจะชนะในศึกครั้งนี้มีเพียงไม่กี่ทางเท่านั้น หนึ่งในก็คือสารที่เขาส่งไปขอความช่วยเหลือจากแต่ละเมืองนั้นได้รับการตอบรับ และอีกทางหนึ่งก็คือนางปิศาจตนนั้นเป็นคนที่ยอมรับ

อำนาจไว้ที่ศูนย์กลางอย่างเดียว แล้วบังเอิญว่านางไม่มีความสามารถที่มากพอจะบัญชาการรบได้ แมว่ามันจะเป็นไปได้เล็กน้อยก็ตามเถอะ ก็มันจะเป็นไปได้อย่างไรเล่าในเมื่อนางเป็นคนที่ยิ่งสาธุมา กับศพนคนเขี้ยวระ จะมีความเป็นไปได้สักเท่าไรกันที่นางจะบัญชาการรบอย่างไ้สติ

“อย่าคิดในทางร้ายเลยขอรับท่านเอวี่... ตราบใดที่ยังไม่มีรายงานก็นั้นเรากียังมีหวังเสมอ” ชายคนสนิทตอบเพียงแผ่วเบาทั้งที่ตัวเขาเองก็ไมแนใจเช่นกัน

ที่จริงแล้วเขาเองก็ดูออกว่าเอวี่ผิงเกีย้นั้นไม่ได้ต้องการทำสงครามหรอก หากแต่เป็นเพราะสถานการณ์บังคับมากกว่า ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแต่ดูเหมือนว่าต้าซี้จะจับตัวธิดาทั้งสามของเอวี่ผิงเกียไปโดยไม่มีเหตุผล แต่เขาเชื่อว่ามันมีเหตุผลบางอย่างเน่ ...บางอย่างที่เอวี่ผิงเกียไม่พูดออกมาให้พวกเขารับรู้

ปกติแล้วไม่มีครั้งใดเลยที่เอวี่ผิงเกียจะตัดสินใจเองโดยไม่มีเอวี่เสิ่นอู่ แต่ครั้งนี้ตั้งแต่ตอนที่มาเรียกเขาที่จวนเอวี่ผิงเกียมีสีหน้าไม่สู้ดีเลย แล้วก็เร่งร้อนสั่งการให้เขาส่งคนไปพาธิดาจากต้าซี้กลับโดยย้าให้เขาไม่พูดอะไรออกไป... ท่าทางเช่นนั้นมันแปลก แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าเอวี่เสิ่นอู่จะไม่รู้ ชายคนนั้นหูตากว้างไกลอยู่พอสมควร เพราะอย่างนั้นแล้วไม่ว่าสองคนนี้จะมื่อเรื่องอะไรกันก็ตาม ไม่นานผู้เป็นน้องก็คงจะรู้...

โครม!!

เสียงหนึ่งดังขึ้นข้างนอกนั้นทำให้ทั้งเขาทั้งเอวี่ผิงเกียลุกขึ้นทันที แต่ยังไม่ทันที่จะก้าวพ้นห้องออกไปก็มีชายคนหนึ่งวิ่งเข้ามาทันที ชายคนนั้นมีสีหน้าซีดเผือดอย่างกับไม่มีสีเลือดอย่างไรอย่างนั้น...

“ท่านเอวี่... ท่านเอวี่แย้แล้ว” ชายคนนั้นละล่ำละลักรายงาน “ทะ ทหาร ทหารดำซี”

“ค่อย ๆ พูดสิ ข้าฟังเจ้าไม่รู้เรื่อง” เอวี่ผิงเกียดุชายคนนั้น

“ท่าน... ทหารดำซี ทหารดำซีบุกมาแล้ว”

ตอนที่ ๓๔

คัสตอมไฮทยาบ

“ทหารดำซีบูกอย่างนั้นหรือ”

ใบหน้าของเอวียผิงเกียชิดลงทันที เพราะทหารฝีมือดีของ
โลหยางบัดนี้อยู่ที่ดำซีแล้วกว่าเจ็ดส่วน เหลือเพียงไม่กี่ส่วนเท่านั้นที่
ป้องกันเมืองอยู่กับเหล่าอาสาผู้ป้องกันเมืองที่ไม่ได้ฝึกฝนมากมาย
เท่านั้น ใบหน้าของเอวียผิงเกียฉายแววความกังวลอย่างชัดเจน มัน
เร็วเกินไป! ในตอนนี้หากว่าทหารเขาเพิ่งจะบุกเข้าวังหลวงดำซีเพื่อ
ค้นหาธิดาของเขาให้เจอ ตามปกติแล้วทหารดำซีก็ต้องรีบกลับเข้าไป
เมืองไปดูแลเหนือหัวตัวเองสิ

ทำไมไม่มีใครสั่งการดึงทหารดำซีตามชายแดนที่ตั้งทัพรอ
ทำอยู่กลับไปเพื่อป้องกันวังหลวงหรือเหนือหัวเลย กลับกันเหล่า
ทหารเหล่านั้นกลับกำลังบุกเข้ามาในเมืองโลหยางแทนเสียอย่างนั้น
มันค่อนข้างจะเป็นเรื่องแปลกสำหรับคนที่ไม่รู้วิธีการป้องกันเมืองใน

แบบฉบับของหยางเยว่ซือ นำสงสารที่โลหยางกำลังต่อรองกับเมือง และทัพที่ไม่ได้มีแนวคิดอยู่ในยุคเดียวกัน จริงอยู่ หากว่าเขากำลังต่อกรกับเมืองที่ปกครองโดยคนในยุคเดียวกัน แผนของเขาก็อาจจะมีโอกาสชนะอยู่บ้าง...

“ทำอย่างไรดีขอรับท่านเอวี่” ชายคนสนิทเอ่ยถามทันทีด้วยความร้อนรน

ในตอนที่กำลังที่จะป้องกันเมืองโลหยางนั้นน้อยเต็มที แต่ต่อให้มากก็เชื่อว่าพออยู่ดีหากว่าเป็นต้าซีแล้ว สีหน้าของผู้ที่สั่งการในจวนพลันซีดเผือดทั้งคู่ทันที แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้คิดว่าจะต่อสู้ด้วยคนจำนวนเท่านี้อยู่แล้ว เพราะว่าพวกเขาคาดว่าม้าเร็วที่ส่งสาส์นไปขอความช่วยเหลือนั้นจะกลับมาก่อน เขาไม่คิดว่าทุกอย่างจะเร็วขนาดนี้...

หากว่าสาส์นตอบรับนั้นมาเป็นการปฏิเสธแล้ว แน่แน่นอนว่าเขาเองก็จะไม่เสี่ยงที่จะสู้กับต้าซีแน่ แต่ในตอนนี้อะแย่ๆแต่ตอบรับหรือปฏิเสธเลย พวกเขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าสาส์นนั่นไปอยู่ที่หมายทั้งสองหรือยัง แต่ต้าซีก็ได้ทำการปิดประตูชนะพวกเขาเข้าแล้ว...

ทั้งสองคนรีบชุดออกไปข้างนอกชานของจวนอย่างรวดเร็ว ภาพของกองทหารต้าซีที่บุกเข้ามาพร้อมกับเหล่าชาวบ้านที่กำลังหนีตาย เหล่าทหารและกองกำลังป้องกันตัวเองที่เหลื่ออยู่ต่างก็พากันพยายามต้านทานจากต่างเมืองกันอย่างเต็มที่ รวมถึงเอวี่เสิ่นอยู่เองก็ร่วมอยู่ในกองกำลังเหล่านั้นเช่นกัน

แต่ถึงอย่างนั้นธงพยัคฆ์สีดำที่กำลังโบกสะบัดนั้นก็รุกคืบเข้ามาทุกชั่วขณะหายใจ เอวียผิงเกียสั่นศีรษะไปมาด้วยอารมณ์ตกใจ ใบหน้าของเขาซีดเผือด ดวงตาเบิกกว้างจนแทบจะถลนออกมา แนนอนว่าเขาคาดไม่ถึงกับเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้

ทหารดำซีเป็นจำนวนมากกำลังบุกเข้ามาในโลหยางอย่างรวดเร็ว น่าจะเร็วยิ่งกว่ากองทหารที่เขาส่งไปชิงตัวประกันเสียอีก เสียงเฮดังลั่นกองทัพ การแปรขบวนเข้าโอบล้อมเมืองเป็นไปอย่างรวดเร็ว เขาเพิ่งจะส่งคนไปที่ดำซีเพื่อ बुกดำซีแล้วนี่มันอะไรกัน ทำไมกลายเป็นแบบนี้ไปได้

...ไม่ ข้าไม่ได้ต้องการให้เป็นเช่นนี้เสียหน่อย...

ใบหน้าของผู้นำแห่งโลหยางนั้นไม่สู้ดีเอาเสียเลย ในขณะที่มองไปที่ความวุ่นวายภายในเมืองของตน ไม่ต้องบอกเลยว่าสำหรับใจของชายที่เป็นเจ้าเมืองแล้วจะรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นภาพอย่างนี้เกิดขึ้นในเมืองของตัวเอง ชายวัยกลางคนที่เริ่มเห็นความผิดพลาดในสิ่งที่ตนเองตัดสินใจลงไปนั้นไม่อาจจะอยู่เฉยได้อีกต่อไป

เอวียผิงเกียกัดฟันด้วยความเจ็บใจก่อนจะเดินหันหันออกไปด้วยอารมณ์โมโหและเจ็บใจที่ไม่อาจจะบอกใครได้ ไม่ทันที่ใครจะได้ถามอะไรเขา แล้วยังไม่ทันที่จะได้วิ่งตามไปด้วยซ้ำ เพียงไม่กี่ชั่วอึดใจถัดมาพวกเขาก็ได้เห็นผู้นำของพวกเขาควมบ้าพร้อมทวนคู่ออกไปเสียแล้ว...

“ท่านเอวีย!!!”

“ย่า!”

เอวียเส้นอยู่ผู้ที่เรียกร้องสงครามมาตลอดบัดนี้ไม่มีเวลาคิดหาเหตุที่ทำให้เกิดเรื่องพวกนี้อีกต่อไปแล้ว มันต้องนับเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงจริง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่นี้ ชายร่างโปร่งตัวดำบคุใจของตัวเองไล่ฟาดฟันชาวต่างชาติที่บุกเข้ามาอย่างรวดเร็วทั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ตาม แต่สัญชาตญาณก็สั่งให้เขาต่อสู้ก่อน อย่างน้อยในตอนนี้นี่ก็เป็นเมืองของเขา ไม่ว่าจะเป็ใครหรือเพราะอะไรก็ตามเขาย่อมไม่ปล่อยเอาไว้ให้พวกมันมาทำตัวกำเริบเสิบสานในเมืองโลหยางน

เขาไม่รู้จริง ๆ ว่าเกิดเรื่องอย่างนี้ได้อย่างไร หลังจากที่เขาแยกตัวออกมาจากจวนกลางของพี่ชายด้วยกำลังกังวลกับท่าทีแปลกไปของเอวียผิงเกีย ที่แม้จะเ่อยว่าต้องทำสงครามแต่กลับมีใบหน้าเศร้าและท่าทางที่ดูไม่ปกติเกินไป เพราะความกังวลนั้นจึงทำให้เขาออกมาเพื่อพูดคุยกับเหล่าพรรคพวกของเขาที่โรงเตี๊ยมท้ายเมือง แต่ไม่ทันจะเริ่มดื่มสุราให้ที่สาม เสียงการบุกรอบเมืองก็ดังขึ้นเสียก่อน...
...เอวียผิงเกียทำอะไรลงไปโดยไม่คุยกับเขาก่อนอย่างนั้นหรือ...

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน การที่ต้าซิบุกเข้ามานั้นทำให้เอวียผิงเกียจะได้ไม่สามารถอดอดแะเชื่อนกับการทำสงครามได้อีก ชายที่มั่นใจในฝีมือการต่อสู้ของตัวเองตัวดำบคุใจของตัวเองไปมาเพื่อโจมตีทหารที่บุกเข้ามา แต่ก็ทำอันตรายทหารที่ฝึกมาอย่างหนักไม่ได้มากเท่าที่เขาคิดเอาไว้วันก แต่ถึงอย่าง

นั่นตัวเขาเองก็ไม่ได้บาดเจ็บหรือเป็นอันตรายเช่นกัน เสียงกลองรบจากต๋าศียังคงกระหึ่มไม่ต่างจากการแปรขบวนทัพอย่างรวดเร็วเพื่อนั้นล้อมเมืองเอาไว้ให้ได้มากที่สุดตามคำสั่งของท่านแม่ทัพ

เหล่ากองกำลังป้องกันตัวเองของโลหยางต่างก็พยายามสู้กันอย่างเต็มที่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่สามารถจะต้านทานทหารที่ฝึกมาอย่างดีได้ เหล่ากองกำลังป้องกันตัวเองเริ่มพากันบาดเจ็บล้มตายดั่งใบไม้ร่วง

ชาวบ้านก็ต่างพากันแตกฮือพากันหนีตายกันอย่างอูตลุด แต่ถึงอย่างนั้นทหารต๋าศีก็ไม่ได้เผาไล่ที่ทั้งที่มีโอกาสทำ... เพราะราชโองการที่สั่งการมานั้นเน้นการโอบล้อมโลหยางเป็นหลัก การต่อสู้ครั้งนี้ไม่ได้ยากสำหรับพวกเขาที่ฝึกมาอย่างหนักเสียเท่าไรนัก

เหล่าทหารจากต๋าศีต่างพากันได้ใจเมื่อเห็นว่าพวกเขากำลังเข้าล้อมโลหยางได้อย่างง่ายดาย ยิ่งต่อสู้ก็เหมือนจะยิ่งชนะ การเสพติดชัยชนะเช่นนั้นยิ่งทำให้ทหารต๋าศีเหิมเกริมกันไปใหญ่ เสียงเฮละโลของเหล่าทหารพวกนั้นข่มขวัญเหล่าชาวบ้านได้เป็นอย่างดีทีเดียว ยิ่งเวลาผ่านไปเหล่าชาวโลหยางที่เป็นเจ้าของพื้นที่ก็ยิ่งถูกล้อมเข้าไปรวมกันตรงกลางเมืองเข้าไปทุกที...

เอวี่ผิงก็ยกควมม้าเข้ามาใกล้เอวี่เสิ่นอยู่อย่างรวดเร็ว ทวนของผู้เป็นพี่ชายปัดธนูที่พุ่งมาทำร้ายน้องชายออกไปอย่างคล่องแคล่ว แม้ว่าเขาจะรู้อยู่แกลใจว่าเป็นเอวี่เสิ่นผู้ที่ทำให้ธิดาของเขาตกอยู่ในอันตรายก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้นไม่ว่าอย่างไรเอวี่เสิ่นอยู่ก็

คือน้องของเขา เขาคงไม่อาจปล่อยให้น้องชายของตนบาดเจ็บแล้ว
สบายใจได้หรอก

“ท่านพี่” เอวี่เสี้ยนอุ้งร้องเรียกเมื่อเห็นพี่ชายตัวเองควมม้า
เข้ามาในตัวเมืองซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นสนามรบย่อยม ๆ ไปแล้ว

“พาชาวบ้านหนีไปได้มากที่สุดก่อน” ชายผู้เป็นผู้นำเอ่ย
ขึ้นอย่างรวดเร็ว

เพราะความเป็นผู้นำไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องรับผิดชอบ
เขาจะต้องรับผิดชอบในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นความปลอดภัยของ
ประชาชนของเขาที่แขวนอยู่บนเส้นด้าย เพียงเพราะเขาคิดว่าเขา
สามารถต่อรองกับต้าซีได้ หรือแม้แต่ความผิดพลาดที่เกิดจากตัดสินใจ
ใจของผู้เป็นน้องของตนเองที่เลือกไปยั่วโมโหปิศาจก็ตาม ความ
เจ็บใจที่ทุกอย่างกำลังเลวร้ายลงนั้น แน่นนอนว่ายังคงมีอยู่ แต่ถึง
อย่างนั้นในสถานการณ์เช่นนี้ย่อมจะดีกว่าหากเขาจะเก็บเรื่องเหล่านั้น
เอาไว้ในใจเสียก่อนแล้วทำหน้าที่ตรงหน้าที่ดีที่สุด

“ถ้าอย่างนั้นท่านพี่ก็พาชาวเมืองไป ข้าจะรับมือทหารต้าซี
เอง” เอวี่เสี้ยนอุ้งอาสา

เอวี่ผิงเกี่ยสั่นศีรษะเป็นเชิงว่าไม่ควรเป็นอย่างยิ่ง ในตอนนี้
แค่พาชาวบ้านรอดก็นับว่ายากแล้ว คนที่จะพอบอกกันชาวบ้านได้
ตอนนี้ก็น้อยกว่าประชากรอยู่มาก เพราะอย่างนี้แล้วอย่าได้หวัง
จะให้ชนะเลย...

เอวียเส้นอยู่ไม่รู้ว่าตอนนี้กองกำลังป้องกันเมืองส่วนหนึ่งกับทหารที่มีฝีมือออกไปชิงตัวธิดาทั้งสามของเขาที่ต้าซีแล้ว เพราะอย่างนั้นแล้วจึงทำให้น้องชายเขายังคิดจะเอาชนะอยู่อย่างนั้น

“ไม่ได้ทั้งเจ้าและข้าต้องช่วยชาวเมืองด้วยกัน ทหารของเรามีน้อย” เอวียผิงก็ยกบอกกับน้องตัวเอง

“ทหารเรายังพอมี” เอวียเส้นอยู่เถียงด้วยยังไม่รู้ว่าในตอนนี้นี้แทบไม่มีคนเหลือแล้ว

“ไม่มีแล้ว...” เอวียผิงก็ยกหันไปตอบน้องชายตัวเองในขณะที่ที่วัดทวนในใส่ทหารอีกคนของต้าซี “ข้าส่งคนไปต้าซีแล้ว”

คำตอบนั้นทำให้ชายที่ไม่คาดคิดว่าพี่ชายของตัวเองกล้าส่งคนไปบุกต้าซีหันกลับไปมองพี่ของตัวเองด้วยสายตาดกใจ จนทำให้เอวียผิงก็ยกจำเป็นต้องวัดทวนของตัวเองเพื่อคุ้มกันน้องชายที่เจอเธออีกครั้ง นี่นะหรือคนที่คิดจะทำศึก... เอวียผิงก็ยกมองไปที่ชายที่กำลังตกใจด้วยสายตาระอา แค่อุปกรณ์ตัวเองยังทำได้ไม่คล่อง

เขาไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าอะไรดลใจให้เอวียผิงก็ยกคิดจะทำศึกกับต้าซีกัน สำหรับการที่เมืองนั้นมีเหนือหัวเป็นสตรี หากไม่พอใจก็แค่แสดงออกว่าไม่พอใจไม่เห็นด้วยก็พอแล้ว ยังมีวิธีอีกมากที่ไม่จำเป็นต้องหาเรื่องใส่ตัวอย่างนี้

“ท่านพี่นะหรือส่งคนไปบุกต้าซี” เอวียเส้นอยู่เอ่ยด้วยความไม่เชื่อถือนัก

ในจังหวะนั้นก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่เสียงม้าของแม่ทัพใหญ่แห่งต้าซีกำลังพุ่งเข้ามาพอดี ไม่มีโอกาสให้พี่น้องได้พูดคุยกันต่อ

เอวียผิงเกียหรีตาลงก่อนจะกระตุกม้าเข้ามาขวางหน้าน้องชายของตัวเองเอาไว้ ผู้นำโลหยางยกทวนขึ้นตั้งท่าพร้อมรบทันที เอวียเส้นอุ่มองไปที่พี่ชายของตัวเองด้วยสีหน้าไม่สู้พอใจนัก พี่มักจะเป็นอย่างนี้เสมอ เจียบไม่พูดไม่จาแล้วมายืนขวางหน้าเขาเอาไว้รับผิดแทนเขาอยู่เรื่อย แต่ครั้งนี้มันจะไม่ใช่อีกแล้ว เขาเองก็โตแล้วเช่นกัน เขาจะแสดงให้เห็นว่าโลหยางของเราสามารถทำศึกได้ และทำได้ดีด้วย!

เอวียเส้นอุ่มะย่นตัวขึ้นยกดาบของตัวเองขึ้นสูง ก่อนจะพุ่งกายตรงเข้าไปเพื่อปะทะกับแม่ทัพใหญ่แห่งต้าซีที่กำลังควบม้าเข้ามา ต้องนับว่าเป็นโชคไม่ดีเอาเสียเลยของเอวียเส้นอุ่ม เพราะคนที่กำลังควบม้าเข้ามานั้นคือซูหลวนคุนยอดแม่ทัพแห่งต้าซี ชายหนุ่มที่ควบม้าเข้ามานั้นยกดาบของตัวเองขึ้นตั้งรับชายวัยกลางคนที่กำลังพุ่งทะยานเข้ามาอย่างมั่งร้ายทันที เขาได้รับคำสั่งมาให้ไว้ชีวิตเพียงแค่อเอวียผิงเกียเท่านั้น เพราะอย่างนั้นแล้วหากเป็นคนอื่นแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคนสำคัญแค่ไหนก็ไม่จำเป็นต้องเมตตา

เคร้ง! ฉับ!

เพียงแค่พริบตาเดียวเท่านั้น ดาบของซูหลวนคุนก็ตัดเข้าที่ข้อมือของชายที่พุ่งเข้ามาโดยไม่ทันเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายได้แสดงเพลงดาบสักกระบวนท่าด้วยซ้ำ ทั้งข้อมือและดาบของเอวียเส้นอุ่มก็ถูกฟันหลุดออกไปพร้อมกัน เสียงร้องโหยหวนของผู้เป็นน้องนั้นทำให้คนเป็นพี่ตกใจไม่น้อยเช่นกัน แม้ว่าเอวียเส้นอุ่มจะไม่ใช่น้องที่ดีนัก แต่ไม่ว่าอย่างไรสายเลือดเดียวกันนั้นไม่มีทางจะทอดทิ้งกันได้!!!

“อ้ากกก”

เสียงร้องของชายผู้เรียกร้องสงครามดังขึ้นท่ามกลางเสียง
กระหึ่มของเหล่าทหารดำซีที่กำลังโอบล้อมเมืองโลหยางเอาไว้

อนิจจา ทั้งที่เป็นคนสำคัญและคนต้นคิดเรื่องการบุกดำซี
แท้ ๆ แต่บัดนี้กลับนั่งทรุดลงไปกับพื้นร้องโอดโอยโดยไม่มีใครให้
ความสนใจเลยแม้แต่คนเดียว ผู้คนรอบตัวต่างพากันหนีตาย ในสงคราม
จริงเป็นเช่นนี้ ไม่มีใครมาให้ความสนใจกับวีรบุรุษหรอก ทุกคนต่างก็
สนใจเพียงเอาชีวิตรอดเท่านั้น

ซูหลวนคุณไม่ลังเลสักนิดที่จะลงดาบซ้ำลงไปในเรื่องที่เพิ่งจะ
ทรุดล้มลงไป ในสงครามไม่ใช่การสู้กันเพื่อเอาศักดิ์ศรีขึ้นมาชูเป็นโล่
แต่เป็นเรื่องของการเอาชนะเท่านั้น สังหารได้ก็จงทำไม่เช่นนั้นศัตรู
จะกลับมาสังหารเรา

ครั้ง!!!

ทวนยาวยื่นเข้ามาขวางไม่ให้ดาบของแม่ทัพคนเก่งถึงตัว
ของน้องชายตัวเอง ซูหลวนคุณเหลือบตามองไปที่เอวี่ผิงเกียเพียง
เล็กน้อยก่อนจะกวัดดาบจับทวนขึ้นมาไว้ในท่าเตรียม เขาไม่มีความ
จำเป็นต้องจัดการกับเอวี่ผิงเกีย ตามคำสั่งแล้วเขามีหน้าที่แค่ส่ง
ข้อความของเหวียนหัวให้กับเอวี่ผิงเกีย และล้อมโลหยางเอาไว้
เท่านั้น

“ท่านเอวี่ผิงเกีย” แม่ทัพชูค้อมหัวให้กับชายวัยกลางคนผู้
นั้นอย่างนอบน้อม

“ท่านคงเป็นแม่ทัพซู” เอวี่ผิงเกียเอ่ยรับในขณะที่มองไปที่
ชายหนุ่มด้วยสีหน้าไม่ไวใจนัก

ผู้นำแห่งโลหยางมองแม่ทัพแห่งต้าซีด้วยสายตาระวางอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งแม่ทัพคนนั้นไม่ได้มีท่าทีก้าวร้าวอย่างที่ควรเป็นด้วยแล้วยิ่งทำให้น่ากังวล ชายวัยกลางคนยกทวนขึ้นตั้งท่าพร้อมรบอย่างตั้งใจ แม้ว่าเขาอาจจะไม่มีกำลังแบบเด็กหนุ่มก็ตาม แต่ถ้าด้วยเรื่องประสบการณ์แล้วเขาเชื่อว่าเขาไม่ด้อยไปกว่ากันนัก ท่าทางเช่นนั้นของผู้นำโลหยางนั้นไม่ทำให้ชูลวนคุณเปลี่ยนสีหน้าแต่อย่างไร

“ท่านเอวี่ผิงเกีย หยางหนวี่หวงตีมีรับสั่งมาถึงท่าน...”
แม่ทัพหนุ่มเอ่ยโดยเลือกที่จะมองข้ามร่างของเอวี่เส้นอุที่นั่นอยู่ที่พื้นไปเสีย

“โลหยางหมดสิทธิ์ชนะแล้ว หากไม่ต้องการจะเสียทั้งชีวิตและอำนาจก็ยอมจำนนแต่โดยดี ไม่เช่นนั้นทั้งชีวิตทั้งสามและทหารมือดีจะตกเป็นปุ๋ยบำรุงต้นไม้ในต้าซีทั้งหมดก่อนที่จะท่านจะได้เอ่ยคำว่า ‘ยอม’ จบ”

คำขู่ที่ถูกถอดแบบมาแบบไม่มีหลุดแม้แต่ครึ่งคำ แต่การเอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบไม่ทำให้ใครก็ตามที่ได้ยินพอใจแน่ เอวี่เส้นอุคำรามด้วยความหงุดหงิดตันที ไม่ว่าอย่างไรนางปิศาจตัวนั้นก็ช่างอวดดีและทำตัวน่าโมโหจริง ๆ เอวี่ผิงเกียเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน แต่ด้วยภาวะของผู้นำแล้วเขาจะใช้ความหงุดหงิดของตนเองนำการตัดสินใจไม่ได้ ในตอนนี้การที่นางกล้าจะส่งสารมาเช่นนั้นและพาเอาคนบุกมาขนาดนี้ ย่อมแปลว่านางได้ตัวทั้งชีวิตและทหารที่พวกเขาส่งบุกไปแล้วจริง ๆ อีกทั้งการที่ยกกองกำลังมาล้อมเอาไว้ด้วย อย่างที่นางฝากมาบอก นางได้ปิดประตูชนะของโลหยางไปแล้ว

“...จะให้ยกเมืองให้กับเหนือหัวของเจ้าหรือไร!” เอวียผู้น้อง
เอ่ยด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนักทั้งที่ยังเจ็บอยู่ก็ตาม แต่คนอย่างเขาให้ตายดี
กว่ายอมจำนนอยู่แล้ว

“ไม่บังอาจขอรับ” แม่ทัพหนุ่มเอ่ย

“เพียงแค่อยอมไปเจรจากับเหนือหัวเท่านั้น หากว่าท่านเอวีย
ยอมไปที่ต้าซีเพื่อเจรจากับเหนือหัวแล้ว ทหารต้าซีจะหยุดการบุก
แต่เพียงเท่านี้ เราจะทำเพียงล้อมเอาไว้เท่านั้นไม่ทำอันตรายใด ๆ
กับใครทั้งสิ้น”

ซูหลวนคุนเอ่ยตามที่ได้รับคำสั่งมา ทั้งที่ตอนนี้ทหารของต้า
ซีนั้นได้เข้าล้อมโลหยางไว้หมดแล้ว เหนือหัวสั่งให้พาคนมาให้
มากกว่าจำนวนประชาชนในโลหยาง เพื่อให้สามารถล้อมเมืองเอาไว้
ได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว แน่นอนว่าเขาไม่ต้องการให้ใครบาดเจ็บ
เช่นกัน ทั้งคนของเขาและคนของโลหยางมันคงจะดีหากว่าเอวียผิง
เกลี้ยยอมที่จะตามทหารของต้าซีไปได้ ๆ

“แล้วถ้าเข้าไปไม่ไปเล่า” เอวียผิงเงี่ยเสียงถามทั้งที่พอจะรู้คำ
ตอบอยู่แล้ว

“ต้าซีก็จำเป็นต้องเผาทำลายโลหยางให้สิ้นซาก...”

“ต้าซีบุกโลหยางแล้วอย่างนั้นหรือ”

สุรเสียงของฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินดังขึ้นด้วยความตกพระทัย
และประหลาดพระทัย แน่แน่นอนว่านี่เป็นยามดึกที่ไม่มีใครคิดว่าจะ
เกิดเหตุร้ายขึ้น แต่แล้วพระองค์ก็ถูกปลุกให้ตื่นจากบรรทมด้วย

ถ้อยคำง่าย ๆ ว่าต้าซีได้ยกทัพเข้าตีโลหยางแล้ว องค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนจินดาสว่างทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น พระองค์ลุกขึ้นมาทั้งที่พระวรกายก็ยังไม่พร้อมมากนัก แต่ก็เร่งร้อนสวมฉลองพระองค์คลุมอย่างรวดเร็วก่อนจะไปรับฟังรายงานที่ห้องทรงอักษรทันที

...นางเด็กนั้นทำอะไรลงไป...

การจะบุกเมืองอื่น ๆ นั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องมองเรื่องของเมืองรอบข้างด้วย จริงอยู่ที่พระองค์ได้รับรายงานเรื่องที่โลหยางหมิ่นเกียรตีต้าซีแล้ว รวมถึงเรื่องที่ต้าซีส่งคนไปบุโลหยางแล้วด้วย แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังเร็วไป ไม่มีใครประกาศสงครามกันภายในไม่ถึงสี่ห้าวันอย่างนี้หรอก การทำสงครามเป็นเรื่องใหญ่ไม่ว่าจะกับเมืองใหญ่หรือเมืองเล็ก เพราะอย่างนั้นแล้วไม่ว่าอย่างไรก็ต้องคิดให้รอบคอบกว่านี้!

“เรื่องมันเป็นอย่างไร” ชายผู้ครองแผ่นดินเฉียนจินรับสั่งถามขึ้นทันทีด้วยสุรเสียงไม่สู้ดีนัก

ในยามนี้แหละหรือ ทำศึกยามคำคืนเนี่ยนะ นางได้ส่งสารทำรอบไปหรือยัง หรือว่าไม่ได้ทำ หยางเยว่ซืออิงเป็นคนใจร้อนใจเร็วอยู่ด้วย อีกทั้งการบุกในคำคืนครั้งก่อนนั้น นางก็ไม่ได้ให้เกียรติทหารของเมืองอื่นที่เข้าร่วมเลย การที่นางจะเสียมารยาทบุกไปทั้งที่ไม่ได้แจ้งใครก่อนนั้นก็เป็นไปได้เหมือนกัน...

“กราบทูลฮ่องเต้ เมื่อช่วงคำที่ผ่านมาจากทางโลหยางได้ส่งสารมาขอความช่วยเหลือพะยะค่ะ” สวี่กงกงถวายสารที่ว่าให้กับองค์ฮ่องเต้

ในสารมีข้อความขอความช่วยเหลือในการรบกับต้าซี เขียน
 เอาอย่างถึงความโหดร้ายของหนวี่หวงตี้ที่ทำต่อคนที่ไปส่งสาร เรื่อง
 นั้นที่จริงไม่ต้องรายงานมา พระองค์เองก็พอจะรู้ฤทธิ์เดชของนาง
 เด็กแสนนั้นอยู่หรืออีกทั้งยังเรื่องที่ธิดาของเอวี่ผิงเกียโดนจับไป
 เป็นตัวประกันด้วย... พระองค์ไม่รู้หรือว่าเรื่องราวที่เป็นจริงในสาร
 นั้นมีมาน้อยเพียงใด เพราะกึ่งหนึ่งพระองค์ก็เชื่อว่าหยางเยวี่ซือ
 เป็นเด็กตัวร้ายที่แท้จริง แต่อีกครั้งหนึ่งในพระทัยนั้นไม่ว่าอย่างไร
 พระองค์ก็ไม่คิดว่านางจะหาเรื่องคนอื่นโดยไม่มีเหตุผลอย่างนี้

“แล้วมีสารใดจากต้าซีหรือไม่” องค์ฮ่องเต้ตรัสถามด้วยความกังวล

ปกติแล้วจะต้องมีสารจากทั้งสองเมืองแล้วค่อยให้พระองค์
 ตัดสินพระทัยว่าจะช่วยเมืองไหนไม่ไ้หรือ แล้วหากว่าเป็นการ
 ตัดสินใจของเมืองใหญ่อย่างเฉียนฉินแล้วย่อมบอกถึงผลลัพธ์ของ
 สงครามในตอนท้ายทีเดียว และด้วยความที่พระองค์เองก็นับว่ามี
 บุญคุณที่ต้องทดแทนกับหยางจิ้นเฉาอยู่มาก อีกทั้งยังนับถือ
 ราชสกุลหยางตั้งญาติเพราะอย่างนั้นแล้วหากมีสารมาจากต้าซี
 พระองค์จะไม่ลังเลที่จะช่วยเลย

“กราบทูลฮ่องเต้ ไม่มีพะยะค่ะ” สวี่กงกราบรายงาน

“ไม่มีอย่างนั้นหรือ” เป็นคำตอบที่สร้างความแปลกพระทัย
 ให้กับพระองค์ไม่น้อยแน่นอน

“พะยะค่ะ แต่มีข่าวจากคนของเราที่ต้าซีว่าตอนนี้ต้าซีเข้าตี
 ล้อมโลหยางสำเร็จแล้วพะยะค่ะ คาดว่าจะยึดได้ไม่เกินรุ่งสาง” สวี่

กงกกราณงานเรื่องที่ได้รู้มาด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนัก ซึ่งมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดี
ดูจากสีพระพักตร์ฮ่องเต้ก็รู้

...ยึดได้ไม่เกินรุ่งสางอย่างนั้นหรือ เด็กนั้นทำอะไรลงไป...

ตอนที่ ๑๕

คีโหวเซีชะ กับ ไปทรงซาน

โครม!!!

เสียงการโจมตีอย่างรุนแรงดังขึ้นจากบริเวณกำแพงของวังหลวงส่วนนอก มันเป็นการโจมตีที่เธอว่าเธอรู้จักกับมันดีทีเดียว จะว่าไม่รู้ก็จะเป็นการหลอกตัวเองหนักไปเสียหน่อย ในเมื่อเธอเพิ่งจะตายเพราะเขามาเอง หากจะนับกันด้วยเวลาในตำชีที่ไม่ได้นับเกี่ยวกับเวลาที่เธอกลับไปห้องกงแล้ว เขาก็เพิ่งจะสังหารเธอไปเมื่อคืนนี้ด้วยซ้ำ

แต่ยังไม่ทันที่เนื้อหัวใจร้อนจะพุ่งตัวออกไปได้ไกล ทหารองครักษ์ที่เถียนเจิ้งซื้อเตรียมเอาไว้เพื่อกรณีฉุกเฉินก็มาล้อมเอาไว้ทันที เนื้อหัวใจตัวน้อยหันมองรอบกายด้วยสายตานิ่งสนิท สมกับเป็นเถียนเจิ้งซื้อจริง ๆ เขารู้ใจเธอไปเสียหมดและบางครั้งมันก็มากไปเสียด้วย มือทั้งสองของเธอกำเข้าหากันแน่น ในสถานการณ์เช่นนี้

เธอรู้ดีว่ามันคือเรื่องของสงครามที่ไม่ควรเอาเรื่องส่วนตัวเข้ามาเกี่ยว แต่การจะปล่อยให้คนที่พรากชีวิตเธอมาทำลายกำแพงของวังเธอ มันก็ไม่ใช่เรื่องที่เธอคาดหวังจะทำนัก

“จะเสด็จไปไหนพะย่ะค่ะ” เกียนเจิ้งซื้อเข้ามาขวางเธอเอาไว้ทันที

“ไปดูข้างนอก”

เด็กหญิงตัวน้อยตอบทันทีด้วยน้ำเสียงที่ยิ่งนิ่ง แต่ถึงอย่างนั้นสายพระเนตรที่แทบจะแผดเผาคนให้ตายนั้นก็ทำให้เขาารู้ได้ว่าพระองค์ไม่ได้เย็นนัก

“ก็เห็นอยู่ว่ากำลังมีคนบุกเข้ามาช่วยพวกโลหยาง”

น้ำเสียงที่เย็นขององค์เหนือหัวนั้นหากไม่รู้จักพระองค์ดีก็คงจะคิดได้อยู่ว่าพระองค์กำลังแค่จะเสด็จไปทอดพระเนตรสถานการณ์เท่านั้น แต่เขารู้จักพระองค์ดี ยิ่งพระองค์กำหัดถ์แน่นอย่างนี้แล้วด้วย... ไม่ใช่เรื่องดีแน่ เขาได้ยินพระองค์ตรัสถึง ‘เจ้าตัวโต’ อยู่บ้างหลังจากที่พระองค์ฟื้นขึ้นมา ฟังรวม ๆ แล้ว ก็คงจะเป็นคิ๊โจวเซี่ยะที่ไปทรงซานเอ๋ยถึง

เขาไม่เคยเห็นเหนือหัวพ่ายแพ้มาก่อนเพราะอย่างนั้นแล้ว เขาก็ไม่รู้ว่าพระองค์จะตอบอย่างไร และนั่นเป็นสาเหตุที่เขาให้ทหารมาล้อมข้างในเอาไว้ เพื่อกันไม่ให้เหนือหัวออกไปเจอกับคิ๊โจวเซี่ยะ และข้างเป็นโชคที่ที่ไปทรงซานอาสาจะรอเก็บคิ๊โจวเซี่ยะ (ที่เขาบอกว่าจะต้องกลับมาแก้มือแน่ ๆ) อยู่ด้านนอกนั้น...

“เรามีทหารเฝ้าอยู่ภายนอกแล้ว” เกียนเจิ้งซื้อรายงาน
“เชิญเหนือหัวประทับพักเถอะพะยะค่ะ”

“ท่านเกียน คนที่บุกมานั้นเป็นเจ้าตัวโตนั้น ข้าเกรงว่า
ทหารของเราอาจจะไม่สามารถต้านทานได้”

มิสเฉินพยายามจะสะกดอารมณ์ให้หนึ่งที่สุดเท่าที่คนที่เพิ่ง
ถูกสังหารและได้เจอกับคนที่สังหารตัวเองพอจะทำได้ เธอรู้ได้เลย
ว่าการโจมตีเป็นของเจ้าตัวโตนั้น เธอเคยเห็น (ที่จริงเคยโดนโจมตี)
มาแล้ว เธอแน่ใจ!

ที่จริงเธอก็ต้องการและคิดว่าควรจะปล่อยให้ใครก็ตามที่อยู่
ข้างนอกนั้นจัดการเจ้านั่นเองอยู่หรอก แต่ว่าในตอนนี้อีกส่วนหนึ่งใน
ใจของเธอนั้นมันก็อดไม่ได้ที่จะจินตนาการภาพตัวเองกุดหัวชายคน
นั้นให้สิ้นชื่อไปเหมือนกัน

...เพราะเจ้านั้นไม่ใช่หรือเธอถึงต้องกลับไปเจอกับความเจ็บ
ปวดของการจากลาที่นั่น...

หัวของเธอเริ่มจะตื้อไปหมด อาการมันราวกับว่าหูทั้งสอง
ข้างของเธอกำลังอื้ออึงไปด้วยมวลลมที่มาอันไว้ หัวของเธอกำลังมี
เบลอไปด้วยความโกรธที่ห้ามไม่ให้เลยเถิดได้ยากเต็มที มือทั้งสอง
ของเด็กหญิงผู้ครองแผ่นดินบัดนี้สั่นไปหมด ทั้งความโกรธและความ
รู้สึกที่ไหลเวียนอยู่ภายในใจของผู้หญิงที่แตกสลายมาแล้วไม่รู้กี่รอบ
ต่อที่รอบนั้นไม่อาจจะบรรยายได้เลย ใจของเธอรู้ดีว่าไม่ใช่ความผิด
ของเจ้าตัวโตทั้งหมด แต่ในตอนนี้นี่เขาเป็นเพียงคนเดียวที่เธอจะลง
ได้...

“เจ้าตัวโตคือใครหรือกระหม่อม”

เถียนเจิ้งชื่อถามขึ้นเมื่อเห็นว่าพระองค์ดูจะอาการแย่งลง เขาพยายามที่จะใจเย็นที่สุดในยามที่เหนือหัวดูใกล้จะพุ่งออกไป จัดการกับปัญหาข้างนอกนั้นด้วยองค์เอง

“เจ้าตัวโตก็คนที่...!”

แม้จะโมโหแต่ถึงอย่างนั้นคนอย่างเถียนเจิ้งยังมีจวนก็ยังยับยั้งคำพูดของตัวเองเอาไว้ได้ทันทั่วทั้งที่ ตาของเธอสบกับตาของเถียนเจิ้งชื่อ พลันแวตตาของราชเลขาผู้ที่สุขุมและใจเย็นกว่าบัดนี้มองหน้าของเธอด้วยสายตาที่เป็นเชิงทั้งตักเตือนและเป็นห่วง มือของเด็กหญิงกำเข้าหากันแน่นเพื่อสะกดอารมณ์ของตัวเองเอาไว้จนเลือดเริ่มไหลซึมออกมาจากมือของตัวเอง เธอแทบจะต้องกลั้นหายใจเพราะจะบังคับให้ตัวเองหายใจเข้าไปในตอนที่กำลังจะเจอคนที่ปลิดชีพเธอก็ คงจะยากไปเสียมาก

...ไม่ได้ เรายังเป็นเหนือหัวของต้าซี...

หน้าที่ของเหนือหัวแห่งต้าซีในภาวะสงครามนั้นราวกับกดร่างกายของเธอเอาไว้ เด็กหญิงเดินกลับไปนั่งที่ประทับเดิมของตัวเองอย่างเชื่องช้า ความอึดอัดที่ไม่อาจจะลุกออกไปแก้แค้นด้วยตัวเองได้นั้นทำให้เธอรู้สึกแหย่อย่างสุดใจ แต่ถึงอย่างนั้นเธอไม่สามารถที่จะตะโกนโผล่ออกไปได้ว่าเจ้านั้นเป็นคนที่สังหารเธอ ไม่ว่าเธอจะเชื่อใจคนของเธอมากแค่ไหนก็ตาม แต่เชื่อว่าทุกคนจะสามารถเข้าใจเรื่องการไถ่ตายแล้วเกิดใหม่ได้หรอก มันดีกว่าที่คนพวกนี้จะไม่ต้องรู้เรื่องอาการของเธอก่อนหน้านี้...

“เป็นคนที่...” เด็กหญิงตัวน้อยหันไปมองเถียนเจิ้งชื่ออย่างมีความหมายบางอย่างแฝงไว้ในถ้อยคำนั้น “ทำให้ตัวซีของเราอุ่นว้าย”

น้ำเสียงของเหวียนหัวนั้นราวกับว่ากำลังจะบดขยี้คนที่บุกเข้ามาให้ตายไปด้วยวาจาในตอนนี้เลยทีเดียว แม้ทุกคนอื่น ๆ จะไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นเลยก็ตาม แต่จากน้ำเสียงนั้นของเหวียนหัวแล้วพวกเขาก็เข้าใจได้ไม่ยากว่าต้องเป็นคนที่เหวียนหัวทรงไม่ชอบใจมากแน่นอน เพราะนอกจากเอ่ยถึงองค์ชายแปดจากเฉียนฉินแล้วพระองค์ก็ไม่เคยเอ่ยถึงใครด้วยน้ำเสียงนั้นเลย...

“ท่านคงดูจวินส่งคนไปป้องกันด้านนอกที” เหวียนหัวทรงรับสั่งด้วยน้ำเสียงเรียบง่ายราวกับว่าความโกรธเมื่อครูนั่นเป็นเพียงแค่ภาพลวงตาเท่านั้น

“ใครที่จะบุกเข้ามา ก็จับไว้ หากจับไม่ได้ก็สังหารทิ้ง จะไม่มีใครออกไปจากวังหลวงตัวซีได้แม้แต่คนเดียว ทั้งคนที่เราจับเอาไว้ได้หรือไม่ได้ หากมีสัญญาณจากซูลวนคุนว่าฝ่ายนั้นไม่ยอมเจรจา จ्ञานแล้วเราจะเผาผีคนที่อยู่ในนี้ทั้งหมดพร้อม ๆ กัน”

คำสั่งเด็ดขาดของเหวียนหัวแม้จะไม่ได้ใช้ถ้อยคำรุนแรงหรือน้ำเสียงอาฆาตใด ๆ แต่ก็สร้างความรู้สึกกดดันยิ่งไปเสียกว่าภาวะสงครามที่เริ่มเสียอีก พระหัตถ์ของเหวียนหัวยังคงสั่นอยู่ไม่น้อยแต่ไม่ได้มาจากความกดดันหรือความกลัวแต่อย่างใด มันคือความโกรธและความเกรี้ยวกราดที่พระองค์กำลังพยายามระงับเอาไว้ต่างหาก เถียนเจิ้งชื่อรู้ดีหากเป็นเขาได้เจอกับคนที่เพิ่งจะสังหารเขาไปนั้น เขา

ก็ไม่แน่ใจว่าจะทนได้เท่าเนื้อห้าวหรือไม่เช่นกัน เหล่าทหารเมื่อได้ยินคำบัญชานั้นก็พากันน้อมศีรษะลงทันทีก่อนที่จะเอ่ยวาจารับและไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้ารับคำสั่งแล้วต้องทำให้ได้!

“รับด้วยเกล้า”

“ปล่อยคนของโลหยางออกมา!!!”

เสียงของคิโจวเซี่ยะดังไปทั่วบริเวณด้วยความเกรี้ยวกราดยิ่งกว่าเก่าเมื่อเขาได้เห็นกับตาของตัวเองว่าคนของโลหยางถูกทหารดำซิดลบหลังให้โดนรวบจับอยู่ภายในวังหลวงแห่งด้าซี พลังฝ่ามือมารของเขาที่โจมตีไปที่กำแพงของวังหลวงอย่างรุนแรงจนอิฐบางส่วนแตกออกมา พลังทำลายล้างนั้นสร้างความตกใจให้กับทหารของด้าซีไม่น้อย แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าทหารดำซิดจะไม่มีคนใช้ปราณเลย แต่เมื่อเจอกับปราณที่กล้าแข็งอย่างนี้แล้วย่อมเกิดความลำบากขึ้นเป็นธรรมดา...

กองทหารของด้าซีพากันเข้ามาเติมในจุดที่คนขาดหายไปจากการตกกำแพงวังหลวงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเริ่มหมุนเปลี่ยนยกเอาคนที่มีความสามารถพอจะต้านปราณได้ขึ้นมาป้องกันแทน การโยกย้ายกองกำลังนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็ว ไปตรงซ่านมองสถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยสายตานิ่งสงบ

เป็นคิโจวเซี่ยะจริง ๆ ที่เป็นคนโจมตีแม่ตัวแสบวันนั้น แม้ว่าเขาจะพอเดาได้ตั้งแต่เห็นอาการของนางแล้วก็ตาม แต่ในตอนนี้ยังได้เห็นและรับกลิ่นอายปราณของคิโจวเซี่ยะ ยิ่งเหมือนเป็นการ

ยืนย่นอย่างไรอย่างนั้น สายตาของไปหรงซานผู้มีเมตตาอยู่เสมอ บัดนี้กลับฉายแววน่ากลัวออกมาอย่างชัดเจน และมันก็ชัดเจนจนคนรอบข้างอย่างบรรดาคนในพรรคช่างสี่ที่มาเพื่อสังเกตการณ์ภายในรับรู้ได้ ทั้งเสียเวทย์และเสียจงต่างก็หันมองหน้ากันด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีทันที การที่เจ้านายของเขามีสีหน้าอย่างนี้ แน่แน่นอนว่าย่อมไม่ใช่เรื่องดีแน่...

“พวกเจ้าอยู่กับพวกทหาร คอยสังเกตอย่าให้พวกทหารโลหยางที่อยู่ข้างในทำเรื่องตลบหลังซ้ำได้” ไปหรงซานหันไปสั่งลูกน้องตัวเอง “ข้าจะไปคุยกับเจ้าบ้านนั่นเสียหน่อย”

ไม่ทันให้ใครได้ตอบรับหรือปฏิเสธ ร่างของไปหรงซานก็พุ่งออกไปจากจุดที่ตัวเองยืนอยู่ทันที ร่างของจอมยุทธ์หนุ่มในชุดสีดำไปปรากฏอยู่ด้านหน้าของคิ๊โจวเซี่ยะที่กำลังจะใช้ฝ่ามือมารอบที่ สองทันที พลังของฝ่ามือมารที่กำลังพุ่งออกไปหมายทำร้ายคนในด้า ซินั้นเข้าปะทะกับกระบี่เล่มยาวของจอมยุทธ์หนุ่มทันที ฉับพลันที่พลังปราณเข้ากระทบกระบี่เล่มนั้นก็พลันสลายเป็นสายหายไปใน จังหวะเดียวกับที่กระบี่ของเขากลายเป็นสนิมไปครู่หนึ่งด้วย...

“อย่ามาขวางข้า!!” คิ๊โจวเซี่ยะประกาศทันที

แต่คนอย่างไปหรงซานหากว่าสนใจคำหามนั้นเขาคงจะไม่ โผล่หัวออกมาแต่แรก ตามปกติแล้วชาวยุทธ์จะไม่สู้กันด้วยเหตุผล ของบ้านเมืองและการปกครองเสียเท่าไร เพราะถือว่าเป็นเรื่อง ที่ผิดไปจากบัญญัติของเหล่าชาวยุทธ์ที่จะไม่ยุ่งกับเรื่องของบ้านเมือง นัก แต่ในครั้งนี้นี่สำหรับเขาแล้วตัวเขาไม่คิดว่าผิดไปจากบัญญัติชาว

ยุทธ์ เพราะในครั้งนี้อาณาจักรไม่ได้สู้เพื่อปกป้องบ้านเมืองแต่อย่างไร เขาทำครั้งนี้ก็เพื่อแก้แค้นที่ชายคนนั้นกล้ามาแตะ ‘คนของเขา’ ต่างหาก

กระป๋องไปหรงซานที่อยู่ในการทำเตรียมนั้นเมื่อได้สัมผัสพลังของคิโจวะเซียวก็พลันกลายเป็นสินิล อีกทั้งยังแผ่พลังงานที่ไม่น่าเข้าใกล้บางอย่างที่เห็นได้อย่างชัดเจนออกมา คิโจวะเซียวหรีตาลงในตอนที่ชายในชุดขาวเดินออกมาขวางหน้าของเพื่อนเขาเอาไว้ก่อน

“ท่านไปหรงซาน นี่ไม่ใช่เรื่องที่ชาวยุทธ์อย่างท่านจะเข้ามายุ่ง...” ชายคนนั้นเอ่ยขึ้น

“ไปหรงซานอย่างนั้นหรือ” คิโจวะเซียวหายใจขึ้นจุกทำทางดูถูกชายที่เข้ามาขวางอย่างเต็มที่ “อย่าไปเสียเวลาพูดอย่างนั้นเลย เจ้านั่นมันกลายเป็นสุนัขรับใช้ดำซีไปแล้ว”

ไปหรงซานหรีตาลง แน่แน่นอนว่าคนอย่างเขาควรจะต้องโกรธกับคำดูถูกนั้นอยู่แล้ว แต่ในตอนนี้เขากลับไม่รู้สึกโกรธกับคำพูดนั้นเลยแม้แต่หน่อย กลับกันความรู้สึกโกรธเคืองที่เขาได้เห็นหน้าของชายที่ทำให้เนื้อหิวตัวแสบเจ็บปางตายนั้นมันมีมากกว่า ดูจากพลังที่คิโจวะเซียวใช้แล้วเขาไม่อาจจะจินตนาการถึงความเจ็บปวดที่ร่างเล็กได้รับได้เลยทีเดียว

“...” ไปหรงซานที่โกรธเสียจนไม่อาจจะหาคำพูดใดมาอธิบาย ได้แผ่ไอสังหารออกจากตัวจนทำให้คนรอบข้างอดไม่ได้ที่จะหวั่นใจ

สายตาของจอมยุทธ์ไปที่มองไปที่ชายชุดขาวนั้นเป็นสัญญาณให้เขาหนีไป แต่ถึงอย่างนั้นชายคนนั้นก็รู้ดีว่าไม่ควรที่จะ

ทำเช่นนั้น หากว่าชายคนนี้สามารถรับพลังของค็โจวเซี่ยะได้ในระดับที่สามารถปิดฝ่ามือมารได้อย่างง่ายดายแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไม่ควรจะเสี่ยงให้สหายของเขาต่อสู้คนเดียว เพราะสุดท้ายแล้วอาจจะ是他เองที่จะต้องเก็บศพของค็โจวเซี่ยะกลับ

“ท่านไป ข้าและจอมยุทธ์ค็ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับท่าน ท่านไม่ควรที่จะ...”

วูบ! เปรี๊ยะ!!!

พลังปราณจากมือของไป่หรงซานสละบัดไปโดนร่างของชายในชุดขาวทันที ซึ่งชายคนนั้นก็ไวพอที่จะยกดาบขึ้นมากั้นพลังเอาไว้ทัน ความไวและพลังของชายชุดขาวนั้นไม่อาจดูเบาได้เลย แต่ถึงอย่างนั้นการที่เขาเสี่ยงที่จะขัดพลังใส่นั้นมันก็แทนคำพูดได้ันบร้อยนับพันแล้วว่าเขาไม่ต้องการที่จะฟังเทศน์ ในเวลานี้เขาต้องการเพียงจัดการกับค็โจวเซี่ยะเท่านั้น และหากไม่ถอยไปแล้วเขาก็จะไม่ปรานีอีกต่อไป

“กฎของชาวยุทธ์เรื่องไม่สอดมือในการต่อสู้ของคนอื่นก็มีเช่นกัน” ไป่หรงซานเอ่ยด้วยเสียงเย็น ดวงตาของเขาฉายแววดุคั่นอย่างชัดเจน

“ไม่ต้องขวางข้าหรือเกลี้ยเพิง เรื่องเท่านั้นข้าจัดการเองได้” ค็โจวเซี่ยะคำรามในขณะที่ส่ายยัมนำรังเกียจออกมา

...ก็เพราะว่าคิดว่าเจ้าจัดการไม่ไหวอย่างไรเล่า...

เสียงเพิงได้เพียงแค่คิดในใจเท่านั้น ร่างสูงใหญ่สองเท่ามนุษย์ของค็โจวเซี่ยะกระโดดทะยานขึ้น มือของเขากางขยับพลังออก

อย่างรวดเร็ว ยอดยุทธ์ที่รักอิสระอย่างไปหรงซานแม้จะถูกพุดถึงมากแต่ในด้านวิชาที่เขาใช้ได้นั้น น้อยคนจะรู้ถึงฝีมือของเขา ยิ่งคี้โจวเชื้อยะที่ไม่คบค้าสมาคมกับใครแล้วแทบไม่เคยรู้เลยว่าไปหรงซานสามารถทำอะไรได้บ้าง แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ได้จำเป็นเท่าไร เพราะอีกไม่นานเขาก็จะรู้แล้ว

ปราณที่ไหลเวียนจากจุดต่างๆ ของร่างกายนั้นมารวมกันอยู่ที่ปลายมือทั้งสองข้าง เป็นกลุ่มพลังที่คล้ายกับอาวุธเข้าพาดฟัน มันคือกระบี่ปราณที่มีแรงมากกว่ากระบี่ปกติทั่วไป เรียกได้ว่าไม่ว่าอาวุธไหนเมื่อมาเจอกับดาบปราณนั้นย่อมต้องแหลกสลายไปตาม ๆ กัน และเขาหมายรวมถึงดาบนิลนั้นด้วย!

เปรี้ยง!!!

เสียงการปะทะกันดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วแผ่นดิน ไม่เพียงแค่ว่าเสียงเท่านั้นแผ่นดินเองก็สะเทือนด้วย เหล่าทหารทั้งดำซีและโลหยางต่างพากันหาที่ยึดเพื่อไม่ให้ตัวเองล้มไป ต่างคนก็มีความหวังที่ต่างกันไป แน่نونว่าทหารโลหยางที่โดนจับกุมอยู่ในกรงภายในวังไม่ต่างจากสุนัขในกรงไม้นั้น ย่อมต้องการให้จอมยุทธ์คี้โจวเชื้อยะเอาชนะได้และเข้ามาช่วยเหลือพวกเขาอยู่แล้ว แม้ว่าจะมีบางเรื่องที่ยังทำให้กองกำลังป้องกันตนของโลหยางแต่ละคนที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อคืนนั้นไม่พอใจอยู่ก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อยามที่อยู่กับฝ่ายศัตรูแล้ว แม้ว่าจะไม่ชอบหน้ากันแต่อย่างไรก็ต้องสามัคคีกันไว้อยู่ดี...

...ไม่แตกอย่างนั้นหรือ...

นอกจากว่ากระบี่นั้นจะไม่แตกแล้ว ยังไม่มีรอยร้าวเลย ด้วยซ้ำ ทั้งที่ก็ไม่ใช่กระบี่ที่ยิ่งใหญ่และมีชื่อแต่อย่างใด คี๊โจวเซี่ยะเพิ่งดูที่กระบี่นั้นอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง มันไม่ใช่กระบี่ธรรมดาหรือกระบี่มีชื่ออย่างที่คิด สีนัลของมันนั้นไม่ใช่สินัลของตัวกระบี่หากแต่เป็นมวลพลังต่างหาก ในตอนนั้นเองที่เขานึกถึงการปะทะครั้งแรกได้ ชายคนนี้ยกกระบี่ขึ้นรับเอาไว้ ถ้าอย่างนั้นพลังที่ล่อมนู่น...

“ซัพพลังของข้าไว้หรือ...” คี๊โจวเซี่ยะมองวิชาที่แปลกประหลาดนั้นด้วยสายตาที่เป็นประกายขึ้นทันที

มันเป็นวิชาโบราณที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนแต่ถึงอย่างนั้นก็เคยได้ยินมาบ้าง วิชาที่เกี่ยวกับการดึงปราณของคนอื่นมาใช้ในการต่อสู้ของตัวเอง แต่นี่คือการเก็บเอาไว้ในอาวุธของตัวเองอย่างนั้น หรือ ก็ต้องนับว่าเป็นขวัญตาที่ได้เห็นวิชานี้กับตา จอมยุทธ์ที่รู้เพียงแต่ว่าเก่งกาจในยุทธภพแต่ก็ยังไม่มีการได้เห็นฝีมือที่แท้จริงแม้แต่ครั้งเดียว

แต่อย่างนี้ก็สนุกสิ นอกจากจะได้ตอบแทนแผ่นดินแล้วเขายังได้โอกาสที่จะได้ประมือกับชายที่มีวิชาประหลาดคนนี้อีก! ถ้าหากเขาสามารถชนะไปหรงซานได้เขาก็จะกลายเป็นยอดยุทธ์แทนสินะ

ไปหรงซานไม่เอื่อยอะไร หากแต่หมุนกระบี่ในมือมาในท่าเตรียมดังเดิม สำหรับเขาแล้วความโกรธที่ไหลเวียนอยู่ในใจ การได้เห็นชายที่ทำให้หยางเยว่ซือเจ็บจนมีสีหน้าอย่างนั้น มันทำให้เขาโกรธเสียยิ่งกว่าอะไร การสู้กับพวกแรงเยอะอย่างคี๊โจวเซี่ยะนั้นง่ายสำหรับเขา แล้วง่ายเสียยิ่งกว่าการสู้กับพวกใช้ไหวพริบเสียอีกเพราะ

เขามีวิชาหม่นปราณอยู่กับตัว ยิ่งอีกฝ่ายใช้พลังมากแค่ไหนเขาก็ยิ่งได้เปรียบเท่านั้น ในตอนนี้เขาแคร์เท่านั้น รอที่ชายคนนี้จะให้ฝ่ามือมารออกมาอีกครั้งแล้วเขาจะสะทอนพลังนั้นกลับไป

...ให้ชายคนนั้นได้เจ็บอย่างที่ยางเยว่ซือเจ็บ...

เสียงการโจมตีจากข้างนอกกำแพงบังหลวงฝั่งตะวันตกนั้นยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ตัวลี้ลับที่อยู่บนกำแพงวังหลวงมองลงไปที่การต่อสู้เบื้องล่างด้วยสายตาที่นิ่งกว่าทหารคนอื่นที่อยู่บนนั้น เขาที่เห็นเรื่องราวภายในมาตลอด

แม้ว่าจะไม่รู้เรื่องทั้งหมดก็พอจะคาดเดาได้อยู่ว่าเกิดอะไรขึ้น อย่างน้อยการที่ไปทรงซานออกมาป้องกันอย่างนี้ก็ได้ชัดว่าชายคนนี้นั้นแข็งแกร่งกว่าคนทั่วไป แล้วก็ท่าทีของจอมยุทธ์ไปนั้นจากคนที่ใจดีจนเหนือหัวระอาแปรเปลี่ยนไปเป็นคนที่จริงจังในการต่อสู้เช่นนี้ไม่ว่าชายคนนั้นอาจจะเป็นคนที่ทำให้เหนือหัวบาดเจ็บก็ได้...

...ถ้าเป็นอย่างนั้น ให้จอมยุทธ์ไปสังหารมันเสียก็ดี...

แต่ยังไม่ทันที่จะได้คิดอะไรต่อ เสียงความวุ่นวายจากเบื้องหลังก็ดังขึ้นเสียก่อน เด็กชายหันไปมองที่กำแพงอีกฝั่งของวังหลวงที่มีกลุ่มคนเพลิงวิ้งวนไปมาเคลื่อนไหวอยู่ด้วยสายตาสงสัย เหล่าทหารรักษาวังหลวงบางส่วนวิ่งไปที่ประตูทางเหนือและบางส่วนวิ่งไปทางตะวันออกของวังหลวง การแปรทอย่างนั้นทั้งที่ในส่วนกรุงซังนักโทษก็ยังมียกโทษอยู่เต็มนั้นมันเป็นสถานการณ์ที่ไม่ดีเอาเสียเลย

“สารจากเจียนฉิน”

“เอวี่ผิงเกียมา”

